

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 125 / Mayıs 1992 / 4.- DM

Kavganın şanlı ayı Mayıs'ta direnme savaşı yeni zaferler yarattı

Mayıs ayı sıcak baharın en sıcak ayı olarak önemli gelişmelerle dolu geçti. Bu ayda TC'nin ve mevcut koalisyon hükümetinin çıkmazı daha da derinleşip var olan sorunlara yenileri eklenirken Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi de gerek içte ve gerekse dışta önemli gelişmeler yaşadı.

Mayıs ayının en önemli gündem maddelerinden birini oluşturan 1 Mayıs-Dünya İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü tüm dünya çapında olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da çeşitli gösteriler, toplantılar ve değişik mücadele biçimleriyle kutlandı.

1 Mayıs'ı özünden boşaltmak için elinden geleni yapan TC, güdümlü Türk-İş'e ek olarak DİSK'i ve diğer bazı sendikaları da rotasına çekip 1 Mayıs'ın barışçıl bir biçimde ve salonlarda kutlanmasını empoze etti. Güdümlü sendikalar salon toplantıları ile işçi sınıfını düzenin terbiye edilmiş uzantısı haline getirmeye çalışırken, çeşitli devrimci, ilerici güç ve sendikalar da izinli-izinsiz gösteri, miting ve diğer birçok etkinlikle 1 Mayıs'ı kutladılar. Türkiye ve Kürdistan'ın yanısıra yurtdışında bulunan Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçiler de 1 Mayıs'ı yürüyüş, miting ve toplantılarla kutlayıp halkların kardeşliği sloganlarını yükselttiler.

Reel sosyalizmin iflası ardından dünyaya kendi "yeni düzen"ini hakim kılarak her türlü ulusal ve sınıfsal karşı koyuşu boğma çabasında olan emperyalizmin bu çabalarını hiç de kolay geliştiremeyeceği gerçeği Mayıs ayı içinde yaşanan çeşitli gelişmelerle bir kez daha ortaya çıktı. Ne kadar darbelenmiş olursa olsun halkların ulusal ve sınıfsal mücadelelerinin durmayacağı, hatta giderek dünya gündemine kendini daha da artan bir şekilde dayatacağı, bugünden uç veren gelişmelerle çarpıcı bir şekilde görülmektedir. Dünyanın birçok alanında ulusal sorun alevlenip çeşitli savaşlar doğururken emperyalist metropollerde de toplumsal ve sınıfsal mücadeleler çeşitli biçimlerde patlak vermektedir. Mayıs ayı içinde özellikle Amerika'daki toplumsal olaylar ve Almanya'daki işçi grevleri yalnızca bu ülkelerin gündemini işgal etmekle kalmadı, dünya kamuoyunda da yankı yarattı. Amerika'da Los Angeles kentinde ayaklanan siyah derili halk ile buraya yerleşmiş bulunan Meksikalı mülteciler "Amerika rüya-

Devamı 2. sayfada

Qilaban'da TC'yi sarsan büyük darbe

● **Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'nun hareketli savaş birliklerinin, 15 Mayıs günü Qilaban (Uludere)'ın Nîrveh (Taşdelen) ve Billeh (Işıkveren) bölük karargahlarına düzenledikleri Şafak Operasyonu'nda 128 asker öldürüldü, onlarcası yaralandı ve 2'si de esir alındı. Çok sayıda savaş malzemesi de ele geçirilerek kamulaştırıldı.**

3. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın ARGK gerillalarına mesajı:

"Bize alçakça dayatılan, tasfiye ve teslimiyete çekmeyi amaçlayan özel savaşa karşı amansızca yürüyelim!"

ARGK'nin değerli komutanları ve savaşçıları!

Partimiz önderliğinde, tarihimizde ilk defa yükselen şanlı ulusal kurtuluş hareketimiz, her bakımdan özenle hazırlanmış ve bütün yılların gelişmesini kat be kat kendi içinde yaşatacak, geliştirecek bir dönemin içine girmiştir. Yine her bakımdan düşmanı olduğu kadar kendimizi de tanımayı, özellikle dönemin en canalıcı görevlerine hiçbir gerekçeye sarılmadan hakkıyla karşılık vermek için her şeyimizi ortaya koymayı bir kez daha vurgulamayı, içine gireceğimiz hareketli dönem açısından çok önemli görüyoruz.

Devamı 18. sayfada

Dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki

GÜNCEL SİYASİ GELİŞMELERİN MÜCADELEMİZE OLASI ETKİLERİ ÜZERİNE

ABDULLAH ÖCALAN

PKK önderliğinde gelişen devrimin, gerek Türkiye siyasi yaşamı üzerine -resmi, gayrı-resmi-, gerekse uluslararası siyasi statüko üzerine özellikle bu yaşadığımız süreç içinde artan bir etkisini gözlemledik. 1992'ye kadar daha çok katı dogmatik bir ideolojiye sahip ve bazı terörist eylemlerle karakterize edilen, fakat Türkiye karşısında da fazla şansı olmayan bir hareket olarak değerlendiriliyorduk. Dolayısıyla, uluslararası statükonun gözetleyicileri, fazla bir siyasi yaklaşım geliştirme gereğini duymuyorlardı. Daha çok inceleme-araştırma düzeyinde sorunu ele alarak, bunu resmi ağızlarla pratik politikaya dönüştürmeye fazla ağırlık vermiyorlardı. Türkiye siyasi statükosunda ise basın-yayına yansıtmama, daha çok istihbarat ve özel savaş yöntemi ile meseleyi örtbas etme biçiminde bir yaklaşım söz konusu idi. Bu yılla birlikte hareketin artan ivmeli gelişmesi, onları değişik yorumlara ve tavırlara itti.

Dönemin ayırtedici özellikleri şunlardır: Bir defa reel sosyalizmin çözülüşü, ABD'nin "yeni düzen" adı altında gittikçe etkili kılmak istediği politikalar göz önüne getirildiğinde, PKK türü bir çıkışın şansının olmadığı veya en azından çıkmaması gerektiği kanısı uluslararası siyasi söyleme egemen. Ayrıca Türkiye karşısında başarı şansı çok az görüldüğü için, tavır geliştirme gereği pek duyulmuyordu. Ama öte yandan Türkiye'nin sıkışmışlığı artan ölçüde kendini gösteriyordu. Bir devletten beklenmeyecek kadar uluslararası desteklere ihtiyaç duyması; müttefiklerinden istikrarlı bir yardım alınmasına ve gereken her türlü des-teğin verilmiş olmasına rağmen, bunu da yeterli görmeyerek destek üstüne destek talep etmesi dikkatlerin daha da çekilmesine yol açtı. Bu, Türkiye'yi aşan yaklaşımlara ihtiyaç olduğunu da açığa çıkardı. Artık Türkiye'ye meseleyi havale etmekle, PKK meselesinin halledilemeyeceğinin veya Kürdistan'ı Türkiye'nin insafına bırakmakla işlerin kendileri açısından daha da kötüye gideceğinin farkına vardılar. Türk statüko-

Devamı 12. sayfada

Kürdistan halkı, referandum ve ulusal meclisi inşa yolunda kararlılıkla ilerliyor

4. sayfada

* * *

Ordulaşmaya giderken başarma tarzına yüklenmek ve kazanmasını bilmek

16. sayfada

* * *

Gazeteci H. NEBİLER'in PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaş ile yaptığı röportajı yayınlıyoruz.

"Kardeşlikten dem vuranlar, halklarımızı kavrayarak kabullenirler, hatta daha fazlasını verirler; kavramıyorlarsa kavratacak gücü göstereceğiz..."

"Devrim bizde derecelidir. Birdenbire ayaklanma ile iktidarı almak mümkün değildir. Parça parça, hatta bana göre çeyrek çeyrek devrim kazanılır. Dereceye vurursak; yüzde birden başlar yüzde doksan beşe çıkar..."

20. sayfada

ŞEHİTLERİMİZDEN ÖĞRENİYORUZ, ŞEHİTLERİMİZLE GÜÇLÜYÜZ!

Şehitlik nedir? Öncelikle bu kavramı açmak önemlidir. Ulusal kurtuluş kavgamızın geldiği bu aşamada, 3000'e yakın şehidimiz vardır. Bu sıradan, basit bir olay değil, gerçekten insanı çok düşündüren bir husus oluyor. Şehitlik olayı nedir, bu kadar insan niçin, hangi idealler uğruna canını böylesine feda ediyor? İşte bu, üzerinde derince düşünülmesi ve doğru sonuçlar çıkarılması gereken bir husustur.

Şehitlik, salt ulusal kurtuluş mücadelemize özgü bir olay değildir. Ulusal kurtuluş ve özgürlük kavgası veren ve kurtuluşlarını sağlayan halkların tarihine baktığımızda yüzbinlerle, milyonlarla ifadesini bulan şahadet olaylarına rastlıyoruz. Cezayir ulusal kurtuluş mücadelesinde 1 milyon insanın şehit düştüğü söylenir. Yine Vietnam ulusal kurtuluş savaşında bir o kadar insanın şehit düştüğü bilinen bir husustur. Hitler faşizmine karşı direnişte sadece Sovyetler Birliği'nde yirmi milyon insan yaşamını yitirmiştir. Tarihin bütün gelişim ve dönüşüm süreçlerinde bu böyledir. Uluslar, halklar, sınıflar özgürlük, eşitlik ve bağımsızlık davası uğruna ayağa kalkarken binlerce, milyonlarca insanı şehit vermiştir. Toplumların, halkların sınıflara bölünmesiyle başlayan ve günümüze kadar aralıksız olarak devam eden sınıflar mücadelesinde yaşamını yitirenler için bir sayı vermek artık mümkün olmuyor.

Devamı 6. sayfada

26 Mayıs kahramanlarını anarken

Sizler yıkılmaz birer kale duvarıydınız

11. sayfada

Onlar, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin direniş abideleri olarak her zaman yaşayacaklar!

8. sayfada

Kavganın şanlı ayı Mayıs'ta direnme savaşı yeni zaferler yarattı

Baştarafı 1. sayfada

sı"nın içyüzünü açığa vurmakla kalmadılar, dünya jandarmalığına soyunurken ABD'nin iç sorunlar nedeniyle büyük zorlanmalar yaşayacağı gerçeğini de hatırlattılar. Bir kara derilinin polislerce gözü dönmüş bir şekilde dövülerek komalık edilmesi ardından polisler aleyhine açılan davada beyazlardan oluşan jürinin polislerin suçsuzluğuna ve beraatine karar vermesi, ABD'deki ırkçılığın boyutlarını bir kez daha gözler önüne sererken, büyük yoksulluk, baskı ve horlanmayla yüzyüze bulunan siyah derili halk için de bardağı taşıran son damla oldu. Ayaklanarak Los Angeles başta olmak üzere birçok şehri ateşe veren, yağma olaylarına girişen ve polislerle çatışan siyah derililer ve mülteciler kendilerine dayatılan ırkçılık, yoksulluk ve ikinci sınıf vatandaşlık statüsünü kabul etmeyeceklerini gösterdiler. Çok sayıda kişinin ölümüne ve yaralanmasına, yüzlerce ev, işyeri, araba vb.'nin imhasına yol açan ve günlerce devam eden olayları bastırmada emperyalist ABD yönetimi büyük güçlük çekti. Kapitalizmin yüzündeki sahte pembe perdeyi yırtan Los Angeles olayları emperyalist metropollerdeki toplumsal sorunların ciddiyetini ve artık bastırılamayacağını ortaya koydu. Aynı şekilde Almanya'yı 14 gün boyunca kasıp kavuran ve hayatı felç eden yaygın grevler, ekonomik içerikli de olsalar, işçi sınıfının gücünü ortaya koyduğu gibi, sınıfsal mücadelenin durdurulamayacağı gerçeğini de gösterdi. Geçmişte tüm dikkatleri SSCB ve diğer reel sosyalist ülkelere çekerek, sahte tehdit senaryolarıyla iç tepkileri susturmayı ve bastırmayı önemli oranda başaran emperyalist dünya şimdi artık kendi bünyesinde giderek öne çıkacak sorunlarla boğuşmak zorunda kalacaktır. Bu da ulusal ve sınıfsal mücadelenin giderek dünya gündemine kendini daha fazla dayatmasını birlikte getirecektir.

Dünya çapında emperyalizmi zorlayan sorunlar artarken Türk sömürgeciliği de her geçen gün iç sorunlarının artmasına paralel olarak dışta da bir ateş çemberi ile kuşatılmaktadır. İçte Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, her türlü saldırı, tedbir ve demagojiye karşın kökleşip yayılırken koalisyon hükümetinin halklarımızın gözünü boyamak ve bir beklenti içine sokarak etkisiz kılmak amacıyla ileri sürdüğü vaadler de birer birer boşa çıkıp halkların tepkileri yoğunlaşmaktadır. "Kürt realitesini" tanıma demagojisinin altından asırlık zorbalığın TC politikasındaki egemenliğinin tüm çarpıcılığı ile ortaya çıkması ve bu temelde Kürdistan halkının TC ile çelişkilerinin derinleşerek sürmesinin yanısıra Türkiye halkı da yoğun şovenizm kışkırtmalarına karşın bu hükümetin de kendi dostu olmadığı gerçeğini her gün biraz daha kavrıyor. Özellikle ekonomik alandaki çıkmazın halka kesilen faturası alttan alta tepkilerin birikmesini birlikte getiriyor. Bugün her ne kadar büyük patlamalara dönüşmemiş de olsa rejimden her gün bir parça daha kopuşun yaşandığı, Türkiye halkının da bir arayışa sürüklendiği çeşitli belirtilerle görülüyor.

Rejimin Türkiye halkını Türkî cumhuriyetler masalı ile uyutması da her geçen gün bir parça daha zorlaşıyor. Türkî cumhuriyetlerin varlığının TC'yi her alanda daha da güçlendireceği, süper bir güç olmaya götüreceği hikayeleri bugün artık yerini daha çok bu cumhuriyetlerde yaşanan sorunların TC'yi kıskaç içine almaya başladığı gerçeğine bırakıyor. Türkî cumhuriyetlere heyet üzerine heyetle geziler düzenleyen TC'nin bu seferlerine Mayıs ayı içinde Demirel'in seferi de eklendi. Demirel bu geziden, "Kafam karmakarışık oldu" diyerek döndü. Bu itiraf açık ki, ucuz ağabeylik taslamanın pratikte iflas etmesi gerçeğine işaret ediyor. Kendi sorunlu ekonomisi, bu cumhuriyetlerden birçok yönden kat kat geri teknolojisi ile TC'nin bu cumhuriyetlere verecekleri̇nden çok, belki de onlardan öğreneceği çok şey olduğu şimdi biraz daha açık görülmeye başlanıyor ve bunun sancıları yaşanıyor.

Diğer yandan Dağlık Karabağ sorunu etrafında yaşanan Azeri-Ermeni çatışması ve Azerbaycan'ın iç didişmeleri TC'nin başını en çok ağrıtan sorunlardan biri haline gelmiş bulunuyor. Öyle ki, Mayıs ayının ortalarından itibaren Ermenistan'a karşı askeri müdahaleye girişilmesi, Nahçıvan'a asker gönderilmesi çığlıklarıyla doldu burjuva basını. Birçok TC yetkilisi, parti başkanlarından bazıları askeri müdahale çağrılarında bulundu; Türkiye'de kriz masaları kuruldu; uluslararası güçlerin soruna müdahalesi için çağrı üstüne çağrılar yapıldı. Bu gelişmeler Türkî cumhuriyetlerin TC için bir bataklık olduğunu, bundan geri duramayacağı gibi, bu batalıkta yol alışın da riskler ve yüklerle dolu olduğunu çarpıcı bir biçimde gösterdi. Kürdistan'da gırtlağına kadar savaşa batmış ve büyük bir zorlanmayı yaşarken, bir de Ermenistan'a karşı bir savaş tehlikesinin gündeme gelmesi TC'ye ecel terleri döktürdü. Bu risk henüz ortadan kalkmadığı gibi, Türkî cumhuriyetlerin bu ve benzeri sorunlarının TC'nin başını daha çok ağrıtacağı da görülüyor.

TC'nin en büyük sorunu durumundaki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi her türlü imha saldırılarına, demagojilere ve çarpıtma çabalarına karşın gelişmesini sürdürüyor. TC'nin mücadelemizi uluslararası zeminde tecrit için sürdürdüğü yoğun çabalar devam ederken mücadelemiz de var olan mevzilerini güçlendirdiği gibi, yeni mevziler yaratma yolunda da hızla ilerliyor. Kürdistan sorunu her geçen gün uluslararası gündeme kendisini daha fazla dayatıyor. Bugüne kadar TC'nin şu veya bu ölçüde etkilediği çevreler de artık TC gerçeğini daha iyi anlayarak Kürdistan sorununa imha dışında yollarla çözüm bulması için üzerindeki baskıyı artırıyor. Bu şüphesiz ki mücadelemizin ulaştığı aşamada artık imha politikasının iflas ettiğinin giderek daha açık görülmesinden kaynaklanıyor.

1992 Newroz'undan başlayarak mücadelemizin belini kırdığı, büyük darbeler vurduğu ve gerek içte, gerekse dışta önemli gelişmeler kaydettiği demagojisine hız veren sömürgecilerin bu demagojileri her gün yeni yeni gelişmelerle boşa çıkarılıyor. En son Mayıs ayı içinde Qilaban (Uludere)'nın Nîrveh (Taşdelen) ve Billeh (Işıkveren) bölük taburları ile Çel (Çukurca)'in Üzümlü bölük taburuna yönelik olarak başarılı saldırılar gerçekleştiren ARGK gerillaları yüzlerce sömürgeci askeri öldürüp, birçoğunu yaralayarak ve bazılarını da esir alarak sömürgecilere görkemli bir cevap verdiler. Büyük darbelerle çökertilen sömürgecilere mücadelemizin gerilemek şöyle dursun, daha büyük hamlelerle gelişme rotasına girdiği bu eylemlerle de gösterilmiş oldu. Yeni mücadele döneminde temel alınacak eylem tarzının başarılı örnekleri olan bu eylemler önümüzdeki ayların çok büyük gelişmeler ve boyutlandırılmış bir savaşa tanıklık edeceğini ve ARGK'nin 1992 yılı başından beri sürdürdüğü hazırlıklarının meyvelerini vermeye başladığını ortaya koydu.

Sömürgeci TC mücadelemizin gelişmesini engellemek için Kuzey-Batı Kürdistan'da olduğu gibi Güney Kürdistan'da da Mayıs ayı boyunca karadan ve havadan operasyonlarını sürdürdü. Ancak tüm gücünü seferber ederek giriştiği bu operasyonlar da ağırlık olarak kendisinin yediği darbelerle sonuçlandı. Yediği darbeleri kamuoyundan gizlemek için bir kez daha yalana sarılan sömürgeciler güdümlü basın-yayın organları vasıtasıyla her gün onlarca, yüzlerce PKK'linin öldürüldüğüne dair düzmece haberler yaymakta, en yetkili ağızlardan demeçler vermektedirler. Psikolojik özel savaşın gemiyi azıya aldığı bu dönemde, gerçekler çarpıtılarak TC'nin çıkmazı gizlenmeye ve rejimin ömrü uzatılmaya çalışılmaktadır. Bunun içindir ki, her gün, PKK'nin sıkıştığı, çözülmeye başladığı, örgüt içinde bozgundan dolayı yoğun infazların geliştirildiği, birçok militanın kendiliğinden gelip teslim olduğu yalanları çarşaf çarşaf işlenmektedir. Mücadelemizin ortaya çıkışından beri sayısız defa ileri sürülen bu iddiaların özellikle TC'nin en çok sıkıştığı dönemlerde artış gösterdiği dikkate alındığında bugün de ne denli sıkışmış olduğu anlaşılmaktadır.

TC'nin kirli özel savaşı bununla da sınırlı değil. Efendisinin sadık kulu, "becerikli" M. Ali Birand bir kez daha "bombasını patlattı" ve bir yasağı daha "delmeyi" başararak PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşı televizyondaki "32. Gün" programına çıkardı. Programın ardından geliştirilen özel savaş güdümlü propagandalar, her türlü insani ve ahlaki değerden yoksun yorumlar bu "demokratik" açılımın iç yüzünü gözler önüne sermeye yetti. Bir kez daha, mücadelemiz söz konusu olduğunda, TC'de yasakların ancak devletin icazetiyle ve kirli savaşına hizmet için delinebildiği gerçeği gözler önüne serildi. Abdullah ÖCALAN yoldaşın televizyona çıkarılması da özel savaşa yeni bir kirli savaş malzemesi oluşturmak amaçlıydı ve nitekim bin bir türlü kirli teknik oyun ve yorumlarla PKK Genel Sekreteri'nin önderlik vasıflarından "uzak" olduğu safsatası beyinlere empoze edilmek istendi. Mücadelemizin Genel Sekreter yoldaşın önderliğinde bu denli gelişme kaydettiği ve TC'nin asırlık varlığının bu mücadele karşısında çatırdadığı dikkate alındığında TC'nin ne denli çürümüş olduğu ve ömrünü biraz uzatabilmek için ne denli gözükara davrandığı görülecektir. Savaşı her yönüyle kirli olan TC'nin gerçekleri itiraf ederek namuslu bir düşmanlık yapmayacağı iyi bilindiğinden, "yiğidi öldür ama hakkını yeme" halk deyişinin gereklerini yerine getirmesi de elbette beklenemezdi. Üstelik hep göbekli, bol gerdanlı ya da ABD, Alman vd. emperyalist patentli liderciklere şartlanmış olanların lider kavramlarının farklı olması da beklenemezdi.

Kürdistan'da olduğu gibi yurtdışında da Kürdistan halkı mücadelesine her geçen gün daha da kitlesel olarak ve artan bir militanlıkla sahip çıkıyor. Mayıs ayı boyunca ulusal meclis konulu tartışmalar ve toplantılarla halkımız kendi öz iradesini kurumlaştırma sorunu üzerinde yoğunlaştı, bilincini artırdı. Yurtdışında da yaygın olarak gerçekleştirilen bu tartışma toplantılarının yanısıra Avrupa'da bulunan Kürdistanlı yurtseverler 21 Mayıs'ta Brüksel'de görkemli bir yürüyüş ve miting düzenlediler. 30 bin dolayında Kürdistanlının Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden akıp gelerek oluşturduğu muazzam bir insan seli hep bir ağızdan TC'yi lanetledi; uluslararası kurum ve kuruluşlar ile devletleri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gerçeğini görmeye ve doğru tanımlamaya çağırdı; Kürdistan halkının biricik sözcüsü ve öncüsünün PKK olduğunu haykırdı. Halkımızın mücadelesine sahip çıkışının muazzam bir göstergesi olan yürüyüş ve miting aynı zamanda mücadelemize uluslararası kamuoyunda da artan bir ilgi ve sempatinin doğmakta olduğunu gözler önüne serdi. Kürdistan'daki serîhildanların ruhunu Avrupa metropollerine taşıran Brüksel yürüyüş ve mitingi halkımızdaki ulusal bütünleşme ve mücadele azminin boyutlarının ne kadar yüksek olduğunu da göstererek, gerek emperyalizm ve gerekse sömürgecilikten kaynaklanan engellerin zaferimizi önleyemeyeceği gerçeğini belgeledi.

Mayıs ayındaki gelişmeler yaklaşan sıcak yazın ne kadar yakıcı geçeceğinin ipuçlarını veriyor. Mücadelemiz tarihinin en büyük atılımlarından birine yürüyor.

Nelson Mandela "Atatürk Barış Ödülü"nü reddetti

TC, 12 Eylül sonrası Türkiye'sinin geçmişe oranla daha da kötüleşen imajını düzeltmek ve böylece kendi demokrasi düşmanı, faşist ve katliamcı karakterini gözlerden uzak tutmak için gündemine aldığı "Atatürk Barış Ödülü"nü bu yıl Afrika Ulusal Kongresi (ANC) Lideri Nelson Mandela'ya vermeyi kararlaştırdı.

İşçi, köylü, emekçi düşmanı, özellikle de Kürt halkına ve diğer birçok halka uygulanan katliamlarda baş sorumlu durumundaki M. Kemal Atatürk adına olan bir ödülün N. Mandela'ya verilmek istenmesi, büyük bir çelişkidir. Kişilikleri birbirine tamamen zıt iki kişiden birinin adına olan ödülü bir diğerine vererek ikisini aynılaştırmak, çağımızın gelişmeleri içinde kabul edilemeyecek bir olaydır. Bundan önceki yıllarda aynı ödülün Kenan Evren'e, bir dönemin NATO Genel Sekreteri Luns'a, Almanya Cumhurbaşkanı R. v. Waisecker'a ve Japon prensine verilmiş olmasının belki de yadırganacak bir yönü yok. Ancak bu ödülü N. Mandela'ya layık görmek ona hakaretin en alasıdır. Dolayısıyla N. Mandela'nın bu ödülü reddetmesinden daha doğal ne olabilir?

N. Mandela kimdir? Her şeyden önce, ödülün reddi sonrasında TC basınının sıfatlandırdığı gibi bir "Çirkin Afrikalı" değildir. Köle halkının özgürlüğü için ırkçılığa karşı mücadele eden ve bu uğurda 27 yılını hapiste geçiren güzel bir insandır. Çok açık ki, kişilerin çirkinliği ile güzelliğini, onların doğmak ile ölmek arasında geçen yaşamlarının biçimi ve niteliği belirler. N. Mandela dünyada özgürlüğün simgesi olarak kabul edilen bir kişiliktir; bundan dolayıdır ki "Çirkin Afrikalı" değildir. Peki Atatürk kimdir ya da onun bugünlere gelen mirası TC nasıl bir devlettir? Bu da bilinmiyor değil.

"Atatürk Barış Ödülü"nü almayı reddeden N. Mandela, bunun gerekçesini de, *"Böyle bir ödülü kabul etmek mümkün değildi. Türkiye'nin ödülü bana vereceğini duyan anti-ırkçı tüm kesimler, kurumlar bizim temsilcilerimizi tepki bombardımanına tuttular. Biz bu durumu gözardı edemezdik. Kitlelerin görüşüne değer veren bir örgütüz"* şeklinde açıkladı. N. Mandela'nın bu tavrı TC'de şok etkisi yarattı; TC'nin basını ise kapı-kulluğu sorumluluğuyla hazırkıta görev başına koştu. N. Mandela, bir anda "özgürlük kahramanlığı"ndan "alaşağı" edilerek, "Çirkin Afrikalı", "Küstah adam", "Kafasız, reklamcı", "Eski bir terörist" vb. sıfatlara layık görüldü. "Yüce Atatürk"ün adına verilen ödüle layık görülen N. Mandela ödülü red kararı alınca, bu kez de işte böyle aşağılandı. TC politikacılığının özünü, onun ikiyüzlülüğünü kavramak isteyenler, bu olayın, ardında bıraktığı gerçeklerden bunu çok daha iyi kavrayabilirler...

Bu, TC'nin geçmişten süregelen ve onun yıkılışına kadar da devam edeceğe benzeyen tipik bir gerçeğidir. Kendisince, "siyah derili çirkin bir Afrikalı", "yüce Atatürk" adına olan ödülü reddedemez, hele hele bunda Kürtlerin ezilmişliğini ise hiç gerekçe gösteremez. Oysa TC, Kürdistan halkına karşı uyguladığı terörü, katliamı, çok çeşitli baskıları gizlemekte N. Mandela'nın ismini maske olarak kullanmak istedi; dış kamuoyuna da, demokrasiye, özgürlüğe ve insan haklarına önem veren bir ülke olduğu imajını vermek istedi. Fakat N. Mandela, *"Kürt halkının çektiği acıları görmemezlik edemeyiz. Afrika'da milyonlarca insan derileri siyah olduğu için köle muamelesi görüyor. Kürt halkının da çektiği acılar bizimkinden az değildir. İstemler, amaçlar ve çekilen eziyetler bir olunca, böylesi bir ödülü kabul etmek doğru olmazdı"* açıklamasını yapınca, TC adeta canevinden vuruldu. Yani TC, Dimyad'a pirince giderken, evdeki bulgurdan olduğunu acıyla görünce çılgınlaştı.

Burjuva basın kalemşörleri, Kürtlerin uluslararası kuruluşlar vasıtasıyla N. Mandela'ya baskı yaparak, onu ödülü almamaya zorladıklarını yazıp yorumlar yaptılar. N. Mandela'nın bu konudaki açıklamaları nettir. Bu, hangi demagojilerle boğdurulmaya çalışılırsa çalışılsın, hangi çarpıtma mantığıyla başka yönlere çekilmek istenirse istensin, gözler önündeki gerçeği örtbas etmek mümkün değildir. Mücadelemiz uluslararasılaşıyor; uluslararası politikalarda onun gücü ezilip geçilemiyor. N. Mandela'nın da belirttiği gibi, dünyanın neresinde olursa olsun, bütün ezilen, horlanan halkların kader birlikteliği vardır. N. Mandela bu yakıcı gerçeğe bağlı kalmıştır ve bu bağlılık özgürlükçülükte ölçüdür.

Saygın ve özgürlükçü kişiliğinden taviz vermeyeceğini bir de bu olay vesilesiyle ispatlayan Nelson Mandela'yı selamlıyoruz!

Qilaban'da TC'yi sarsan büyük darbe

15 Mayıs 1992 günü sabah erken saatlerinde kalabalık sayıdaki hareketli savaş birlikleri, Şirnex iline bağlı Qilaban (Uludere) ilçesinin Nirveh (Taşdelen) ve Billeh (Işıkveren) köylerinde bulunan TC'nin iki bölük karargahına baskın eylemi düzenlediler. Bu büyük çatışmada, 128 asker öldürüldü, onlarcası yaralandı, 2'si de ARGK gerillaları tarafından esir alınarak birlikte götürüldü. Aynı çatışmada 19 adet G-3, 4 adet MG-3, 3 adet A-6, 1 adet Bikisi, 5 adet telsiz ve çok sayıda el bombası ele geçirilip kamulaştırılırken, çok sayıda askeri araç da tahrip edildi.

Eylemler için bir araya gelen yaklaşık 350 gerilla, gece saat 04.00 sıralarından itibaren bölük karargahlarının etrafındaki stratejik noktaları tuttu. Gerillalar şafağın sökmesiyle birlikte karakollara karşı havan topu, roketatar vb. ağır silahlarla saldırıya geçtiler. Her iki karakol işlemez hale gelecek düzeyde tahrip edildi. Beklenmedik darbe alan sömürgeci düşman güçlerinin merkez karargahlarına bildirmeleri üzerine Şirnex ve Amed'den zırhlı helikopterler ve savaş jetleri eşliğinde savaş alanına takviye birlikleri aktarıldı. Bunun üzerine çatışma devam etti. Gece geç saatlere kadar süren çatışmada, TC'nin zırhlı helikopterleri ve jet uçakları çevreyi yoğun top atışına tuttular. Bununla yetinmeyen TC güçleri operasyonu Güney Kürdistan sınırlarının içlerine kadar taşırdılar. Ancak tüm umutları suya düşerek eli boş döndüler.

Öte yandan ARGK birlikleri başarılı Şafak Operasyonu'ndan geri çekilirken, düşmanın karakollar etrafına döşediği mayınlara basan bir grup gerilladan kesinleşen bilgilere göre 13'ü şehit düşmüştür. Ayrıca, gerilladan büyük darbe alan TC ordu güçleri, suçsuz ve savunmasız 10 köylüyü de kurşuna dizdiler; onları "öldürülen gerillalar" şeklinde açıkladılar.

1992'NİN ÖNEMİ

Ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihine '92 Zafer Yılı olarak geçmesi beklenen bu yılın bu büyük eylemleri, gelişmelerin niteliğini ve kapsamını gözler önüne seriyor. 1992 yılında ulusal meclis, ulusal ayaklanma ve ulusal ordulaşma hedeflerini gerçekleştirmeyi amaçlarken, bunu, geçmiş mücadele yıllarının birikimine ve kış sezonu boyunca hiçbir dönemle kıyaslanmayacak bir yoğunlukta yürütülen hazırlıklara dayandırıyoruz. Yılın ortalarına doğru yaklaşıyoruz ama, denilebilir ki, 1992 yılının askeri taktiği ilk defa bu eylemlerle hayata geçiriliyor. Partimizin hazırlık çalışmalarını (yayınlarımıza oldukça yansımıştır) yakından takip edenler, yine 1991-1992'-nin uzun süren kış mevsiminin beraberinde getirdiği manevra zorluklarının savaş açısından ortaya çıkardığı olumsuz koşulları değerlendirebilenler, dönemin askeri taktiğinin bu eylemlerle hayata geçirildiğini göreceklerdir. Önümüzdeki günler ve ayların benzer kapsamda askeri ve siyasi eylemlerle geçmesi imkan dahilindedir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzey, yine dönemin gerçekleştirilmesini kaçınılmaz kıldığı hedefler, artık sıradan eylemsel gelişmelerle kurtarılamaz. Nitekim büyük vurmak ve böylece büyük sonuç almak, TC özel savaş cephesinin çok yönlü saldırılarına verilmesi gereken karşılığın da bir gereği olarak kendisini dayatıyor. PKK önderliğindeki Kürdistan halkı ile TC arasında yürütülmekte olan savaş, hiçbir dönemde olmadığı kadar kızışacaktır. Dolayısıyla 1992 yılı savaşan taraflar açısından gelecek için büyük önem taşıyor. Bu nedenle, yılın zaferle kapatılması için bir yandan partimiz tüm gücüyle yüklenirken, diğer yandan da sömürgeci TC karşı-devrimci savaşını şiddetlendiriyor.

EYLEMİN MESAJI

TC devlet yetkilileri ve burjuva basın çevreleri, 15 Mayıs eylemini "PKK'nin intiharvari eylemi", "son çırpınışlar", "yıkılmazlığını kanıtlamak için verdiği kanlı mesaj" vb. demagoji ve sıfatlarla değerlendirdiler. Hatta, "Bekaa Vadisi'nde barınamayan PKK'nin moral bulmak için başvurduğu riski büyük olan bir intihar eylemi" değerlendirmesi yaptılar.

Her şeyden önce koro halinde geliştirilen bu demagoji ve aslı olmayan ikiyüzlü çarpıtma haberler yeni değil. Tüm bunlar silahlı mücadele tarihimiz boyunca TC'nin acizliğinin, yenilgi ezikliğinin bir kez daha dışa vurumudur. Kaldı ki, partimizin kendini kanıtlama gibi bir ihtiyacının olmadığı, dolayısıyla bu eylemlerle özel bir mesajı amaçlamadığı ve tam tersine savaşı her cephede, Kürdistan'ın her alanında yaygınlaştırma taktiğini uygulayacağı önümüzdeki aylarda daha da netleşecektir.

TC, eski savaş hükümeti yerine denemek istediği başka kadrolardan yeni bir savaş hükümeti kurarak yılın başından bu yana Kürdistan'ı bombalama, halkımız üzerinde derinleştirilmiş bir terörü uygulama, bunu yer yer katliamla sonuçlandırma politikasını esas aldı. Ağır ve uzun geçen kış koşullarından da sonuna kadar yararlanmaya çalışarak, halkımızın Newroz kutlamalarına katliamla cevap verdi, cenaze törenlerinde, terörü protesto amaçlı gösterilerde halkın üzerine silahları rastgele ateşledi, "faili meçhul cinayet"leri yaygınlaştırarak yoğunlaştırdı, ihbarlar ve ihanetler sonucu bazı gerilla birimlerini büyük güç takviyesiyle ya bombalayarak ya da kimyasal gaz kullanarak katletti. Kurtuluş Ordumuzun, TC'nin tüm bu yaptıklarına karşılık beklenen eylemliliği biraz da olsa gecikince Türkiye ve Kürdistan çapında basın-yayın, TV, toplantı, mesaj, demeç vb.'leri aracılığıyla geliştirilen psikolojik savaş propagandalarıyla zafer sarhoşluğu yaşandı. Sözümona bu, kendi deyimleriyle "Hükümetin başarılı politikasının ve demokrasinin zaferi"ydi. TC Başbakanı S. Demirel, İçişleri Bakanı, Olağanüstü Hal Valisi vd. yetkililerinin katıldığı terör konulu bir toplantıda, "Güneydoğu'da her şey yolunda" havasıyla, "İstanbul'un işini bitirin" talimatını veriyordu. Böylece tüm müttefik güçlere, terörün yok edilmesinde mesafe aldıkları yönünde mesaj veriliyordu.

15 Mayıs eylemleri, özel savaş hükümetinin bu psikolojik çökertme, basın-yayın yoluyla gerçekleri gizleme, şovenizmi dalga dalga yayma kampanyasını orta yerinden ve zamanında kırarak, TC'yi canevinden vurdu. Halkı teröre karşı çıkardıklarını, devletin hakimiyetini her alanda kurduklarını sık sık zafer şarhoşluğu edasıyla açıklayan aynı Demirel, bu eylem ardından ise verdiği ilk demecinde, "İçim kan ağlıyor" diyordu çökmüş haliyle. 15 Mayıs eylemi, "böyle yapar adamı" misali TC'nin umutlarını paramparça ederek, zafer sarhoşluğunun özlenen bir hayal olduğunu gösterirken, PKK'nin de yıkılamayacak kadar sağlam bir yapıya sahip olduğunu, taktik politikalarının sonuç almaya devam ettiğini, hiçbir koşulda bağımsızlık ve özgürlük hakkından vazgeçmeyeceğini bir kez daha -gösterdi demeyelim- haykırdı. Yine PKK'nin Kürdistan'da büyük bedeller pahasına yarattığı değerlerin, ne TC tarafından yok edilebilecek ve ne de işbirlikçi hainler tarafından üstüne konulabilecek değerler olduğu; dolayısıyla herkesin, her çevrenin, her devletin gerçekçi politikalara çekilmek zorunda olduğu bu eylemlerle bir kez daha orta yere serilmiştir. Gözler önündeki bu gerçeği görmeyenlerin kaybedeceği kesindir.

1 MAYIS

Birlik, dayanışma ve mücadele ruhu ulusal kurtuluş savaşımızda yaşıyor!

İşçi sınıfı mücadelelerinin bugünlere bıraktığı tarihsel direniş miraslarından en anlamlısı, tüm dünya işçi ve emekçilerinin, ezilen halkların birlik, dayanışma ve mücadele geleneğinin önemli bir dönüm noktası olan 1 Mayıs, dünya insanlığına kutlu olsun!

Egemen sınıfların acımasız baskı ve sömürü ortamında, en ufak bir demokratik, ekonomik hakkın, büyük direnişler ve şehitler pahasına kazanılabileceğini göstererek ve bu uğurda birçok önderi ile üyesini şehit vererek bugüne şerefli bir mesaj ileten ABD işçi sınıfını, 1 Mayıs'ı yaratan Şikagolu işçiler şahsında saygıyla anıyoruz.

"Çalışarak yaşa, savaşarak öl!" şiarıyla, dünya ezilen halkları ve işçi sınıfına anlamlı bir mesaj vererek sosyal ve ulusal devrimlere önemli katkılarda bulunan Lyonlu işçileri; son direnme odakları kırılıncaya, sıkacak kurşunları kalmayıncaya kadar savaşarak iktidarlarını korumaya çalışan, bunun için binlerini şehit veren Paris Komüncüleri'ni ve dünya gericiliğinin yüreğine korku, emekçilerinkine sevinç salan 1917 Ekim Devrimi'nin yaratıcısı Rus işçi sınıfı, emekçileri ve önderlerini sömürgeciliğe sıkılan her kurşunda, şehirleri zapteden her serihildanda yaşatıyoruz.

İşte böylesine görkemli bir mücadele tarihi içinde yüzbinlerin şahadeti pahasına yaratılan 1 Mayıs ruhunu; insanlığın yüce hayallerinin, büyük umutlarının simgesi olan sosyalizme karşı başlatılan Haçlı Seferleri'yle yaratılmak istenen kuşku ortamında; bu yüce hayaller ve büyük umutlar adına yürüttüğümüz mücadelemizle, insanlığın bilince birazcık da olsa ışık taşıyabilmenin coşkusuyla 1 Mayıs ve tüm devrim şehitlerini yaşatmaya kararlı olduğumuzu bir kez daha haykırıyoruz!

Yurtsever Kürdistan halkı!

Böylesine görkemli tarihin arkasından, dünya insanlığının gerici bir çember tarafından kuşatma altına alınarak tüm direnme odaklarının birer birer yıkılıp, ezilen halk ve sınıfların öndersiz, öncüsüz bırakılmak istendiği günümüzde; hem de emperyalist "Yeni Dünya Düzeni"nin odak noktası olan Ortadoğu'da, dünyanın en azgın güçlerine karşı, her geçen gün halk ayaklanmaları ve gerilla atılımlarıyla boyutlanan ulusal kurtuluş savaşımız, NEWROZ geleneğinin 1 MAYIS ruhuyla bütünleştirilmesidir.

Her türden iç ihanetin, gerici gücün harekete geçirilerek askeri şiddetin emrine verildiği; özgürlük ve bağımsızlığa olan inancın sönmesi için tüm ideolojik, politik, kültürel ve ekonomik araçların devreye sokulduğu; kontra saldırılarından katliam provalarına kadar her türlü taktiğe başvurulduğu; kutsal savaşımızın uluslararası bağlantı ve desteklerini kesmek için çeşitli diplomatik ve şantaj yöntemlerinin gündemleştirildiği bir dönemde; ARGK'ye sunulan destek, ERNK'ye verilen güç, PKK'ye olan inanç ve Ulusal Önder Başkan APO'ya karşı gösterilen sevgi; hem düşmana verilen bir cevap ve hem de 1 Mayıs'ların birlik-dayanışma ve mücadele ruhuna duyulan bağlılığın bir ifadesi olmaktadır.

İşte böylesine azgın bir düşman karşısında gösterilen bu soylu ve bir o kadar da kararlı tavra denk düşen "Zafer Yılı"nın Ulusal Meclis, Savaş Hükümeti ve kurumlaşmış bir Merkezi Ordu hedefi; dünya gericiliğinin de şimşeklerini üzerimize çekmeye yetmiştir.

Başta ABD olmak üzere, emperyalist sistem; bölge gericiliği ve hain Kürt örgüt ya da bireylerini arkasına alarak savaşımızı boğmak için her türden yol ve yönteme başvurmanın hazırlığı içine giriyor. Bölge dost güçleri üzerinde baskı kurarak, onları da savaşımıza karşı tavır almaya zorlayan emperyalizm ve bölge gericiliği; öncelikle partimiz ve önderliğimizi tasfiye etmek için her türlü girişimi adım adım devreye sokuyor.

Yiğit Kürdistan halkı!

Üzerimizde oynanan oyunlar, etrafımızı saran gerici kuşatma, faşist TC'nin yürüttüğü azgın saldırılar karşısında; ordumuzu, cephemizi ve partimizi daha da güçlendirerek savaşı boyutlandırmak; Ulusal Önder Başkan APO'nun talimatlarını bilince çıkarıp görevlerimize daha sıkı sarılarak, halk olarak meclisimizle, hükümetimizle, ordumuzla "Zafer Yılı"nın hedeflerine ulaşarak, düşmanın tüm oyun ve saldırılarını püskürtmek, yalnız Kürdistan için değil, bölge ve dünya halkları için de hayati derecede bir önem taşıyor.

Unutmayalım ki, Demirci KAWA'dan devraldığımız bayrak, dünya ezilen halkları ve emekçilerinin kanlarıyla kızıllaşarak serihildanlarımızda, gerilla atılımlarımızda dalgalanıyor.

Dünyanın birçok yerinde burçlardan indirilen bu bayrak, dağlarımızda, şehirlerimizde, köylerimizde dalgalandıkça, insanlığın soylu değerlere olan bağlılığı ve bu değerler için mücadele etme ruhu, kurtuluş savaşımızla bütünleştikçe bağımsızlık ve özgürlüğümüz her 1 Mayıs'ta taçlanarak güçlenecektir.

Dünya ilerici insanlığı, Ortadoğu halkları ve devrimci-demokratik güçleri!

Dünya insanlığının en kutsal değerlerinin, kan-can pahasına yaratılmasının bir simgesi olan ve halkların, halk önderlerinin önüne birlik, mücadele ve dayanışma görevini koyan 1 Mayıs ruhu; özellikle günümüz dünya gerçekliği içinde, bu ruhu öldürmeye çalışan ve bunun için, tarihinin en soysuz saldırı dönemini başlatan emperyalizme, faşizme, siyonizme karşı bizleri göreve çağırıyor.

Bu görev, şimdi tüm dünya gericiliğinin şimşeklerini üzerine çeken, dünya ve bölge gericiliği tarafından kuşatma altında tutulmak istenen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermeyi, ona aktif katılım sağlamayı zorunlu kılıyor. Ki bu desteğin en önemli kıstası da, her halkın, öz öncüsü önderliğinde kendi ülkesinde gerici güçlere karşı mücadeleyi yükselterek, iktidarı zapt yolunda ilerlemesidir.

Bölgemizde oluşturulmak istenen "Yeni Dünya Düzeni", başta halklar düşmanı ABD olmak üzere, faşist TC, siyonist İsrail ve dünya gericiliğinin çıkarlarını temsil ediyor. Bu çıkar çevrelerinin planlarını hayata geçirmelerinin önündeki en büyük engellerden birisi de PKK önderlikli Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi olmaktadır. İşte bunun için, mücadelemiz, ısrarla bu gerici cephe tarafından tasfiye edilmeye çalışılmaktadır.

"Yeni Dünya Düzeni"nin bölgede egemen olması demek, Arap, Fars, Kürt ve Türk halklarının boyunlarına paslı bir pranganın geçirilmesi demektir. Onun için, nasıl ki, Türk, Arap, Fars halklarının çıkarları Kürdistan halkının da çıkarı oluyorsa ve bunun için, Kürdistan halkıyla onun öncüsü PKK her türlü görevi yerine getiriyorsa, bölge halkları ve önderlerinin de gerici egemenlikler karşısında devrimci görevlerini yerine getirmekle yükümlüdür. Bu yükümlülük, bölgemizin tüm ilerici, devrimci, demokrat örgüt, hareket ve partilerini, kurtuluş savaşımız karşısında daha duyarlı olmaya ve Kürdistan halkının yürüttüğü savaşı açıkça desteklemeye, partimiz PKK ile enternasyonalist ilişki içinde, mücadele esasına dayanan birlik ve dayanışmayı geliştirmeye zorlamaktadır.

Dünya ilerici insanlığı!

Dünya insanlığının, işçi sınıfı hareketi ve devrimlerinin bir parçası olan ulusal kurtuluş savaşımıza karşı başlatılan gerici saldırılar karşısında daha duyarlı olmak ve 1 Mayıs'ın yaşayan ruhuna uygun olarak, mücadele içinde birlik ve dayanışma göstermek, ertelenemez bir görev olarak durmaktadır. Savaşımızın yükselmesi, insanlık cephesine güç katacağı gibi, darbelenmesi de, insanlık savaşında önemli bir gediğin açılması anlamına gelecektir.

Onun için, dünya proletaryasının kanı-canı pahasına elde edilen mevziler ve yaratılan değerlerin takipçisi olan PKK önderlikli Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, her türlü sahte, yanlış yaklaşımlardan uzak olarak değerlendirilmeli ve insanlık kavgasının bir parçası olarak ele alınıp aktif bir biçimde desteklenmelidir.

Türkiye emekçi halkı ve ilericileri, devrimcileri, demokratları!

Tarihsel-toplumsal ilişkisi açısından birbirini çok yakından ilgilendiren devrimlerimizin, birbirini destekleyerek güçlenmesi, sadece iki kardeş halk açısından değil, bölge ve dünya insanlığı açısından da önemli sonuçları doğuracak bir gelişme yaratacaktır.

Bugün dünya ezilen halkları ve proletaryasının elinde militan bir ruhla dalgalandırılması gereken 1 Mayıs bayrağı, Türk ve Kürt halklarının mücadele birlikteliğinin şaşmaz bir yol göstericisi olmalıdır.

Kürdistan'da gelişen ve Türkiye devriminin kaderini de yakından ilgilendiren partimiz önderlikli kurtuluş savaşımıza karşı, Türkiye emekçileri bir düşman gibi saldırtılmaya çalışılmakta ve her geçen gün şovenist duyguları harekete geçirici politikalar üretilmektedir.

Elbette, böylesine kardeşlik bağlarına ihtiyaç duyan, milliyetçiliği değil, enternasyonalizmi öne çıkaran Kürdistan halkının sesine Türkiye halkı da cevap vermemezlik edemez.

Bu cevap, ancak örgütlü, devrimci, demokratik mücadelelerin geliştirilmesiyle sağlıklı bir rotaya girer. Onun için, Türkiye devrimci demokratik güçleri, yaşanan sorunlar ve saldırgan hale getirilmek istenen şovenizm karşısında duyarsız olmamalıdırlar.

Bu, tarihin halk önderlerine yüklemiş olduğu bir görevdir. Bu görevin bilincinde olarak biz, Türk halkının demokrasi ve sosyalizm mücadelesi yolunda, halk olarak üzerimize düşen görevleri, savaşımımızı yükselterek ve enternasyonalist ilişkileri öne çıkararak yerine getiriyoruz. Aynı anlayışı, Türkiye halkından ve devrimci-demokratik güçlerinden beklemek de 1 Mayıs ruhunun zorunlu bir gereğidir.

İşçi sınıfı kalelerine, ulusal ve sosyal kurtuluş, mücadelelerine karşı en azgın saldırı ortamında kutladığımız 1 Mayıs'ın önem ve anlamı, onun yaşayan ruhu, mücadelemizin önünde ve onun yolunu aydınlatan bir meşale olarak kalacak; bu ruhu yaratan işçi sınıfı hareketleri ve devrim şehitleri, mücadelemizde yaşayacaktır!

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik-siyonizm, faşizm!
– Yaşasın 1 Mayıs!
– 1 Mayıs birlik-dayanışma ve mücadele ruhu mücadelemizde yaşıyor!

Mayıs 1992
PKK Ortadoğu Temsilciliği

Kürdistan halkı referandum ve ulusal meclisi inşa yolunda kararlılıkla ilerliyor

Yüksek bir gelişim seviyesine ulaşan ulusal kurtuluş mücadelemizin gündeminde bugün yalnızca sömürgeciliğin tüm kurum ve kuruluşlarıyla Kürdistan'dan sökülüp atılması değil, aynı zamanda Kürdistan halkının öz kurum ve kuruluşlarının da adım adım yaratılması görevi vardır. Ulusal meclisin inşası, halkımızın kendi kaderini tayin hakkının bir aracı olarak, eğilimini belirleyecek bir referandumun yapılması, savaş hükümetinin inşası, ulusal kurtuluş savaşımızı en üstte yönetip yönlendirecek savaş konseyinin (Askeri Konsey) tam bir örgütlülük ve işlerliğe kavuşturulması, savaş ekonomisinin inşası yolunda adımların atılması, yargı organlarından eğitim-öğretim organlarına kadar halkımızın devletleşmesinin organlarının adım adım yaratılması; kısacası, Kürdistan halkının kendi kendini yönetmesini ve çağla bütünleşmesini sağlayacak kurumlaşmaların yaratılması artık güncel görevlerimiz arasına girmiş bulunmaktadır.

Sömürgeci kurumlaşmaya karşı ulusal kurumlaşma

Ulusal kurumlaşma dediğimiz bu sürece şüphesiz kendiliğinden girilmediği gibi, öyle "insanlar tartışsın" veya "bizim de bir meclisimiz olsun" tarzında ortaya atılmış sloganlar da değildir üzerinde durulan hedefler. Bu, tamamen Kürdistan'da yirmi yıldır verilen ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı aşamaya tekabül eden bir gelişmedir.

1984'ten beri sürdürülen silahlı gerilla savaşı çocukluk aşamasını tamamlayıp olgunluk çağına ya da askeri anlamıyla stratejik dengeye yaklaşarak düşman karşısında bir alternatif olma konumuna ulaştı. Düşmanın tüm ihanet, provokasyon ve imha dayatmalarına rağmen savaş gelişerek parti kadrolarının dar çerçevesinden çıkıp tüm halka mal oldu ve 1992 Newroz'uyla birlikte de Kürdistan halkı artık topyekün savaşan bir halk gerçekliğine ulaştı.

Halkın bu denli devrim isteğiyle dolması ve bu istekle ayağa kalkması, savaş saflarında yerini alması düşmandan büyük bir kopuşu da beraberinde getirmiştir. Düşmandan kopan halk, onun Kürdistan'da 70 yıldır egemenlik aracı olarak ayakta tuttuğu kurumlarını da artık devre dışı bırakmakta ve kendi sorunlarını bu düşman kurumların çözemeyeceğinin bilincine varmış bulunmaktadır.

Sıradan bir kişisel talebinden en üst düzeydeki toplumsal taleplerine dek tüm sorunlarını Kürdistan halkı bundan önceki süreçlerde sürekli düşman kurumlarda çözüme kavuşturma yoluna gitmiş, ancak hiçbir zaman bu kurumlarda kendisi için bir çözüm bulamamıştır. Sonuçta hep üstün gelen düşman, kaybeden ise kendisi olmuş ve bu durum hep düşman lehine işleyerek süregelmiştir.

Kürdistan halkı düşmanının Türk sömürgeciliği olduğunu anlayıncaya dek, Kürdistan'daki sömürgeci kurumları kendisi için kurumlar olarak bilir ve eğitim, öğretim, yargı, çalışma gibi birçok sorunlarını bu kurumlarda ifade etmeye çalışırdı. Ne var ki, kemalist sömürgeci ideolojiyle yüklü bu düşman kurumlar Kürt halkına asimilasyon, horlama, eritme, yok etme, Türkleştirme ve kendine benzeştirmekten öte bir şey vermedi. Bu kurumlar bir yandan Kürt ve Kürdistan gerçekliğini inkar ederken, diğer yandan Türklük ve Türkiye olgusunu zihinlere, yaşama ve hayatın her alanına akıtarak bir halkın, bir ulusun yok oluşunu gerçekleştirmeye çalıştılar.

Ancak PKK önderliğinde Kürdistan halkının bilinçlendirilmesi ve ulusal kimliğine döndürülmesi için verilen mücadele geliştikçe halk, TC eliyle mezara yatırıldığını gördü; TC'nin büyük saptırma, çarpıtma ve sahte işleyişinin farkına vararak "Her şey Türklük ve Türkiye için" sloganının kendisi için ölüm olduğunun bilincine ulaştı.

Neden ve nasıl bir referandum?

Artık bazı şeyler de Kürtler ve Kürdistan için demenin gerekliliği kendini dayatmıştır. Neden her şey Türklük için ve neden sıra Kürtlere gelince en aşağılanmış halk muamelesini görme?

Demek ki ortada ikili bir tutum, haksız bir konum vardır. Gerektiğinde "kardeşlik"ten dem vuran TC'nin Kürt halkına hiç de kardeşçe davranmadığı gerçeği gün ışığına çıkmıştır. Kardeşlik eşit paylaşım, eşit yaşam demektir. Bir evde -ki bu ev ülkedir- birlikte çalışıp birlikte yemek, birlikte yaşamak kardeşliğin gereğidir. Ancak bir kardeşin hep yemesi, hep vurması, hep hoyratça davranması, diğerininse kölece çalışıp hiçbir hakkının olmaması söz konusu olduğunda, bu, sistemin bozuk, düzensiz, adaletsiz ve tek taraflı olduğunu gösterir ve o evde -ya da ülkede- kardeşliğin olmadığını, aksine tek yanlı ve düşmanca bir tutumun olduğunu açığa vurur.

Günümüzde Türk sömürgeciliğinin Kürt ve Kürdistan gerçekliğine düşman bir kurumlaşma olduğu gerçeğini tartışmak veya bunun aksini savunmak nasıl ki geri ve hatta düşmanca bir tartışma olacaksa; "Kürtler kendi kurumlaşmalarını yaratmalı mıdır" sorusunu benzer temelde tartışmak da bir o kadar geri olacaktır. Takınılması gereken en insanca tutum şudur: Kürtler niye kendi ulusal kurumlaşmalarını yaratmıyorlar? Yaratmaları önündeki engel nedir? Bunların yaratılmasının yolu nereden geçiyor? Bunun başarılması için halkın omuzuna düşen görev nedir? Gerillanın omuzuna düşen görev nedir? Yine ilerici-demokrat insanlığa bu yolda ne gibi bir işlev yüklenebilir ve bunun gereğini nasıl yerine getirmelidir? İnsanlık camiası bu konuda üzerine düşen görevi yapıyor mu? Yapmıyorsa nasıl harekete geçirilebilir? Yurt dışına savrulmuş milyonlarca Kürt insanı kendi ülkesinin inşası için daha aktif katkıyı nasıl sunmalı, bu kurumlaşmada nasıl bir rol oynamalıdır? Ve asırlardır zoraki bir birlik içinde tutulan Kürt ve Türk halkları nasıl gönüllü ve eşit bir birliğe ulaşabilirler? Buna ulaşmada Türkiye halkına düşen görevler nelerdir? Kürdistan halkına düşen görevler nelerdir? Türkiye halkı ya da devrimcileri, ilericileri bunu ne kadar yerine getiriyorlar? Kürtler dört parçaya bölünmüşlükleriyle Ortadoğu'da köklü ve önemli bir yer tutuyorlarsa bu konuda Ortadoğu halklarına düşen görevler nelerdir? İran, Irak, Suriye halkları Kürdistan halkının insanlık alemine ayak basma sürecine nasıl katkı sunabilirler? Görevleri nelerdir? Veya bu görevler yapılıyor mu? Daha da ötesi bu halklar Kürdistan halkıyla sürdürdükleri bu haksız ve tek taraflı yaşamın devamına razılar mıdır? Kendileri razı olsa bile bunu bir de Kürt halkına sormak, onun da görüşüne başvurmak gerekmez mi? Kürtler bu halklarla mevcut konumda yaşamanın devamını mı, yoksa bu haksız ve tek taraflı tutumun kalkmasını mı istiyorlar? Birlikte yaşanacaksa buna kim karar vermeli? Köle konumundaki Kürtler mi, yoksa köle efendisi sömürgeciler mi?

Tüm bunlar ve benzeri birçok soru bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine paralel olarak gerek Kürt halkının ve gerekse bölge halklarının gündemine girmiştir ve bununla da sınırlı kalmayıp Avrupa ve dünya halklarının da gündemine gireceğe benziyor.

Çünkü ortada üzerinde her türlü hesap yapılan ama hiçbir şekilde görüşüne başvurulmayan bir halk gerçekliği var. Demek ki başta bunu gidermek gerekiyor. Bu halk adına verilecek kararlarda başta bu halkın kendi fikrini sormak gerekiyor. Türk kurmay, diplomat ve devlet adamları sık sık "Kürtler yüzyıllardır bizimle birlikte yaşıyor ve hiçbir şikayetleri de yok" diyorlar. Acaba öyle midir? Gerçekten bir şikayetlerinin olup olmadığı Kürt halkına sorulmuş mudur? Türk devlet yetkililerinin bu iddialarının çok sıklaştığı bugünlerde böyle bir soruyu Kürt halkına sormanın da artık kaçınılmaz olduğu ortadadır.

Bunun da tek yolu referandumdur. Kürdistan'da yapılacak bir referandumla halka sormak gerek: Siz kölece yaşama evet mi diyorsunuz, hayır mı? Türk sömürgeciliğinin ülkemizi gaspetmesine, talan etmesine, size hiçbir yaşam hakkı tanımamasına, hiçbir ulusal özelliğinizi konuşturmanıza göz yummamasına, en ufak insanca yaşam hakkınızı dile getirmenizi kanla bastırmasına gönüllü rıza mı gösteriyorsunuz, yoksa bu haksız birlikteliğin, bu zorba sömürgeciliğin kalkmasını mı istiyorsunuz? Siz Türkiye halkıyla mevcut koşullarda mı birlikte yaşamak istiyorsunuz, yoksa eşit ve özgür temellerde bir yaşamı mı istiyorsunuz?

Hiçbir halk köleliği özgürlüğe tercih edemez

Evet, Türk sömürgecilerinin iddialarının doğruluğu veya yanlışlığı ancak böylesi soruların Kürt halkına sorulup yanıtının alınmasıyla kesinlik kazanacaktır. Şurası bir gerçektir ki, hiçbir köle, üzerinde despotik baskı ve katliam kılıcı olmadan "ben gönüllü olarak köle kalmayı istiyorum" demez. Tarih buna tanık olmamıştır. Aksine tarih sürekli kölelerin efendilere karşı başkaldırısına tanık olmuştur ve bugün de tarih Kürdistan'daki köle Kürtlerin özgürlüğü için silahlanışına ve efendi Türk sömürgeciliğine başkaldırısına tanık olmaktadır. Kürt halkı özgür olmayı istemekte ve bunun için kadın-çocuk, yaşlı-genç tüm ögeleriyle canı pahasına bir savaşımı göze almış bulunmaktadır. Özgürlük isteminin sömürgeciliğin kapılarına dayandığı böylesi bir günde artık halkın görüşüne başvurulmaması düşünülemez. Efendilerin konaklarından çıkıp halka "ne istiyorsunuz" diye sormalarının zamanıdır. Yoksa o halkın içindeki Spartaküs bu soruyu sorar ve tüm halk birlikte yürüyerek sarayları efendilerin başına yıkar.

Demek ki Kürdistan'da yapılacak bir referandum Kürdistan halkının artık sömürgecilik altında yaşamak istemediğinin ulusça onaylanması olacaktır. Böylesi bir referandumu TC mi yapar, uluslararası demokrasi güçleri mi yapar, yoksa bu halkın öncü gücü mü yapar; orası dünyanın sürekli gelişen konumuna göre değişebilir ve bizce önemli yan değildir. Zaten PKK halkın gündemine bunu koymuş ve büyük ölçüde tamamladığı hazırlıklarla bunu başarma çalışmalarına girişmiş bulunmaktadır. Bu aşamada uluslararası güçler devreye girip TC'yi razı ederek serbest bir referandumun yapılması koşullarını hazırlayabilirler. Ancak bu yapılmasa bile PKK'nin aldığı tedbirler, yaptığı hazırlıklar ve yürüttüğü çalışmalar böylesi bir referandumun gerçekleşmesini olanaklı kılacak niteliktedir.

Söz Kürdistan halkınındır

Özgürlük istemiyle ayağa kalkmış bir halk hiç şüphesiz sömürgeci egemenliğin son bulmasına oy verecektir. İşte o zaman Kürdistan halkı kendi kaderini kendisi tayin etmek için işe girişecek ve devletleşme kendini dayatacaktır.

Devletleşme ancak o devleti oluşturan kurumların yaratılmasıyla mümkündür ve bu kurumların başında da ulusal bir meclisin inşası gelir.

"Neden bir ulusal meclis" diye sorulacak olursa, verilecek cevap, bir halk başka türlü kendisini nasıl yönetebilir, nasıl ifade edebilir, nasıl geliştirebilir şeklinde olacaktır. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş bu soruyu yanıtlarken şunları dile getirmektedir:

"Namuslu insanlar ve topluluklar şimdi bu soruları kendilerine sormalı ve cevap vermelidir. Kürt halkı için, bu halk vardır ve artık kendi kimliğiyle tanınıyor deniliyorsa, o zaman bu nasıl kimliktir ki, en yaşamsal konuda bile tek bir sözcük ifade edemiyor ve ifade edince de kapılar kapanıyor? Kimliğin bu biçimde ifade ediliş tarzı olamaz; bu, dar düşkünlük durumudur. Kürdistan'daki emekçi halk yığınları şimdilik kendi iradeleri dışında zorlanarak her tarafa savrulmaktadırlar. Kürdistan'daki nüfus kadar bir Kürt nüfusu Türkiye'nin metropollerine taşınmıştır. Yüzbinlerce insanımız Avrupa ve çeşitli Arap ülkelerine gitmiştir. Bu insanlar neden savruldular? Savruldukları alanlarda ne bulabiliyorlar? Aileler yaşasalar bile, çocukları ne olacak? Milyonların kendilerine bu soruları sorması gerekir. Bunlar İstanbul, Ankara ve İzmir gibi Türkiye'nin büyük yerleşim merkezlerinde ne kadar kalabilecekler? İş var mıdır, çıkış var mıdır? Belli ki bunlar, çok ciddi sorulardır ve cevapları da yoktur.

Yurt dışına savrulmuş olanları bir yana bırakalım, yurtlarında bulunanlar ne kadar bulundukları toprakların sahibidirler. Bu toprakları tanıyorlar mı? Bu toprakları diledikleri gibi üretime açabiliyorlar mı? Zengin yeraltı kaynaklarından nasiplerini alabiliyorlar mı? Bir damla petrol, bir parça demir ve çıkarılan birçok maden üzerinde bir hak iddia edebiliyorlar mı? Ürettiklerinin ellerinden nasıl alındığını biliyorlar mı? Ortak bir ekonomik faaliyet var mı? Yaşadıkları ülkede bölge devletlerinin üzerinde çatıştığı akarsular varken, bunun için küçük bir söz söyleyebiliyorlar mı? Kendi ülkelerinde kurulmuş olan barajlar vardır; bu barajların enerjisi nereye gidiyor? Bu barajlardan elde edilen elektrik Balkanlar'a ve Kafkas ülkelerine kadar giderken, Kürdistan'da karanlıkta kalan köyler vardır. Bu ülkenin petrolü nereye gidiyor? Habire yeni kuyular açılıp bu petrol talan ediliyor. Bu konularda karar veren bir ulusal irade gerekir. Bu madenler bizim topraklarımızdan çıkıyor, bunun için bizim sözümüz geçerli olmalıdır. Bu değerlerin neden talan edildiğini kendi kendisine soran bile yoktur. Kendilerine satılan değerler, kendi değerleridir ve üstelik çok pahalıdır. Bunları karşılayacak sanayi üretimi de yoktur. Dahası iş yoktur, nüfusun %70'i işsizdir. Kültür ve okul yoktur. Sömürgecilerin diliyle dahi okuma olanağı yoktur. Okullarda sömürgecilik ve inkarcılık aşılanmak istenir. Türk gibi ol ve kurtul; Türk gibi olmazsan, düşüp bitersin denir. Tarihsel değerlerimiz her gün yok edilmektedir. Tamamen harabeye çevrilmiş bir ülke, ihanete uğramış topraklar, erozyona uğratılmış bir kültür, işsiz ve eğitimsiz insanlar topluluğu, muazzam bir nüfus artışı... Adına Kürdistan ve Kürt halkı denilen gerçeklik işte böyledir.

Bütün bu konularda en temel kararları alabilen bir meclis gereklidir."

Görülüyor ki, sorun gayet açık ve anlaşılır olup tartışma götürür yanı yoktur. Bu halk eğer bu topraklar üzerinde yaşıyorsa, ne diye bu halkın ve bu toprakların kaderi hakkında bu halkın kendisi dışında herkes söz sahibi olsun da, esas kaynağı söz sahibi olmasın? Demek ki, yıllar yılı bir haksızlık süregelmiştir. Zorba sömürgecilik kendisini halkın iradesi saymış ve bu iradeyi kendi sömürgeci emellerine tabi kılmıştır. Öyleyse bu sahte iradenin yıkılıp yerine gerçek halk iradesinin, Kürdistan halkının kendi iradesinin inşa edilmesi gerekli ve zorunludur. Çünkü Kürdistan halkı adına en iyi ve geçerli sözü ancak onun iradesini gerçek temellerde temsil edebilen güçler söyleyebilir. Bu da halkın kendi bağrından ve kendisi için seçtiği temsilci veya vekillerle mümkündür.

Ulusal iradeyi temsil eden ulusal meclis ve görevleri

Öyleyse yapılacak diğer önemli bir iş, halkın meclisinde yer alacak

temsilcileri belirlemektir. PKK, bu konuda da önüne koyduğu planlamanın pratiğe geçirilmesi çalışmalarını başlatmış bulunmaktadır. Daha şimdiden birçok yörede halkı temsil edebilecek, gerçekten onun ulusal kimliğini ifade edebilmesi yolunda bir çift söz söylemeye cesaret edebilecek ögeleri ortaya çıkarmıştır.

Kürdistan devriminin karakteri gereği tüm ülke sathında eşit gelişmeyişine; kimi yerlerde daha yoğun ve daha hızlı, kimi yerlerdeyse daha yavaş ve sancılı yaşanmasına paralel olarak, halk temsilcilerinin seçilmesi ve yerelden genele halk meclislerinin oluşturulmasında da böylesi bir seyir kaçınılmazdır. Savaşın en çok şiddetlenip gelişim arzettiği, halk kitlelerinin devrime en çok katıldığı ve düşmandan bağını en çok kopardığı alanlarda bu çalışmalar daha hızlı, sağlıklı ve yaygınca yürütülürken, nispeten geri bir konumu arzeden alanlarda ise bunun belli aksamalara uğrayacağı ve düşman tarafından daha yoğun engellenmek isteneceği açıktır. Ama önemli olan, bunun yöntem veya yürütülüş tarzından ziyade, Kürdistan halkının artık böylesi bir sürecin içine girmiş olması ve bu yolda yürümede kararlılığını göstermesidir.

"Kürdistan halkı için neden ulusal meclis gereklidir" sorusuna yukarıda verilen cevaplara ek olarak belirtilmesi gereken bir diğer yön de şudur: Kürdistan'da yürütülen gerilla savaşı artık topyekün bir halk savaşına dönüşmüştür. Yani savaş gelişmiş, güçlenmiş ve ulusa mal olmuştur. Savaşın ulaştığı düzey artık dar bir grup tarafından yürütülmesi koşullarını geride bırakarak, ulus iradesinin kararını gerekli kılmaktadır. Yani bu ulusun iradesi artık tüm gelişmelere karar verecektir. Bu savaş nereye kadar sürsün? Daha da şiddetlenmesi gerekiyorsa, daha çok katılım nasıl sağlansın? Düşman ateşkes arıyorsa, halkın iradesi hangi şartları öne sürecektir? Düşman ille imhayı dayatıyorsa, halkın iradesi buna karşı ne tür tedbirler geliştirecektir? Bu ve benzeri sorulara cevap, halkın temsilcisi konumunda olan ulusal meclis tarafından verilmek durumundadır. Toplumun en ileri ögelerini bağrında toplayan PKK elbette ki öncülük rolünü sürdürecektir, ama tümünü bağrında toplayamayacağı ulusun her kesiminin söz hakkı bu mecliste dile gelecektir.

Bugün reel sosyalizmin çözülüşünün ardından daha da hızlanan millileşme sürecinde görüldüğü gibi, halkların meclisleri her gün toplanıp o halkların kaderi üzerinde kararlara varıyorlar. Meclisler bir ateşkes kararı alıyor, bir savaşı tırmandırma kararı alıyor, bir uluslararası destek isteme kararı alıyor ve tüm bunlar halkın ortak iradesini yansıttığı için uluslararası kuruluşlar ve devletler nezdinde ciddiye alınıyor. Kürdistan'da da bir ulusal savaş verildiğine göre, bu savaşın kaderini belirleyen bir ulusal iradenin temsili niye gerçekleştirilmesin? Halkı bu savaşın içine çekecek, onu yönlendirecek, ekonomisini ve yaşamını savaşın gereklerine göre örgütleyecek, uluslararası düzeyde onun adına en doğru sözü söyleyebilecek bir ulusal meclis niye oluşturulmasın?

Kürdistan'da yürütülen mücadele artık salt bir silahlı savaş düzeyini aşıp halkın tüm sorunlarını çözüme kavuşturacak ve hayatın her alanındaki günlük yaşayışından sıradan ihtiyaçlarına dek düzenleyip yön verme yollarını bulmakla karşı karşıya olan bir duruma gelmiştir. Örneğin, bir Botan'da, Mardin'in birçok alanında, Amed'in, Garzan'ın ve diğer alanların birçok kesiminde halkın düşmanla olan sosyal, siyasal hatta ekonomik ilişkileri önemli oranda kopmuş ve ulusal kurtuluş mücadelesine tabi hale gelmiştir. Bu yörelerdeki halkın eğitiminden savaşımına, günlük yiyeceğinden çalışmasına, mahkemelik durumlarından topraklarının işlenmesine dek her yönlü sorunların çözüme kavuşturulması devrimci güçlere kalmıştır. Devrimci güç eğer bunları belli örgütlemelere kavuşturup çözümünü sağlamazsa, toplumsal boşluk, kargaşa ve beraberinde doğarak güvensizlik kaçınılmazdır. Mevcut durumda bir alandaki parti kadroları veya gerilla karargahı vasıtasıyla bunlar çözümleniyorsa da halkın savaşa bu denli muazzam bağlanışı ve düşmandan kendini bunca yoğun koparması karşısında partililer veya gerilla buna ne kadar güç yetirebilir veya bu işi sadece onlara bırakmak yeterli midir?

Parti halk için vardır; halkın iradesini etkin kılmak görevdir

Bilindiği gibi, parti bir halkın öncü gücü olarak ona doğru yolu göstermek, bu yolda yürümesi için önünü açmakla mükelleftir. Ama bu, sonuna kadar her işi kendi başına götüreceği anlamına gelmez. Halk doğru yola girip yürümeye başladığında artık kararı da, yönetmeyi de halkın kendi iradesine bırakmak kaçınılmazdır. Yani halkın cephesi, ulusal cephe oluşturularak halkın kendi kendisini örgütlemesi, yönetmesi, savaştırması, her yönüyle ifade etmesi gerçekleştirilmek durumundadır. Kürdistan'da bugün parti kadrolarının önünde halkı işte böylesine harekete geçirme, kendi iradesini konuşturmaya sevketme görevi vardır. Halkın da artık savaşa her yönlü sahiplenmesi, onu kendine mal etmesi dönemine girilmiştir.

PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş bu gerçekliği ortaya koyarken, partinin halk için var olduğuna dikkat çekmekte ve şöyle demektedir:

"İster ulusal, ister sosyal kurtuluşu amaçlasın, parti halk için vardır. Halk da sınıflardan oluşur. Sınıfların ulusal düzeyleri sınırlı olabilir. Ama partiler kendilerini halk yerine koyamazlar, halk üstüne çıkamazlar, kendi iradelerini halkın iradesiyle aynılaştıramazlar. Ya da irade özdeşleştirilip tekleştirilebilir ama bu, her zaman böyle olmaz. Tek biçimin böyle olduğu da söylenemez. Bazı dönemlerde parti iradesi halkın iradesi olabilir. Nitekim günümüzde PKK hareketi açısından bunun böyle olduğu söylenebilir. PKK'nin iradesi halkın iradesidir ya da PKK bir iradenin yaratıcı gücüdür. Ancak bundan PKK'nin her zaman Kürdistan halkına eşit olduğu biçiminde bir sonuç çıkarılamaz. Parti yozlaşabilir, bürokratlaşabilir, yenilebilir, başkalaşıma uğrayabilir. Ama halk ve onun iradesi var olmaya devam edecektir.

Biz işte bu partiden de üstün, güçlü ve sürekli olan halkın iradesine ulaşıp kurumlaştırmayı partimizin ilkelerine bağlılığımızın gereği olarak değerlendiriyoruz. Yani parti halk içindir sözüne tam bir işlerlik kazandırmak istiyoruz. Bunun daha somut ifadesi olarak halk kendi iradesini kurumlaştırmalıdır."

Ulusal kurumlaşmaya karşı emperyalist ve işbirlikçi oyunlar

Belirlenen durum şüphesiz sadece TC egemenliği altında bulunan Kürdistan'ın Kuzey-Batı parçasıyla sınırlı olmayıp, bunun şartlarının olgunlaştığı parçalar başta olmak üzere Kürdistan'ın her dört parçası için de geçerlidir. Ulusal birlik veya ulusal iradeden amaç, yerelden genele varılarak, Kürdistan'ın her dört parçasının ulusal birlik, ulusal irade, savaşım ve karar gücünü ortaya çıkarmak; bunu ulusal temsile kavuşturmak ve halka, ulusa mal ederek sürekliliğini sağlamaktır.

Bugün Kürdistan'ın diğer parçalarına baktığımızda en çok Irak egemenliği altındaki Güney Kürdistan'da bir otorite boşluğunun olduğunu ve bunun devrim gücümüzle doldurulmak istendiğini, emperyalist güçlerle işbirlikçi ilkel-milliyetçi reformist grupların ise elbirliği ederek bunu engellemeye çabaladıklarını görmekteyiz. Güney Kürdistan'da oluşturulan PAK (Kürdistan Özgürlük Partisi) hareketi hem gerilla düzeyinde ve hem de halk içinde örgütlenme yolunda adımlar atıp gelişirken, buna paralel olarak düşman cephesinde de bir hareketlenme başlamıştır. PKK'nin "Botan-Behdinan savaş Hükümeti" oluşturma kararının açıklanmasıyla birlikte düşman ittifakta karşılıklı ziyaretler sıklaşmış ve bunu engelleme hazırlıklarına girişilmiştir.

Kuzey-Batı Kürdistan'daki Botan alanı ile Güney Kürdistan'daki Behdinan alanının önemli oranda düşman güçlerden temizlenerek, buraların ARGK güçlerinin denetimi altına alındığı bilinmektedir. İşte ulusal meclis tartışmalarının başladığı bir dönemde ABD ve İngiltere başta olmak üzere, emperyalist güçler ile işbirlikçi ilkel-milliyetçi, reformist güçler de bu meclisi boşa çıkarma hazırlıklarına girişitler. Bu amaçla ABD ve İngiliz hükümetleri desteğinde Güney Kürdistan'da bir seçim yapılması ve meclis oluşturulması için KDP, KYB gibi yıllardır halka ihanet temelinde emperyalizm tarafından beslenen güçler devreye sokuldu. Bu seçimlerin amacı, tamamen PKK önderliğinde gelişen devrimci dinamizmi engelleme ve Kürt ulusunun gerçek iradesi yerine sahte bir irade koyarak emperyalist çıkarları ve emperyalizme bağımlılığı bir üst derecede yürütmedir.

Emperyalizm, Kürdistan halkının öz iradesiyle oluşacak her türlü oluşuma karşı olduğundan bunu sürekli engellemeye ve sahte oluşumlarla darbelemeye, çarpıtmaya çalışmakta; Güney Kürdistan'daki seçimlerle de bunu hedeflemektedir. Orada yapılan sahte seçimlerin ardından oluşturulacak olan kendine bağımlı, güdük, özerkliğe bile ulaşamayan uşak bir iktidarı tanıyarak halkın doğacak olan gerçek iradesi ve iktidarı karşısına dikip yeni bir Kürdü Kürde kırdırma senaryosunu sahnelemeye çalışacaktır. Kürdistan halkının kanı, canı, emeği pahasına ve kendi öz iradesiyle ortaya çıkacak olan Kürdistan ulusal meclis ve Botan-Behdinan Savaş Hükümeti'ni engelleme, tanımama, soyutlama ve boşa çıkarmanın bir ifadesi olarak emperyalist güçler işbirlikçileri bu tarzda devreye sokmaktadırlar. Bu temelde, emperyalizm ileride "Kürtlerin meclisi zaten var, Kürtlerin hükümeti zaten var; PKK ne diye ikinci bir meclisi kuruyor, ikinci bir hükümet ilan ediyor" diyerek, kendine bağımlı sahte oluşumu, Kürt halkının gerçek ulusal kurumlaşmasının yerine koymaya ve bu yolla devrimi engellemeye çalışacaktır.

Yakın geçmiş tarihte bunun çeşitli örnekleri vardır. Vietnam'da ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişip zafere yaklaşması gündeme geldiğinde, emperyalizmin kurduğu işbirlikçi Diem kliği halka bir ulusal iktidar, ulusal irade olarak sunulmuş ve bu ihanet kliği eliyle Güney Vietnam Kuzey'den soyutlanarak devrimin yıllarca uzamasına, böylelikle emperyalist tahakkümün devamına yol açılmıştır. Demek ki Güney Kürdistan'da da emperyalizm ve ilkel milliyetçi, reformist işbirlikçi güçler Diem kliği benzeri bir uşak klik oluşturarak Kürdistan devrimine engel olmaya çalışmaktadırlar. Bu nedenle bu seçimleri iyi değerlendirmek; oradaki emperyalist oyunu ve işbirlikçi ihaneti iyi görmek gerekir. Bu iyi görüldüğü oranda doğru olana ulaşma ve Kürdistan halkının kendi öz iradesini sergileme yolunda giriştiği çabalara değer biçme, katkı sunma da söz konusu olacaktır.

Benzeri bir durum kitlelerin PKK'ye en çok kanalize olduğu Kuzey-Batı Kürdistan için de söz konusudur. Otoritesini iyice yitiren Türk sömürgeciliği Kürt halkının iradesinin ortaya çıkmasına askeri terörle engel olamayınca, sahte vaadler ve sahte oluşumlarla onu engellemeye çalışmaktadır. Bir yandan halka katliam ve soykırım dayatırken, öte yandan da demokrasi havarisi kesilmekte ve kendini uluslararası alanda kabul ettirmek, deşifre olan içyüzünü maskelemek için sahte reformlarla işin önünü almaya çalışmaktadır. Bu politikanın yanısıra bir de "Kürtlerin kardeşliği"nden en çok bahsettiği bu dönemde, Türk şovenizmini devlet eliyle alabildiğine körüklemekte ve devlet terörünü en masum insanlara dek yönelterek hegemonyasının devamını sağlamaya çalışmaktadır.

Ekim 1991 seçimlerinden sonradaki süreçte "Kürtler ve Türklerin meclisi TBMM" demagojisinin maskesi düşüp, TBMM'nin yalnızca Türklerin meclisi olduğu, Kürtler içinse bir ölüm karargahı olduğu ve burada Kürt ulusu adına tek söz söylemenin mümkün olmadığı gerçeği gün ışığına çıkınca, TC, tarihi yalan ve çarpıtmasını örtbas etmek için şimdi de sahte Kürt partisi oluşturma hazırlıklarına başlamıştır. İşbirlikçiliği ve kendi halkına ihaneti yaşam biçimi edinmiş kimi çevreler de sanki önemli bir gelişmeymişçesine buna rağbet etmekte ve yeniden halkın kanı üzerinde kendilerini sömürgeciliğe pazarlamaya çalışmaktadırlar. Oysa bilinir ki, Kürdistan halkı bu seviyeye PKK ile gelmiştir. PKK bu halkın, bu ulusun yegane partisidir. Tanınması gereken bir parti varsa o da PKK'dir. Eğer Türk sömürgeciliği gerçekten tarihi haksız konumundan sıyrılmak ve Kürt ulusuna değer verdiğini göstermek istiyorsa bunun yolu, sahte, satın alınmış, işbirlikçi, ihanetçi partileri devreye sokmaktan değil, bu ulusun bağrından çıkmış ve onun uğruna binlerce şehit vermiş PKK'yi tanımak ve muhatap alıp onunla masaya oturmaktan geçiyor. Başka türlü, ne adına oluşturulursa oluşturulsun, TC'nin icazetini esas alan her türlü partileşme ya da kurumlaşmanın Kürdistan halkına ihanet anlamına geldiği ve halk nezdinde itibar görmeyeceği açıktır.

Kürdistan halkının biricik sözcüsü ve onun iradesinin ifadesi PKK'dir

Bu halkın gerçek sözcüsü, onun uğruna gece gündüz demeden yirmi yıldır canla, kanla, emekle savaşan, mücadele eden, her türlü fedakarlığa katlanan ve bugün de onu söz sahibi, irade ve güç sahibi yapmak için her dönemden daha çok çaba gösteren PKK ve onun önderliğidir.

Bunun dışında düşman dayatması olan sahte oluşumlarla halkın özgürlük coşkusunun önüne geçmek, iktidar yürüyüşüne set olmak, ulusal özlemlerinin yönünü saptırmaya çalışmak, adı Kürt partisi de olsa Kürdistan halkına yapılabilecek en büyük haksızlık ve ihanet olur. Kürt partisi kurmaya soyunan işbirlikçiler Türk parlamentosunda Kürtlüğün lafını bile ağza almaya cesaret edemeden yıllarca Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da daha çok egemen olması için çaba gösterdikten sonra, bugün PKK'nin kanıyla ortaya çıkmış imkanlar üzerinde hesap yapmalarının ihanet olduğunu ve ihanetin de Kürdistan halkı tarafından hiç affedilmediğini, affedilmeyeceğini bilmeyecek kadar kör ve sağır olamazlar. Bunlar olsa olsa iliklerine dek işleyen ihanetten gözü dönmüş ve ne yaptıklarını bilemez derecede düşmana benzeşmiş, dolayısıyla kendi halklarına düşman kesilmişlerdir. Ki, Kürdistan halkının zafere bu denli kararlı adımlarla yürüdüğü bir dönemde bile hala düşmanın sahtekarlıklarına gözü kapalı alet olmakta, ondan medet ummaktadırlar. Oysa bilinir ki TC, Kürt halkına ölüm ve soykırımdan öte hiçbir şeyi kendi rızasıyla vermez ve dolayısıyla TC'nin kurmak istediği Kürt partisi de işte böylesi kemalist bir amacın ifadesi, mücadelemizin gelişimi karşısında sahte bir manevrasıdır. Ve bu tamamen mücadelemizin yükselmesi neticesinde ortaya çıkmış bir gelişmedir. Öyleyse, eğer bu gelişmeyi TC'nin hesaplarının aksine, mücadelenin hizmetine sokmak mümkün ve gerekli ise bunu yapacak olan da bu mücadelenin yegane yürütücüsü durumundaki PKK hareketidir.

Eğer TC gerçekten Kürdistan halkının ulusal haklarını tanımak istiyorsa bunun tek yolu, Kürdistan halkının temsilcisi PKK ile masaya oturup sorunu tartışması ve çözüm yollarını birlikte aramasıdır. Kürt halkı uğruna bir gecelik uykusundan bile feragat etmemiş kişi, çevre ya da grupların mücadelemizin değerlerine gözükaraca sahip çıkmaya kalkışmalarının elbette affedilecek yanı yoktur. Dolayısıyla bunlar için de izlenecek yol açık ve nettir. Halka saygı ve dürüstlük, Kürdistan halkının öz iradesine boyun eğme, onun ulusal kurumlaşması yolunda engel olmama, halkımızın kendi kaderini kendi eliyle belirleme çabasına değer biçme ve onu bugünlere kavuşturan öncü güce saygı göstermeyi gerektirir. Aksi tutumların ise bu halka yapılabilecek en büyük kötülük olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

Türk halkıyla zoraki birlik yerine gönüllü birlik

Kürdistan halkının kendi ulusal meclisini oluşturma çabalarına hız verdiği bu dönemde, elbette Türkiye halkına da düşen görevler vardır. Bu görevler sadece Kürdistan halkı için değil, Türkiye halkının kendi geleceği ve demokrasi özlemini gidermesi açısından da yakıcı önem taşımaktadır. Bugün Türkiye halkı kadar örgütsüz, öncüsüz ve üzerinde bu denli faşist-şovenist hesaplar yapılan halk yok denecek kadar azdır. Faşist Türk devleti, Kürdistan halkının ulusal iradesini hiçe sayarken binbir hile ve entrikayla kendi faşist ve sömürgeci mekanizmalarını Türkiye halkının da iradesiymiş gibi lanse etmekte ve halka gerçekten demokratik anlamda kendini ifade etmesi için hiçbir olanak tanımamaktadır. Kürdistan'da yürüttüğü

Devamı 23. sayfada

Şehitlerimizden öğreniyoruz, şehitlerimizle güçlüyüz!

Baştarafı 1. sayfada

Bugün Kürdistan'da yeni bir tarih yaratmak istiyorsak; halkımızın binlerce yıllık esaretli yaşamına son vererek, bağımsız ve özgür bir toplum olarak ilerici insanlık ailesi içinde yaşamayı esas alıyorsak, bunun mutlaka ağır bedellerle olacağını, toplum içindeki en soylu, en seçkin, en temiz yürekli, mert ve kahraman bireylerin canlarını çekinmeden feda etmeleriyle mümkün olacağını unutmamak gerekir. Bu anlamda, mücadelemizde daha denge aşamasına varmadığımız, ama siyasi alanda bir üstünlük kazandığımız bir dönemde 3000 şehit çok fazla gibi gözükse de, Kürdistan gibi binlerce yıllık kölelik ve köhnemiş bir egemenlik altında varlığını zor bela sürdüren bir ülke gerçeği gözönüne getirildiğinde yaşamanın, yaşamı yeniden var etmenin zorunlu ve vazgeçilmez bedelleri olarak bu şahadetler kaçınılmazdır.

Elbette ki yine de, sorun öyle basit, küçümsenecek ve yüzeysel yaklaşılarak geçiştirilecek bir sorun değildir. Anılara doğru sahip çıkılacaksa, her şahadet olayından çıkarılması gereken dersler ve önemli sonuçlar vardır. Savaş pratiğinde ortaya çıkan çok yönlü yetersizliklerin doğru tahlil edilmesi, doğru temellerde sonuçların çıkarılması, savaş tarzının ve taktiğinin oturtulması açısından zorunludur. Unutmayalım ki birçok şahadet, taktiği yetkince uygulayamamamızın, savaş pratiğinde ve güncel yaşamda içine düştüğümüz yetersizliklerimizin sonucu olmuştur. Bunun için de, sorunun üzerinde iyi düşünülmesi, iyi idrak edilmesi ve şahadetlerin büyüklüğü ve yüceliği de iyi bilince çıkarılarak yaklaşılması gerektiği ortaya çıkıyor. Parti saflarımızda, parti militanlarının şehit yoldaşlarına yaklaşımları, onların anılarına bağlılıkları aynı zamanda davaya doğru sahip çıkmanın temel bir özelliği oluyor. Bu, sadece sıradan bir duyguyla bağlı olma anlamında değildir, oldukça derin ve çok yönlüdür. Kısacası, bu kadar insan hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin şehit düşüyorsa, bu kadar kan dökülüyorsa, bunun çok büyük ve derin bir anlamı vardır. Yine tarihte, yakın geçmiş süreçlerde ve günümüzde ulusların, halkların kurtuluş mücadelelerinde büyük emek sahibi olan insanların şehitler olduğu gerçeği de hesaba katılırsa, sorunun ciddiliği, büyüklüğü ve yüceliği kendiliğinden anlaşılır.

Bugün biz, bu soruna nasıl yaklaşacağız, bunun büyüklüğü nedir? Bu konudaki pratik tavır, tutum ne olmalıdır? Militan ölçü nedir? Bu konuların iyice netleştirilerek derinliğine kavranılması gerekir diyoruz. Aksi taktirde, şehitlerin anılarına, devrettikleri mücadeleye doğru sahiplik edilemez. Kendini bilmez bazı insanların, insanlık değerlerinden uzaklaşan soysuzların, şehitlerimize nasıl saygısızca yaklaştıklarını değerlendirmeye tabi tutarsak, gerçekten bunların kimlerin ağzıyla konuştukları, kimin adına neyi nasıl ifade ettikleri iyi anlaşılır. Elbette ki bu tür kişilerden nefret edecek; bunlardan bu saygısızca tutumlarından dolayı sonuna kadar hesap soracağız.

Belirttiğimiz bu sorun, yalnızca günümüzde ulusal kurtuluş mücadelemizin karşı karşıya olduğu bir sorun değildir. Bütün ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerinin yükselttikleri mücadelelerin, özgülde kendi düşmanlarının, genelde ise dünya gericiliğinin her türlü saldırı, imha ve karalamalarıyla yüz yüze kaldıkları bilinmektedir. Bugüne kadar bizim yürüttüğümüz ulusal kurtuluş savaşına karşı da yapılan karalamalar, saldırılar, yakıştırılmaya çalışılan olumsuz sıfatlar az değildir. Bunları düşman yapıyor. Ama düşmanın diliyle konuşan, karalama yapan, emperyalizmin ve Türk sömürgeciliği gibi azgın faşist bir düşmanın koltuk değnekleri olan, düşmanımıza daha fazla uşaklık yapabilmek için adeta düşmanla yarışan kendini bilmezler, soysuz takımları da az değildir. Bunlar kurnazlıklarla, ikiyüzlü tutumlarla, emek kahramanlarımızın yarattığı devrimin değerlerine konmak isteyen emek düşmanlarıdırlar. Biz, bu tutumu sergileyenlerin de amansız düşmanıyız. Bunların, en değerli varlıklarımız ve direnişimizin temel güç kaynakları olan şehitlerimize yakıştırdıkları sıfatların hesabını soracağız; her şeyin yeri ve zamanı vardır. Bunların, kimlerin ağzıyla konuştuklarını, kimlerden talimat aldıklarını, neyi nerede ve nasıl yaptıklarını, nasıl bir yaşam sürdürdüklerini halkımız çok iyi biliyor. Halkımız, artık şehitlerine görkemlice sahip çıkarak, kendi tavrını çok net bir biçimde ortaya koyuyor. Ve yine halkımız, şehitlerine saygısızlıkta sınır tanımayan bu düşman etiketli güçlere gereken doğru cevabı mutlaka verecek ve bunların yakasını bırakmayacaktır. Bunlar, pratik yaşamlarıyla, halkımıza ve insanlığa karşı işledikleri suçlarla tarihin birer sülükleri olduklarını, yaptıkları hırsızlıklarla emek düşmanı olduklarını çok iyi ortaya koyuyorlar.

Partimizde şehitliğin, şehit düşme olaylarının önemi, anlamı ve mücadelemizde neyi ifade ettiği çok açık bir biçimde netleşmiştir. Parti güçlerimiz ve Kürdistan halkı bu konuda bilinçlenmiş, aydınlanmış ve bugün şehitlerden aldığı güç temelinde serihildanlarla ayağa kalkmakta ve kendini panzerlere, kurşunlara siper ederek ölümün üzerine korkusuzca yürümektedir. Bu, mücadelemizin ulaştığı düzeyi, bağımsızlık ve özgürlük için halkımızın ne denli kararlı, azimli ve inançlı olduğunu bize göstermektedir. Halkımızın kahramanca mücadeleye sahiplenişi elbette ki yoldaşlarımızın döktüğü kanlar temelinde olmuştur. Bu temelde uyanan halkın zaferi garantileyeceği kesindir.

Şehit düşme olayları genel anlamda toplumsal huzursuzlukların ve kargaşanın giderek arttığı, halkların veya sınıfların özgürlük, bağımsızlık ve eşitlik için ayağa kalktıkları, dış işgale karşı kendi ülke topraklarını kurtarmaya yöneldikleri dönemlerde ortaya çıkar. Halkların ve ezilen sınıfların yürüttükleri savaşım toplumsal nitelikte olur. Bu kavganın somut güncel görevleri yerine getirilir. Özgürlük ve eşitliğin ele geçirilmesinin zorunlu bir gereği olarak, gerçekleştirilmeye çalışılan somut güncel görevler esnasında insanların şehit düşmeleri de söz konusu olur. Halk arasında bir deyim vardır: "Özgürlük ağacı kanla büyür." Demek ki, bağımsızlık ve özgürlük için kan dökülmeden zafer sağlanamaz. İyinin, doğrunun, güzel olan herşeyin kazanılması soylu emekler ve ağır bedeller pahasına olur. Kısaca şehitlik olayı bu tür durumlarda ortaya çıkar.

Biliyoruz, günde yüzlerce, binlerce insan cinayetlerde, kazalarda ya da doğal nedenlerle yaşamını yitirir. Bu ölümler, halkların tarihinde ve insanlığın kurtuluşu için fazla bir anlam ifade etmez. Dolayısıyla böylesi ölümlerde şehit oldu iddiasında da kimse bulunmaz. Hatta toplumsal afetlerde toplu ölümler olduğunda da, şehit diye bir sıfatlandırmada kimse bulunmaz, olamaz da zaten. Şehitlik, ezilen uluslar, halklar ve sınıfların toplumsal kurtuluşlarında yaşamlarını yitirenlere biçilen en soylu mertebe oluyor. Yüce erekler, büyük davalar için harcanan engin çabalarla yaşamını yitirenler, yeni ve özgür toplumun yaratılmasının dinamosudurlar. Yeni toplumsal düzen şehitlerin kanlarıyla yaratılır. Özgür, bağımsız ve yeni toplumsal düzenlerine kavuşan halklar, her zaman şehitlere minnet borcuyla bağlı olurlar ve bunun bir gereği olarak anılarına abideler dikerler.

Şehitler, bir yandan tarihin, diğer yandan ise kurulan yeni toplumsal düzenlerin sahipleridirler. Ezilen halklar ve sınıflar, günümüzde iyi yaşamın, özgürlüğün, demokrasinin, insan hakları gibi en temel insanlık değerlerinin şehitlerin kanıyla elde edileceğinin bilinciyle hareket ederek soruna yaklaşmaktadırlar. Demek ki şehitlik bir tarihtir, toplumsal bir altüst oluş olayıdır. Aynı zamanda özgürlüktür, eşitliktir, insan hak ve hürriyetleridir. Kapsamı böylesine derin olan büyük amaç ve hedefler uğruna yaşamını yitirenlere, halklar, muhtevasına uygun bir yaklaşımla doğru bir sıfatlandırmada bulunmuşlardır. Özgürlüğü, eşitliği, kardeşliği ve barışı sağlamada şehitlik bu anlamda bilimsel bir özellige de sahiptir. Aynı şey sosyalizmin yüce erekleri için verilen mücadelede de geçerlidir ve daha yüklü bir anlama sahiptir. Parti mücadelemizde de 3000 dolayında yaşanan şahadetler bu çerçevede ele alındığında, anlamının ne kadar derin olduğu, ne kadar değerli ve yüce olduğu, şehitlere yaklaşımımızın ne olması gerektiği çok açık bir tarzda ortaya çıkıyor.

Kürdistan halkı, ülkesinin bağımsızlığı ve kurtuluşu uğruna şehit düşen evlatlarına büyük değer vermekte, yaşamının güç kaynağı olarak yaklaşmaktadır. Şeyh Sait ayaklanmasında kahramanca direnerek şehit düşenlerin cenazeleri düşman tarafından ailelerine teslim edildiğinde, Kürdistanlı anaların tavrı şu olmuştur: "Eğer ben oğlumu bu şekilde görmemiş olsaydım, sütümü helal etmeyecektim. Ben oğlumu bugünler için büyüttüm. Sütüm evladıma helal olsun." Anaların dilinden dökülen bu sözcükler nasıl biraraya getirilmiştir? Yürek acısı dayanılmaz düzeyde de olsa, bu sözleri söylemek, yürekteki vatan duygusunun ne kadar derinleştiğini gösterir. Vatan, özgürlük, bağımsızlık, hak ve adalet için ölüm, ölümlerin en yücesidir ve halkın yüreğine böyle nakş oluyor.

Vatan davası için şehit düşenlerin ardından böyle konuşulurken, aşiret kavgalarında, kan davalarında onlarca insanın gözükara bir biçimde birbirlerini öldürmeleri, acımasızca kurşunlamaları sonucu yaşamını yitirenlerin başında anaların, bacıların feryatları, gözyaşları yakın sürece kadar yaşanan ve halen çeşitli düzeylerde de olsa devam eden toplumsal gerçeğimizin diğer bir yönüdür. Bunun temelinde düşman politikaları vardır; birleşmemek, örgütlenmemek, ulusal ve toplumsal değerlere sahip çıkmamak için, ne gerekliyse düşman onu yapmaktan çekinmemiştir. Bu konu toplumsal gerçeğimizin çok önemli ve özgün bir yanını oluşturmaktadır, ancak konumuzu dağıtmamak için fazla değinmeyeceğiz.

Bugün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde şehit düşen yoldaşlarımızın cenaze törenleri kitlesel katılımla yapılmakta, törenler birer serihildana dönüştürülmektedir. Kürdistanlı analar şehit düşen evlatları için artık ağıt yakmamakta, "Şehitlerin ardından ağlamayın, govend tutun, zılgıt çekin, onların emanet ettikleri bayrağı yere düşürmeyin" diye haykırmaktadırlar. Şehitler hakkında söylenen bu sözler, artık yaşamın birer parçası oluyor. Kuşkusuz halkımız kendiliğinden bu duruma gelmedi. Halkın bu duruma getirilmesinde harcanan yoğun emek, gösterilen soylu fedakarlıklar, bilinçle örülen inanç ve kararlılıkla sergilenen direnişler vardır; binlerle ifade edilen kahraman şehitlerimizin döktüğü kanlar vardır. Kısacası bu mirası yaratan partimiz ve onun kahraman şehitleridir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde şehitlerimizin anlamı çok derin kavranmalıdır. Bu mücadelenin birer neferleri olarak bizlerin yaklaşımı nasıl olmalıdır? PKK, bu soruların cevabını 15 yıllık mücadelesiyle vermiştir. Parti Önderliğimiz, şehitlerin mücadelemizdeki önemini ve nasıl yaklaşmamız gerektiğini şöyle ifade ediyor: *"Kürdistan devrim şehitleri, bir halkın yeniden yaşama kavuşturulmasındaki, umutların tazelenmesindeki ve halkın özgürlük yürüyüşüne kaldırılmasındaki yerlerini, en belirgin bir şekilde altın sayfalara yazdılar. Onlar kölelikten bağımsızlığa yürüyen bir halkın mücadelesine köprü oldular.*

Şehitliğin anlamına sağlam bir kavrayış ve uygulama gücünü kazandırmak istiyorsak, çıkış koşullarını iliklerimize kadar duymamız gerekir. Mücadelenin her sözcüğünden tutalım tüm eylemlerine kadar hepsini kavramak, rollerini yerli yerine oturtmak ve öylece derin gerçeklerle yüklü olarak kendimizi güçlendirmek şehitleri anlamanın ve temsil etmenin baş koşuludur.

***Halil ÇAVGUN** Hilvan gerçeği içinde ortaya çıkan bir şehidimizdir. Ve Hilvan gerçeği daha sonra kitleselleşen bir gerçek olmuştur. **Halil ÇAVGUN**'un anısına bağlılık, faşist gerici çetenin Hilvan kitlesi üzerindeki her türlü baskı ve sömürüsünün yerle bir edilmesi olmuştur.*

*En zor olay insanın şehit vermesidir. **Haki** yoldaşı şehit verdiğimiz zaman sanki dünya başımıza yıkıldı, sanki gök üstümüzde ters döndü. Mesele, hazır olmadığımız bir anda arkadaşın aramızdan ayrılması değildi. Mesele, dökülen kana nasıl sahip çıkılacak? İlk adımlar devam ettirilecek mi? Oluşturduğu birlik yürüyecek mi? O'nun anısına sahip çıkmak, ancak PKK'yi ilan etmekle mümkündür. Başka türlü anıya sahip çıkılamazdı ve biz de PKK'yi ilan ettik.*

***Mazlum**'un direnişini ve şahadetini kavramak gerekir. Biz buna **Çağdaş Kawa** direnişi dedik. Bunun nedeni ve anlamı büyüktür. Partiyi ilerletmek için kendini feda etme, başka çarenin kalmaması ve önder düzeyde bunu gerçekleştirmenin gereği, zafer kazanmak isteyen bir halk için, bir parti için bundan başka yüce bir şeyin yapılmayacağının anlaşıldığı anda bilinçli tercih edilen yüce bir şehitlik olmuştur.*

*14 Temmuz direnişi fedakarlıkta bir zirvedir. **Mazlum**'ların, **Ferhat**'ların eylemi yine fedakarlıkta bir zirvedir. Bu yoldaşlarımız, zindanlarda egemen devlet anlayışını reddediyorlar. Esasen bu, yaşamı reddetme değil; en onurlu, en güzel bir yaşam için, gerici ve faşist dayatmaların reddedilmesidir. TC, zindanlarda ve dışarıda yaşamı katlediyor. Arkadaşlarımızın en yüksek fedakarlık örneklerini göstermeleri, yaşamın böylesine kirletilmesine, ayaklar altına alınmasına karşı büyük bir direniştir. Bu ölüm doğru bir ölümdür ve yücedir. İşte PKK'nin zaferi de buradadır. Zindanlarda bir zaferden sözedilecekse eğer, zafer öyle birkaç kişinin çabası ile kazanılan ve sonra da üstüne yatılan değerler değildir."*

Yine, Filistin halkının siyonist saldırılar karşısında sergilediği direnişte, Filistin halkıyla omuz omuza savaşarak şehit düşen yoldaşlarımız, partimizin enternasyonalist özüne bağlılıklarını ortaya koydular ve halklar arasında kardeşlik bağlarının güçlendirilmesinde köprü oldular.

Yüzyıllar boyunca parçalanan, birbirine düşman hale getirilen, ulus ve halk olarak adeta yok olmanın eşiğine merdiven dayayan halkımızın bağrındaki ve ülkemiz Kürdistan'daki olumsuz gidişata dur demek için partimizin çok büyük çabaları oldu. Kürdistan'da yıllar boyunca düşmana karşı değil, iç çatışmalarla birbirlerine karşı savaşan güçlerin, halkımız içinde yarattığı derin tahribatı durdurmak, çekilen acıları hafifletmek, düşmanın yarattığı suni parçalanmışlığa adım adım son vermek, ulusal birlik ve bütünlük temelinde ulusal bilinci ve uyanışı geliştirmek amacıyla partimizin sarfettiği yoğun emek, yine şehitlerin kanlarıyla örüldü. **Mehmet KARASUNGUR** ve **İbrahim BİLGİN** yoldaşlar bu uğurda kanlarını döktüler.

Kaynağa dönüş hareketi de amansız zor koşullarda şehitler vere vere gelişti. Gerilla mücadelesinin gelişimi, savaş cephesinin ihtiyaç duyduğu tecrübe birikimi kan temelinde oluştu. Başta **Mahsum KORKMAZ**, **Ahmet KESİP** yoldaşlar olmak üzere, bütün şehitlerimizin, gerillanın geliştirilip uygulanmasında bugünkü düzeye ulaşmasında rolleri birincil düzeydedir. Yine savaşla oynayan, gerillayı saptıran parti karşıtı tutum sahiplerine karşı boyun eğmeyen, bu uğurda şehit düşen yoldaşlarımız, parti çizgisini, yaşamını derinliğine kavramanın şehitleridirler.

Stewr (Savur) şehitlerimiz, Nisêbîn, Cizîra Botan ve diğer alanların somutunda Kürdistan halkının ayağa kalkışına komutanlık etmenin şehitleridirler. Yine serihildanların ken-

di içinde verdiği şehitler vardır. Bu şehitlerimiz Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük için kararlı olduğunun, ölüm de dahil olmak üzere hiçbir şeyin onu bu kararından vazgeçiremeyeceğinin, kendi kaderini kendi elleriyle tayin etmek için partimizin önderliğinde cesaretle yürüyeceğinin ifadesidirler.

Partimizin IV. Ulusal Kongresi ardından, mücadelemiz, özellikle gerçekleştirilen askeri eylemlerle yeni bir sürece, yeni taktiksel bir aşamaya girdi. Her sürecin şehitleri vardır. Dolayısıyla temel alınan taktiğin başarısı için sarfedilen çabalara bağlı olarak savaşın geliştirilip yaygınlaştırılması çerçevesinde şehitlik olayı da büyük bir anlam kazanır.

1991 yılında çok yönlü gelişmelerle siyasal alanda mücadelemizin sağladığı üstünlük temelinde nitelik ve kapsam olarak büyüyen gerillanın düşmana yönelik başarılı, geniş çaplı ve sonuç alıcı operasyonlarının peş peşe gerçekleştirilmesi sonucu, düşmana askeri alanda büyük darbeler vurulmuş ve mücadelemiz, denge aşamasına doğru önemli bir adım atmıştır. Mavan, Geliye Azadi, Wargeman, Çel (Çukurca) vb. alanlarda düşman taburlarına yönelik etkili baskınlar gerçekleştirilmiş, düşman kendi sahasında darbelenmiştir. Yine düşmanın havadan ve karadan geliştirdiği saldırılara karşı sergilenen büyük direnişler vardır. Bu direnişlerde düşmana büyük darbeler vurulmuş ve savunma pozisyonuna sokulan düşman güçleri savaş alanlarını terk ederek kaçmak zorunda bırakılmıştır. İşte bu dönemdeki direnişlerde ve Geliye Azadi ile Wargeman tabur ve karakol baskınlarında verdiğimiz şehitler, düşmanın teknik üstünlüğünü de boşa çıkararak, yaratacağımız özgür vatan parçalarını koruyabileceğimizin, militan bir ruhla savunabileceğimizin göstergeleri oldular. Bu şehitlerimiz, savaş tarihimizde önemli bir aşamayı yarattılar. IV. Ulusal Kongre çizgisini savaşa yansıtanlar onlardır. Bu şehitlerimiz dönemin üzerine nasıl yürünmesi gerektiği konusundaki talimatın hem yazıcıları ve hem de uygulayıcıları oldular. 1991 şehitleri, savaş hükümetinin inşası için görevlerinin üzerine kahramanca yürüdüler ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak üzerlerine düşeni yaptılar; askeri ve siyasi başarının sağlanmasında rollerini yerine getirdiler.

Yine amansız kış koşullarına karşı ayakta kalmanın büyük direnme şehitleri vardır. Olağanüstü iradenin, inancın, kararlılığın sergilendiği bu direnişlerde onlarca yoldaşımız şehit düştü. Yine onlarcası ayakları ve ellerinin donması ve sakat kalmaları pahasına da olsa amansızca direndi. Düşmanın yoğun bombardımanları sonucu meydana gelen çığ felaketlerinde **Hayri** ve **Emin** yoldaşlar, yanlarındaki gruplarla birlikte şehit düştüler. Bu yoldaşlarımız, ister soğuk ister sıcak ve isterse başka çok zor şartlarda olsun, partinin verdiği görevlerin üzerine yürüyerek göreve ve partiye bağlılığın ifadesi oldular. Şehit **Mervan** yoldaşın direniş bayrağını kaldığı yerden devralmak için ölümü göze alarak yola düşen ve bu yolda şahadete ulaşan **Hayri** yoldaş ve diğer yoldaşlar doğaya karşı iradenin zaferini şahadetleriyle yarattılar.

1991 yılını zaferle kapatan partimiz, 1992'nin hazırlıklarına yöneldi. 1992'nin çetin kış koşullarından yararlanmak isteyen düşman, mücadelemizi kesintiye uğratmak için bütün gücünü seferber etti. Havadan va karadan geliştirdiği saldırılarla binlerce ton bombayı Kürdistan dağlarına yağdırdı. Yoğunlaştırdığı kontrgerilla saldırılarıyla onlarca yurtseveri katlederek, halkımızı sindirme seferberliğini geliştirdi. Düşmanın gerçekleştirdiği kapsamlı saldırılara karşı görkemli direnişler sergilendi. **Roza**'lar, **Bêrîvan**'lar, **Zekiye**'ler düşmana teslim olmamak ve düşmanın emellerini boşa çıkarmak için son kurşunlarını bedenlerine sıkarak büyük bir direnme örneğini gösterdiler.

1992 Newroz'unda tam bir katliam gerçekleştirmek isteyen düşman, tarihi tekerrür ettirmek istercesine halkımıza soykırımı dayatmıştır. Partimizin çağrılarına doğru bir tarzda cevap vererek ulusal bir ruhla birleşen halkımız ulusal bayramımız Newroz'u kutlarken, düşmanın saldırısına uğramış, yapılan taramalarda 100'ü aşkın yurtsever şehit düşmüştür. Büyük bir kararlılık ve özveriyle, ulusal direniş mücadelemize en anlamlı cevabı veren Kürdistan halkı, özgürlüğe duyduğu derin özlemle 1992 Newroz'unda ulusal birlik ve beraberlik ruhunu zirveye çıkarmış; ölmediğini, ölmeyeceğini, zafer için gerekirse son ferdine kadar tüm varlığını ortaya koyacağını ve direneceğini kanıtlamıştır.

Şehitler hakkında çok şey söylendi ve halen söylenmektedir. Parti edebiyatımızın önemli bir yönünü şehitlerin anıları oluşturuyor. Dolayısıyla uzun uzun değinmekten ziyade, doğru bir yaklaşım ve buna göre bir pratiğin sergilenmesi önem taşıyor.

Tarihsel ve güncel plandaki görevlerimiz açısından tavrımız ne olmalıdır? Bu konuda Parti Önderliğimiz çok somut belirlemelerde bulunmaktadır: *"Savaşı geliştirenler, hayatlarını ortaya koyuyorlar, inançlarını ortaya koyuyorlar, özlemlerini ortaya koyuyorlar ve en yüce mertebeye ulaşabiliyorlar. Bizlere düşen; bunlara sadık kalmak, bunlara tam devrimci anlamı verebilmek, iyi sözcüleri olmaktır. Bütün bunların bizden istediği, savaşın sürdürülmesi değil midir? Yüzlerce şehidin son sözü bu gerçeğin haykırışlarıdır...*

Bir yoldaşın bütün canlılığıyla gözümüzün önünde yaşaması bizde bir yürek olur; bir düşünce, bir ruh olur. Bu durum, olumsuz yönden etkilenmemize müsaade etmez. Bizler, Kürdistan'ı böylesi şehitlerimizin şahsında daha da büyütürüz; halkı çıkarsız sevmeye, düşünmeye, kurtarmaya yürürüz. Günler çok ağır da geçse, sizler bugünleri çok anlamlı kılarak, şehitlerin anısına bağlı kalarak yaşayacak ve oldukça olgunlaşacaksınız...

Kendini tanıyan bir insan, şehitlerin yoldaşıyım diyen bir insan, her şeyden önce onların anısına sahip çıkmalıdır. Onların uğruna savaştığı özgür ve bağımsız Kürdistan için, görevlerine sımsıkı sarılmalı, onlardan devraldığı bayrağı doruklara dikebilmelidir."

Her şeyden önce şehitlerin arkasından gözyaşı dökülemeyeceği açıktır. Şehitlere bağlılık; şehitlerin yürüdüğü yolda ilerleyerek hiçbir tereddüt ve endişeye kapılmadan görevlerimizin gereklerini yerine getirmek, dönemin emrettiği tarzda parti taktiğini uygulayarak zafere dek mücadelenin sürekliliğini sağlamaktır. Çünkü PKK'de yürüyüş tarzı şehitlerin tarzıdır. **Haki**'lerin, **Mazlum**'ların, **Kemal**'lerin, **Hayri**'lerin, **Mehmet**'lerin, **Agît**'lerin, **Mahir**'lerin direnme ve şehitlik esasları, bizim sorunlara yaklaşım tarzımızı ortaya koyuyor. Cezaevi, dağ ve yurtdışındaki direnişler, bu konuda çok somuttur. Anıya bağlılık sürekli canlı tutularak ve doğru anlam verilerek, bir parti yaşamına dönüştürülmüştür. Demek ki parti yaşamının doğru şekillenmesinde şehitlerin emeği ve rolü vardır. Parti yaşamı aynı zamanda şehitlerin yaşamı, emeği ve değeridir. İşte parti değerlerine bağlılık da bu hususta ortaya çıkıyor. Partimizin gerek siyasal tecrübesi, gerek ideolojik-politik derinliği ve gerekse de bu kavganın sonucunda yaratılan temel değerlerimizi tamamen şehitlerin emeğiyle billurlaşmış ve netleşmiştir. Kanlarla yaratılan parti değerlerine ne kadar bağlıysak ve ne kadar dürüst yaklaşıyorsak, şehitlerin anılarına bağlılık konusunda da o kadar dürüst ve temiz oluruz. Biz bu konuda her şeye hazırız ve canımız pahasına da olsa bu değerleri sonuna kadar korumaya kararlı ve iddialıyız.

Kürdistan'da, düşmanın vahşi egemenliği altında yitirilen tarihsel, kültürel değerler vardır. İnsanlığın en temel değerleri, düşmanın kirli çizmeleri altında yitirilmiştir. Düşman insanlık namına hiçbir olumlu değerin yaşamasına fırsat vermemiş, en soysuz bir biçimde kirli emelleri için kendi hanesine almış; yozlaştırarak ve özünden boşaltarak topluma geri vermiştir. Sorun bunları yeniden kazanmaktır. Tabii kazanma da yine kan ve can pahasına olur. İnsanlarımızın düşürülmüşlüğü, çok basit yaşam koşullarına ve resmi düzenin aldatmacalarına inanarak ona bağlanması, özünden boşaltılmış halde bireysel yaşamını örgütlemeye kendini adaması hesaba katılırsa, savaşımın her alanda ne kadar şiddetli ve acımasız geçeceği kendiliğinden anlaşılacaktır. Denilebilir ki, bizde her şey büyük emekler ve değerli insanların döktükleri kanlar temelinde sağlanır. Yeni yaşamın bu temelde yaratıldığını hesaba kattığımızda, bu yaşamın üzerine ucuzca oturmayı, onun temel değerleri üzerinde yaşamayı bir kötülük sayarız. Biz bu yaşamı geliştirmeyi, bu yaşama değer katmayı kendimiz için bir borç biliriz ve aynı zamanda bununla gurur duyarız. Bu, güncel planda halkımız için harcadığımız bir emektir.

Partimizin bugün uluslararası alanda sosyalizmi temsil eden tek güç durumunda oluşu dikkate alındığında, mücadelemizin aynı zamanda evrensel boyutta bir mücadele olduğu anlaşılacaktır. Yine insanlığa sunulan büyük hizmetler yönüyle de değerlendirildiğinde, yarın PKK militanları, uluslararası emekçilerin mücadelesinde de örnek alınacak ve değerlendirileceklerdir. Bu anlamda şehitlerimiz, uluslararası emekçiler hanesinin de soylu şehitleri olacak ve her biri bir kahraman olarak anılacaktır. Onların yaşamları, mücadeleleri, hareket ve çalışma tarzları, insanlık ilişkileri yeni yaşamın mihenk taşı olacaktır. Eğer Kürdistan'da kurulacak yeni bir yaşam varsa ve bunun boyutları da evrensel olacaksa, elbette ki bu PKK militanlarının kahramanca mücadelesiyle olacak ve dalga dalga yayılacaktır. Halkımız bununla gurur duyacak, halklar bununla övünecek ve bu geleneğin sürdürücüleri olacaklardır.

Reel sosyalizmin bu konuda başarısız kaldığı biliniyor. Büyük Ekim Devrimi'nin yaratılmasında binlerce sosyalist, devrimci militan kahramanca direnerek şehit düştü. Binlerce insan Çarlık egemenliğindeki zindanlarda işkenceden geçirildi, sakat bırakıldı, idam edildi. Çok zorlu mücadeleler, büyük fedakarlıklar ve kahramanlıklarla yaratılan Ekim Devrimi ardından, uzun yılları kapsayan bir iç savaş süreci yaşandı. Bu savaşın yarattığı tahribatlar aşılmaya, toplum onarılmaya çalışılırken bu kez de faşizmin dehşetiyle yüz yüze gelindi. Biliniyor ki, II. Dünya Savaşı'nda, Hitler faşizmine karşı mücadelede 20 milyon insanın yaşamını yitirmesi pahasına büyük bir zafer kazanıldı. Hemen akabinde dünyanın birçok alanında gelişen bir dizi ulusal kurtuluş ve bağımsızlık hareketlerinde yine zafer milyonlarca insanın kanıyla kazanıldı. Reel sosyalizm bütün bu değerlere son derece saygısız, özden uzak bir biçimde yaklaştı. Uygulanan bürokrasi, güçlendirilen devlet sistemi proletaryanın ve emekçilerin egemenliğini yadsıdı ve devlet içinde güçlendirilen, bir grup elit bürokrat tabaka oldu. Bu bürokrasi dökülen bu kadar kanı ve onun bedeli olan sosyalizmi heder etti. Bugün demokrasi, serbest piyasa ekonomisi, basın ve düşünce özgürlüğü adı altında birçok safsatalara dayanarak sosyalizmin değerlerini çiğnemeye devam ediyor.

İşte biz, mücadelemizde bu gerçekleri de doğru değerlendirmek zorundayız. Yarın mücadelemizin yarattığı emekleri, kendilerinin bireysel ve düşkün çıkarları için harcamak isteyenler çıkacak ve değerlerimizi hoyratça kullanmaya çalışacaklardır. Bugün bile mücadelemizin yarattığı değerler üzerinde hesap yapanlar ve emek hırsızları olarak, yarattığımız onca emeğe sahip olmaya çalışanlar vardır. Bunlar düşmanımızla, emperyalizmle iç içe bu emellerine ulaşmak istemektedirler. Bunlar bugün var, yarın da çıkarlar. Bunu akıldan çıkarmamak ve bunlara karşı sürekli mücadele içinde olmak zafere ulaşmanın da vazgeçilmez bir koşuludur. Bunun için de reel sosyalizmin durumundan iyi ve doğru dersler çıkarmak gerekir. Her şeye rağmen biz değerlerimizi, kanımız pahasına da olsa, kendini bilmez düşkünlere, emek hırsızlarına peşkeş çekmeyeceğiz ve hesabımızı iyi yapacağız. PKK militanları, yaşamın tecrübelerini de esas alarak, soruna oldukça hesaplı yaklaşırlar ve yarınlarını, bu düşkünlere kaptıracak kadar kendilerini basitleştiremezler. Reel sosyalizmin bize sunduğu tecrübe salt bu noktada değildir, daha başka tecrübeleri de vardır. Yine reel sosyalizmin yaşadığı sorunları partimiz önemli oranda aşmıştır ve büyük bir gelişmeyi yaşamaktadır. PKK militan şehitlerinin kanı üzerinde inşa edilecek olan Kürdistan'da, yaratılan değerlerin boşa gitmemesi ve reel sosyalizmin akıbetine uğramaması için, partimiz bugünden gereken tedbiri almıştır. Bu tedbirlere sahip çıkmak, biz parti militanları ve savaşçıları için bir görev ve sorumluluk oluyor. Bu konuda parti yaşamına, çalışma tarzına, insani ilişkilerine sahip çıkmamız, insanlığa sahip çıkmamız olarak ele alınmalıdır.

Bugün Türkiye devrimci direnişçiliği de PKK'de temsil ediliyor. PKK, bugün savaşımıyla, şehitleriyle, ayağa kalkan ve direnen halkıyla **Deniz**'lerin, **Yusuf**'ların, **Hüseyin**'lerin, **Mahir**'lerin, **İbrahim**'lerin direnişlerine en görkemli cevabı veriyor. Bu şehitlerin anıları PKK direnişinde somutluk kazanıyor ve onların temsil ettikleri direniş geleneği halklara armağan ediliyor. Ancak, yine de diyoruz ki, Türkiye devrimci güçleri, bu direniş şehitlerinin anılarına doğru sahip çıkmalı ve üzerinde köklü düşünerek, emredilen neyse, onu mutlaka yapmalıdırlar. Bu bizim bir çağrımızdır. Eğer şehitler yeni yaşamın yaratıcılarıdır diyorsak, dökülen her insan kanı on insan yaratmalı, on şehidin kanı yüz insan yaratmalıdır. Anıya bağlılık ancak tarihin ve şehitlerin bizlere yükledikleri görevlerin gereklerini dönemin somut koşullarına göre yerine getirmek ve emredilene doğru temelde cevap vermekle mümkündür. Bu anlamda şehitlerin yeri ve onlara doğru bağlılık bir kez daha iyi kavranmalıdır diyoruz.

Parti Önderliğimiz, şehitlerin anılarına bağlılığı şöyle ifade ediyor: *"Şehitliğin anlamını derinden yaşamak gerekiyor. Şehitlik bizde bir yaşam tarzına kavuşmalıdır. Biz, şehitlerin anısını ne gözyaşıyla ve ne de çok büyük bir kayıptı, gitmeseydi daha iyi olurdu biçiminde dile getiririz. Bu tarzın, güçlü bir anma, anıya bağlılığın iyi bir biçimi olacağını sanmıyoruz. Şehitlere bağlılığı, şehitlerimize yakınlığımızı, onlarla bütünleşmeyi öyle iç içe yaşayacağız ki, onlar bizlerde yaşasınlar, onlar bizim şahsımızda, fiziğimizde ruhlarını yürütsünler. Bu anlamda şehitlere uzaklık kesinlikle yanlış bir tutum. Biz, onlar için gözyaşı dökmeyi veya olsalardı şöyle olurdu, böyle olurdu demeyi saygısızlık addediyoruz. Onların son nefeslerinde bıraktıkları mesaj bellidir. Ulusal kurtuluş, parti bilinci, parti sloganları aynen devrediliyor ve aynı ruhla savaşılıyor. Ve o ruhla, o kararlılıkla savaşımın çok büyük bir olay olduğunu yine sık sık duyuyor ve yaşıyoruz. Şehitlerin yaşamı için, biz bu anlamda noktalandı demekten ziyade, daha büyük bir yaşamın eşiğine bizi getirdiler diye yorumluyoruz..."*

Biz, bugün parti saflarında yer almakla bahtiyarız. Sosyalizmin yüce erekleri için verdiğimiz mücadelede attığımız adımlar yarım kalsa da, görevlerimizi tamamlamamış olsak da, bunların yoldaşlarımız tarafından tamamlanacağının bilinç ve inancıyla doluyuz. Bunun için ruhen ve fiziken oldukça rahatız, hiçbir şeyden endişe etmiyoruz. Bu nedenle PKK'deki şehitlik tarihseldir, her insana nasip olmaz, herkes bu değerin yüceliğine ulaşamaz. Çok büyük iddia sahibi olan bazı insanlar, amaçla araç arasında bir çelişkiyi yaşadıklarından ötürü, seçtikleri yanlış yöntemlerle zaman zaman istenmeyen durumlarla yüz yüze gelmiş ve bazıları da ihanete kadar gitmişlerdir. Bu durumları yaşayanlar, açıktır ki, şehitlik olayını, yaşam ve gerçekliği kavrayamamışlardır. PKK'deki yaşam yücedir ve PKK, insanları kendi gerçek özüne kavuşturarak büyütüyor. Bu uğurda harcanan emek, sarfedilen çaba asla boşa gitmez. Şehitler bunu yaşamlarıyla kesinleştirmişlerdir. Bugün, bu mücadelede çoğumuz şehit düşsek bile Kürdistan kadınları, Kürdistan çocukları bu davayı sürdürecek ve başarıya ulaştıracaklardır. Kürdistan'da yaşam bu temelde örülmüştür. O halde bizdeki şehitlik olayı, yaşamın kendisi oluyor.

Demek ki PKK içinde olmak, yüce amaçlar ve sosyalizm için mücadele etmek kutsal olduğu kadar, insanlığın kurtuluşu için yaşamın kendisidir. Davanın mutlaka başarıya ulaştırılacağına inanç, bir şehidin onlarca, yüzlerce, binlerce insanı ayağa kaldırarak mücadelenin sürekliliğini sağlaması ve başarıyı garanti altına alması, şehitleri yeniden yaşamın gerçek varlıkları haline getiriyor. Şehitlerin anılarına bağlılığın bir gereği olarak bizlerin kendi amaçlarımıza uygun bir yaşamın sahibi olmamız, bilinçli, planlı, kararlı ve özverili bir militanlığı temsil etmemiz vazgeçilmezdir. Bu konuda oldukça net ve kendimize güvenle görevlerimizin üzerine yürüyeceğiz. Kürdistan halkı, bağımsızlığı ve özgürlüğü için ölümün üzerine cesurca ve yiğitçe yürüyor. Bu düzeye ulaşan bir halk yenilmezdir ve mutlaka kazanacaktır. Bu anlamda diyoruz ki, şehitlerimiz yolumuzu aydınlatan bir meşaledir!

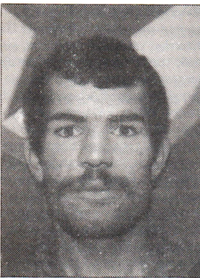
Onlar, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin direniş abideleri olarak, her zaman yaşayacaklar!

1992 yılının ilk ayları olan kış süreci, mücadelemiz ve halkımız açısından oldukça ağır ve çetin geçti. Körfez savaşının doğada yarattığı dengesizlik nedeniyle bu yıl, Kürdistan'ın hemen her alanında metrelerce kar yağmış; yoğun tipi ve fırtına hayatın her alanında yaşamı felç etmişti. TC'nin, gerilla savaşımıza karşı Kürdistan ormanlarını kesip, yakmasının yanısıra, kış koşullarının da acımasızlığını fırsat bilerek, mücadelemizi kesintiye uğratmak ve ağır bir darbe vurmak amacıyla, dağlarımızın hemen her alanını aralıksız bombalaması, ardı arkası kesilmeyen kış felaketlerine neden oldu.

1992 kışı boyunca hemen her alanda meydana gelen çığ düşme olayları, onlarca Kürdistan köylüsünün yaşamını yitirmesine, yüzlercesinin evsiz-barksız kalmasına yol açtı. 1992 kışı halkımız için olduğu kadar, gerilla birliklerimiz için de sancılı, zorlu ve acılı geçti. Birçok alanda çığ düşmesi sonucu onlarca yoldaşımız şehit oldu, onlarca yoldaşımızın da ya elleri, ya da ayakları dondu. Fakat inanılmaz düzeyde, mücadele tarihimizin en amansız kışının yaşandığı bu yılda görkemli bir direniş sergilendi. Hem düşmana karşı ve hem de doğanın zorluklarına karşı büyük bir kararlılıkla direnilerek fedakarlıkların en büyüğüne tanık olundu. Gerilla birliklerimiz hiçbir ikircikliğe, kararsızlığa düşmeden azimle, inançla, canlarını uğruna adadıkları davanın yolunda kahramanca yürüdüler.

1992 yılındaki çığ düşme olayları, mücadele tarihimizin en uğursuz olayları olduğu kadar, önemli dersler çıkarmaya da değer olan olaylardır. Kar-kış, fırtına-tipi, açlık-susuzluk demeden verilen savaşın, azgın Türk sömürgeci egemenliğine karşı olduğu kadar, çetin doğa koşullarına karşı da verilmesi gerektiği bir kez daha peş peşe yaşanan acı, ama aynı zamanda görkemli bir direnişi de bağrında taşıyan olaylarla ortaya çıktı. 3 Ocak 1992 günü **PKK-MK üyesi Mehmet Salih ŞAHİN** yoldaşla birlikte yol alan bir grubumuzun çığ düşmesi sonucu yaşanan şahadetleri ardından, 20 Ocak 1992 günü de **Arif TUNÇ, Murat MURAT, Abdüllaziz DEMİR, Hüsnü KILIÇ, Mecit KABUL, Hüsnü ÜSTÜN, Salih OKAN, Ali ELÇİ, Muhamed AVDO, Umran Ahmet HACİXELİL, Süleyman KOLAN, Gurbet GÜLENÇ, Sedika GÜMÜŞ, Selamet TANRIVERDİ** ve **Manifa KAPALIGÖZ** adlı yoldaşlarımızın üzerine çığ düşerek, beklenmedik bir anda şahadetlerine neden oldu.

İster barbar düşmana karşı savaşılarak, isterse doğanın acımasız koşullarına karşı direnilerek olsun ve aynı zamanda yaşanan kayıplar büyük ve acı da olsa, ulusal bilincimizin gelişmesinde, halkımızın birlik ve beraberliğinin yaratılarak örgütlendirilmesinde ve topyekün ayağa kaldırılmasında şehitlerimizin rolü belirleyicidir. Devrimin zorunlu ve vazgeçilmez bedelleri olan şehitlerimiz, bağımsızlık ve özgürlüğümüzün esas yaratıcıları olarak, halkımızın yüreğinde ve yaşamında her zaman anılacaklardır.

Adı soyadı: **Arif TUNÇ**
Kod adı: **Emin**
Doğum yeri ve tarihi: **Omyanus köyü/Berwarî, 1965**
Partiye katılış tarihi: **1984**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı ortamda partiyi tanıma şansına kavuşan Emin yoldaş, 1984 yılından beri gerilla saflarında yer alıyordu. Savaşkan bir kişiliğe sahip olarak yetişen ve bu özelliğini parti içinde daha da pekiştiren Emin yoldaş, Botan'ın sıcak savaş alanlarında ön saflarda çatışarak gelişti. Savaşın yetiştirdiği bir kişilik olarak önemli görevler üstlendi. Bestan (Bestler), Cûdî, Gabar ve Qilaban (Uludere) alanlarında manga ve takım komutanlığı görevlerini üstlenerek, gerilla savaşının geliştirilmesinde bilinci ve gücü oranında katkı sahibi oldu. Botan'da gerilla savaşının geliştirilmesinde önemli hizmetleri olan Emin yoldaş, 1990 yılında parti kararıyla Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti.

Akademi ortamına kavuşan Emin yoldaş, birçok yoldaşı gibi yaşadığı savaş pratiğini olumlu ve olumsuz yönleriyle değerlendirerek verilen eğitimden yararlanmaya, kendisinden beklenen komutanlık özelliklerine kavuşmaya çalıştı. Savaşın düzeyine uygun bir komutanlık ve yönetim gücüne ulaştırma amacıyla verilen akademik eğitim Emin yoldaşı da birçok açıdan geliştirir ve güçlendirir. Savaşı yeni düzeylerde karşılama seviyesine ulaşan ve bu yönlü bir eğitimden geçen Emin yoldaş, tekrar Botan Eyaleti'nin 4. Bölgesinde görev üstlenmek üzere geri döner. Birçok konuda yetkinleşen ve belli bir gelişme seviyesine ulaşan Emin yoldaş, en son 4. Bölge yönetimi içinde yer aldı. 1991 yılını zafer yılı olarak kazanma faaliyetlerinde büyük uğraş ve çaba gösterdi. Düşmana ait karakol ve bölükleri ülke topraklarından söküp-atma eylemliliği içinde komutanlık düzeyinde rol aldı ve başarılı sonuçların sahibi olmasını bildi. 1991 yılını yoğun bir eylemlilikle karşılama ve bu yönlü bir pratik içinde olma durumunu yaşayan 4. Bölge'de Emin yoldaş komutanlık görevlerini önemli oranda yerine getirmeye ve partiye layık olmaya çalıştı. Olgun, sade ve fedakar bir kişiliğin sahibi olan Emin yoldaş, bu özellikleri ve çalışkan yapısıyla halkının ve yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazandı. Oldukça enerjik bir yapıya sahip olan Emin yoldaş, devrimin çıkarı ve başarısı için tüm gücünü ortaya koydu.

Yoğun bir pratik süreçten sonra ağır kış koşullarında da olsa mücadelenin ulaştığı düzeye uygun bir hazırlık sürecine girildi. 1991 yılı kazanım ve kayıpları temelinde değerlendirilerek gerilla ordulaşması için yürütülen eğitim çalışmalarına geçildi. Emin yoldaş, görev ve sorumluluğunun bilinci içinde süreci değerlendirmenin çabasını gösterdi. Düşmanın amansız kış koşullarında hava saldırısı başlatması karşısında bir yandan güçleri koruma, diğer yandan eğitim çalışmalarını sürdürme çabalarında önemli rol oynadı. Bu yönlü bir faaliyetlilik içindeyken beklenmeyen bir çığ felaketi, Emin yoldaşla birlikte 14 yoldaşın şahadetine yol açtı.

Acımasız kış koşullarında, Emin yoldaş gibi değerli bir komutanı kaybetmek acı bir olay olarak gelişti ve en az düşman kadar doğa koşullarına karşı da savaşmanın yolunu gösterdi. Emin yoldaşı, uğruna savaşarak şehit düştüğü toprakları düşmandan temizleyerek yaşatacağız.

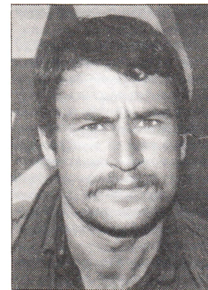
Şehit Emin ve Celal yoldaşlar

Adı soyadı: **Murat MURAT**
Kod adı: **Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrîn/Güneybatı Kürdistan**
Partiye katılış tarihi: **1988**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Kürdistan'ın parçalanmışlığını kabullenmeyen ve birleşik-bağımsız bir Kürdistan'ın yaratılmasının yılmaz savaşçılarından olan Haki yoldaş, sıcak savaş alanlarına ulaşmanın özlemiyle dopdoludur. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde belli eğitim devrelerinden geçerek 1988 yılında Botan'a ulaştı ve gerilla savaşına katıldı. Teoriyi pratikle bütünleştirmenin yoğun çabasını gösteren Haki yoldaş, savaşa erkenden adapte olmasını bildi. Güçlü bir savaşçı olarak Qilaban (Uludere) ve Bestan (Bestler) alanlarında görev aldı. Savaşa ciddi yaklaşan, sade ve katılımcı özellikleriyle tanınan Haki yoldaş, savaş ve gerilla gerçekliğini pratik içinde daha iyi kavrayarak gerillanın yaşam tarzını esas alan, uygulayan ve uygulatan bir pratiğin sahibi oldu. Yeni yaşamı yaratmanın, düşmanı ülke topraklarımızdan adım adım söküp atmanın, gerillanın geliştirilip güçlendirilmesiyle, gerilla yaşamının ve savaş tarzının uygulanmasıyla mümkün olacağının bilinci ve sorumluluğuyla hareket eden Haki yoldaş, bu uğurda engin bir çabanın sahibi oldu.

Savaşın sıcaklığı içinde gelişip yetkinleşen Haki yoldaş, birçok baskın ve saldırı eyleminde yer aldı. Kazanım ve kayıpların nedenlerinden önemli sonuçlar çıkarmasını bilen bir konumda olması O'nu savaşın sorunlarını çözme konusunda daha duyarlı kıldı. Duyarlı ve ciddi yaklaşımları komuta özelliklerini geliştirdi. En son 4. Bölge yönetimi içinde yer alarak, görevinin bilinci içinde hareket etti. Göreve yaklaşımında oldukça olgun ve sade olan Haki yoldaş, sorumluluk duygusuyla işleri ele aldı ve başarmanın çabası içinde oldu. Savaşı daha üst boyutlarda karşılamanın hazırlık çalışmalarına da bu çaba ve bilinçle katıldı.

Kış koşullarında başlatılan hazırlık çalışmalarına katılan Haki yoldaş, 1992 yılını zaferle taçlandırmanın inanç ve kararlılığı içindeydi. Kurtuluşa olan inançla çalışan ve didinen Haki yoldaşı da, doğanın azgın bir olayı olarak gelişen çığ olayında kaybettik. Değerli birçok yoldaş gibi, O'nu da, böyle bir olayda kaybetmek acı verdiği gibi kararlılığımızı bilemiş ve savaşa daha güçlü hazırlanmamızı sağlamıştır. 1992 yılını zaferlerle dolu bir yıl olarak karşılayarak, özlemi olan birleşik-bağımsız Kürdistan'ı mutlaka yaratacağız.

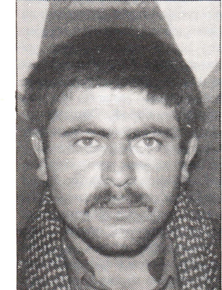

Adı soyadı: **Abdüllaziz DEMİR**
Kod adı: **Metin**
Doğum yeri ve tarihi: **Akêr/Berwarî, 1965**
Partiye katılış tarihi: **1990**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Yurtsever bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Metin yoldaş, daha küçük yaşlarda düşmanın ülkemizdeki varlığından rahatsızdır. Aile ve çevresinin TC'ye olan gizli kinini daha küçük yaşlardayken duymaya başlar. 15 Ağustos Atılımı'nın Botan halkı üzerindeki etkisi ve ilk kıvılcımlar derin bir kor olur ve halkın içine işler. Düşman bu yüreklere işleyen korun büyük özgürlük ateşine dönüşeceğini çok iyi bildiği için, baskı ve işkencelerle köyleri boşaltma, göç ettirme vb. uygulamalara girişir. Düşmanın yoğun baskı-işkence vb. uygulamalarına maruz kalan köylerden biri de Metin yoldaşın köyü olur. Köy tümden zor ve baskıyla boşaltılır. Evsiz-barksız kalan köylüler çeşitli yerleşim alanlarına dağılır ve yaşam kavgası verirler. Metin yoldaş sömürgecilerin bu zulmüne cevap vermenin tek yolunun gerilla saflarında savaşmaktan geçtiğini kavrar. Sürekli ilişki içinde olduğu gerillaya katılarak, dağların özgür havasını daha yakından teneffüs eder ve sıkıca silahına sarılır.

1990 yılının başlarında saflara katılan Metin yoldaş, güçlü bir savaşçı olarak mevzi alır, çatışır, baskın ve pusu eylemlerinde düşmana olan kinini kusar. Artık dağlarda gerilla birlikleri içinde özgürlüğün derin anlamını ve kurtuluşun Kürdistan halkı için ne kadar vazgeçilmez olduğunu kavramaya çalışır. Savaşın sanatına, yürütülmesine göre gerillanın düzeyine uygun bir çalışma ve hareket tarzının oturtulması amacıyla verilen eğitimlerden geçen gerilla güçleri içinde Metin yoldaş da vardır. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde siyasi ve askeri eğitimden geçer. Akademi'de örgüt ve mücadele sorunları üzerinde belli oranda yoğunlaşır ve ülkeye döner. Akademi'de kaldığı uzun süre içinde çıkardığı önemli sonuçları ülke pratiğine aktarmanın çabası içinde olur. Botan 4. Bölge'de yürütülen faaliyetlere katılan Metin yoldaş, manga komutanı olarak yoldaşlarına yardımcı olma ve gerilla düzenine uygun bir yaşam-ilişki biçimini tutturma yönünde çaba sarfeder.

1991 yılının yoğun gelişmelerle geçmesinin ardından başlayan kış ve 1992'ye hazırlık çalışmalarına geçiş sürecinde 4. Bölge faaliyetleri içinde olan Metin yoldaş, 14 yoldaşıyla birlikte beklenmeyen yer ve zamanda çığ düşmesi sonucu şahadete ulaştı. Savaş sıcaklığının çelikleştirdiği ve birçok zorluğun yenemediği böylesi güçlü yoldaşları bir çığ felaketinde kaybetmek acı vermiştir. Ancak yürütülen kurtuluş mücadelemizin çok yönlü savaşımla kazanılacağı gerçeğini de bir kez daha bu olayda görmekteyiz. Tüm şehitlere olduğu gibi, Metin yoldaşın anısına da bağlı kalarak sömürgeci-faşist devletin ülkemizdeki her türlü varlığına karşı savaşarak kazanacağız.

Adı soyadı: **Hüsnü KILIÇ**
Kod adı: **Celal**
Doğum yeri ve tarihi: **Nêrex/Şirnex, 1970**
Partiye katılış tarihi: **1989**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

1989'da askerlik yasasıyla gerilla saflarına alınan Celal yoldaş, güçlü savaşkan özelliklere sahipti. Cûdî, Qilaban (Uludere) gibi Botan'ın savaş alanlarında savaşçı düzeyinde faaliyetlere katıldı. Yurtsever bir

çevreden geldiği için mücadelenin gelişimi için gücü ve bilinci oranında çalıştı. Birçok eylem ve çatışmada ön saflarda yerini alarak bir savaşçıya yaraşır tarzda savaştı. Yaşamının en enerjik yıllarını mücadeleye adayan ve buna layık olmasını bilen Celal yoldaş, gerillanın bir halkın kurtuluşu için kader belirleyici rolünü kavradığı oranda silahına daha çok sarılarak savaşın geliştirilmesine önemli katkılar sundu. Faaliyet yürüttüğü alan ve içinde yer aldığı takımda örnek birçok davranışıyla arkadaşları arasında sevilen, sayılan bir yoldaş olarak tanındı. Süreç içinde manga komutanlığı görevine getirildi.

Celal yoldaş, en son Botan 4. Bölge'de faaliyet yürüten gerilla birlikleri içinde manga komutanlığı görevini yapıyordu. Yılların savaş pratiği içinde geçen ve önemli savaş deney-tecrübelerine sahip olan Celal yoldaş, 4. Bölge'de 1991 yılında gerçekleştirilen birçok karakol eyleminde yerini aldı. Düşmanı ülke topraklarından çıkarmanın yılmaz savaşçılarından biri olarak düşman mevzilerini ele geçirme harekatında yoldaşlarıyla omuz omuza çatıştı ve hücum ruhuyla düşmanın üzerine yürüdü. Özgür Botan'ı yaratma savaşında O da birçok yoldaşı gibi gücü, bilinci oranında çalıştı ve zafere yakın günlerin mutluluğunu yaşadı. Gelinen aşamada geri dönülmezliğin ve başarmanın bilinci içinde oldu. Savaş pratiğinin zorlu ve güzel anlarını yoldaşlarıyla yaşayarak kavrayan Celal yoldaş, savaşa daha güçlü hazırlıkların yapıldığı bir aşamada doğanın acımasız çığ felaketi sırasında şehit düştü. Savaş içinde olduğu gibi, yaşam ve ilişkilerinde de sıcak yoldaşlık bağlarıyla hep birleştiren ve güçlendiren bir özelliğe sahip olan Celal yoldaşı, doğa felaketleri karşısında da tedbir içinde, savaşarak kazanacağız şiarına bağlı kalarak anısını yaşatacağız.

Adı soyadı: **Mecit KABUL**
Kod adı: **Edip**
Doğum yeri ve tarihi: **Avyan köyü / Şirnex, 1974**
Partiye katılış tarihi: **1989**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Savaş ortamında çocukluğunu yaşamadan olgunlaşan Edip yoldaş, yaşıtlarından farklı özelliklere sahip çok şirin ve zeki bir yoldaştı. Köyü Avyan'da çocukluğunu yaşadığı günleri, düşmanın yoğun baskı ve işkencelerine maruz kalan ailesinin, akrabalarının acı çektiği anları anlatırken gözleri kin ve öfke dolardı. O anları yaşar gibi olur ve bunu düşmana bırakmayacağını söylerdi. Unutamıyordu, ailesinin, köylülerinin zulümle topraklarından nasıl göç ettirildiklerini, köylerinin nasıl viraneye çevrildiğini. İntikam dolu bir ruhla büyüdü ve parti ortamında yetişti. Bu açıdan çocukluğunu parti ortamında olgunlaşarak yaşadı.

1989 yılı bahar aylarında saflara askerlik yasasıyla alınan Edip yoldaş, ilk aylarını Elk (Beytüşşebap) pratiği içinde yer alarak geçirir. Düşmanın yoğun operasyon başlattığı bir ortamda içinde yer aldığı birliğin düşmanla günlerce içine girdiği çatışmalar yaşanır. Aç, susuz, yorgun, uykusuz günler geçirilir. Bu ilk ve zorlu deneyim O'nun savaşçı, güçlü kişiliğini ortaya çıkarır. Daha çok küçük olmasına karşın savaşın tarafları arasındaki acımasız çatışmaları cesur bir tavırla karşılar, şahadet olaylarına yakınen tanık olur. Olgun ve cesaretli davranır. Qilaban alanında belli bir süre kaldıktan sonra Güney Kürdistan'a geçer ve önemli eğitim süreçlerini yaşar. İşte

Welat yoldaş (ortada), Avyan'da şehit düşen Ferhan yoldaş (sol başta)

bu süreç içerisinde ülke, halk, gerilla ve savaş gerçekliğini öğrenir. Doğruları kavramada zorlanmaz, gelişme gösterir. Kaldığı her ortamda sevilen ve hep aranan bir konumda olur. Yoldaşları tarafından çok sevilen Edip yoldaş, birçok konuda örnek tutum ve davranışlarıyla yoldaşlığın derin anlamını kişiliğinde temsil eder. Her şeyini yoldaşlarıyla paylaşır. Şirin ve tutarlı tavırlarıyla birlikte yaşadığı arkadaşları etkiler ve sıcak ortamların yaratılmasında rol oynar, neşe ve moral kaynağı olur.

Güney Kürdistan'a yönelik 1991 bahar aylarında gerçekleşen bir kara operasyonunda tüm yoldaşları gibi, Edip yoldaş da mevzi tutar, gün boyu düşmanın yüzlerce askerine karşı çatışır ve düşman güçleri geri püskürtülür. Çatışmada büyük bir cesaret örneği sergileyen Edip yoldaş, savaşı her düzeyde karşılama konumuna ulaştığını gösterir. Uzun süre Güney Kürdistan'da tutulmasını kabul etmeyen Edip yoldaş, ülke pratiğine dönmek için ısrarlı davranır. Her seferinde partiye sözlü ve yazılı rapor sunarak, ülke pratiğine olan özlemini dile getirir. 1991 yılının sonbahar aylarında Botan'a döner. 4. Bölge'de faaliyetlere katılır. Sonbahar aylarında yaşanan birçok eylemde yer alır. Bu eylemlerden birisi O'nun yıllardır hayal ettiği gibi gerçekleşir. Köyü Avyan viraneye çevrildikten sonra bir bölüğü aşan sömürgeci askerin yerleştiği bölüğe yönelik eylem hazırlıkları yapılır. Kurtuluş güçlerinin eylem için yapılan hazırlık çalışmalarında çok mutlu olan Edip yoldaş, hücum birliği içindedir. İntikam zamanı gelmiştir, hücum ruhuyla yürür. Bölük imha edilir, düşman mevzileri tek tek düşürülür. Düşmana ait ne varsa vatan topraklarından söküp atma harekatı başarıyla sonuçlanır. Edip yoldaşın, her zaman olduğu gibi yine moral ve neşesi doruktadır. Ama bu kez daha derin ve anlamlıdır. İntikamını almanın rahatlığı içindedir. Üzerinde doğduğu ve ailesiyle birlikte yaşadığı köyü, düşmanın kirli çizmeleri altından kurtarmanın mutluluğu ve onuruyla başı daha dik ve sevecen haliyle saldırı anlarını anlatır. Düşmanı adım adım vatan toprakları üzerinden temizleme sürecini yoldaşlarıyla birlikte tartışarak daha büyük hedeflere yönelmenin hazırlıklarına başlandığı bir sırada çığ felaketi sonucu bu şirin ve genç yoldaşımızı kaybettik.

Gelecek vaadeden ve yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazanan Edip yoldaşı beklenmeyen bir olayda kaybetmek acı ve üzüntü yaratırken, O'nun özlem duyduğu ve konuştuğu köyünü yeniden inşa etme, bunu sürekliieştirerek tüm Botan'ı özgürleştirme çabası ve bilinci içinde bağımsız Kürdistan'ı yaratacağız.

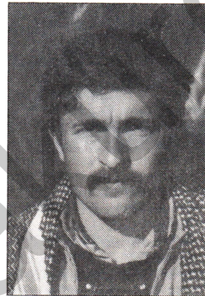

Adı soyadı: **Hüsnü ÜSTÜN**
Kod adı: **Welat**
Doğum yeri ve tarihi: **Serê Dahlê/ Şirnex, 1975**
Partiye katılış tarihi: **1991**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

1991 yılının bahar aylarında saflara katılan Welat, genç ve enerji doluydu. Daha küçük yaşlardan beri dağlara ve gerillaya karşı derin bir özlem duyardı. Çok sevdiği ağabeyi dağlardaydı. Onun için özlemi olduğu gibi, gerilla güçleriyle, düşman güçleri arasında çıkan her çatışma O'nu yakından etkilerdi. Bir an önce silah tutacak güce ulaşmayı hayal eder ve bunun sabırsızlığını yaşardı. Bu özlem ve duygularla büyüyen Welat yoldaş, 15 yaşına basar basmaz Cûdî'de gerilla güçlerine katılır.

Cûdî'de kısa bir süre kaldıktan sonra, eğitim için Güney Kürdistan'a gönderilir. Eğitim kamplarında belli bir gelişme kaydeder. Gerillanın yaşamı, ilişki biçimi ve düzenini öğrenir. Silaha hakimiyetini sağlar. Çok sevdiği ağabeyine kavuşur ve özlemini giderir. Sonbaharda tekrar Botan'a döner. Genç Welat güçlü bir savaşçı olarak nöbettedir, mevzidedir, eylemdedir artık. Mutlu ve coşkuludur. Ağabeyinin şehit düştüğüne dair kendisine açıklama yapıldığında olgunlukla karşılar ve silahına daha bir güçlü sarılır. En son 4. Bölge faaliyetlerine katılır ve beklenmeyen çığ olayında şehit düşer.

Çığ felaketinde kaybettiğimiz tüm yoldaşlara verdiğimiz sözü Welat yoldaş için de yineliyor ve anısına bağlı kalacağımızı belirtiyoruz.

Adı soyadı: **Salih OKAN**
Kod adı: **Salih**
Doğum yeri ve tarihi: **Mendeşkan/ Şax, 1967**
Partiye katılış tarihi: **1989**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

1989 yılında askerlik yasasıyla saflara alınan Salih yoldaş, gerillanın akıcı değişikliklerle dolu yaşamına erken adapte olur. Düşmanın Kürdistan halkına yönelik işkence ve baskılarına yakınen tanık olduğu için, kurtuluş savaşının bir neferi olarak yapılması gerekenlerin bilincindedir. Kürt halkının da bağımsız bir ülkede yaşam hakkının olduğunu, insanlık onurunun kurtarılması gerektiğini, bunun da ancak savaşla mümkün olduğunu, eğitim kamplarında verilen eğitimle kavrar. Daha çok da pratik içinde birçok gerçekliği görür. Eğitim için gittiği Güney Kürdistan'da sömürgeci Saddam güçleri tarafından tutuklanır ve uzun süre Irak zindanlarında esir olarak kalır. İşte bu süreç, O'nun için kavratıcı olur. Kürdistan'ın nasıl parçalandığını, sömürgeci güçlerce nasıl işgal edildiğini yaşayarak daha çok bilince varır.

Yurtseverlik duyguları yüklü olan Salih yoldaş, özgürlüğüne kavuştuktan sonra dağların ve gerillanın anlam ve önemini daha iyi kavrayarak görev ve sorumluluk anlayışıyla işlere sarılır. 4. Bölge faaliyetleri içinde yerini alır. Zaman zaman manga komutan yardımcılığını yapar. Savaş koşulları içinde bir savaşçı olarak uyulması gereken kurallara uymada gerekli özeni gösterir. Uyumlu ve sade bir biçimde görevlerine yaklaşır ve yapar. '91 yılı boyunca yaşanan yoğun gelişmeler üzerinde olumlu etki yapar. Moral ve coşkuyla görevlerin üzerine gider. Bölgede gerçekleştirilen birçok eyleme katılır.

Kış koşullarında yapılan 1992 hazırlık çalışmalarına başlandığı bir süreçte 14 yoldaşıyla birlikte şahadete ulaşan Salih yoldaşı da çığ felaketinde kaybettik. Tüm şehitlere olduğu gibi O'nun da anısına bağlı kalarak, Kürdistan halkının haklı davasını zaferle taçlandıracağız.

Adı soyadı: **Ali ELÇİ**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Hewlêr köyü/ Cizira Botan, ...**
Partiye katılış tarihi: **1989**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Genç yaşlarda askerlik yasasıyla saflara alınan Serhat yoldaş, yurtsever bir aile çevresinden gelmekteydi. Köylerinde, yakın akraba çevrelerinde gençler gerilla saflarına katılmıştı. O'nun da özlemiydi bir gerilla olarak düşmana karşı savaşmak. Düşmanın ülkemizdeki varlığına karşı O'nun da kini-öfkesi vardı. Bu ruhla dağlara, silaha kavuştuktan sonra en erken gerilla yaşamına adapte olan yoldaşlardan biri de Serhat yoldaş oldu. Bestan (Bestler) alanında faaliyet yürüten birlikler içinde yer aldı. Bu süreç içinde iyi bir savaşçı olarak kendisinden beklenenleri yerine getirmeye çalışan Serhat yoldaş, günlük pratik işlerin yanısıra, birçok görevin sorumluluğunu üstlenerek, mutlaka gereklerini yerine getirmeye çalıştı. Bunun için denilebilir ki, tüm çalışmalarda atak ve girişkendi. Mutlaka el attığı işi-görevi başarmanın çabası içinde olurdu.

Bestan'da bir yıla yakın süre kaldıktan sonra, 1991 bahar aylarında yapılan düzenlemelerde Serhat yoldaş 4. Bölge faaliyetlerine savaşçı olarak katılır. Yoğun bir pratik süreç yaşar. Bölgenin lojistik ihtiyaçlarını karşılamak üzere görevlendirilen bir grup arkadaşıyla birlikte çalışır. Bölgedeki güçlerin önemli sorunlarından biri olan lojistik sorununu çözmek ve böylesi bir görevi yerine getirmek için yaz boyu çalışır ve sonbahar aylarında gerçekleşen birçok eylemde yer alır. Savaşma azmiyle dolu olan Serhat yoldaş, her eylemde düşmana olan kin ve öfkesini, mermiyi namluya sürerek intikama dönüştürür. Mücadelemiz açısından yaşanan yeni süreç O'nu da yakından etkiler. Zafere yakın günleri yaşamanın sevinç ve coşkusuyla düşman mevzilerine saldırır. Düşmanı vatan topraklarından söküp atma harekatının coşkulu savaşçılarından biri olan Serhat yoldaş, en güzel ve anlamlı anlarını yaşadığı sonbahar aylarından sonra, kış hazırlık sürecini yoldaşlarıyla birlikte paylaşır. Ancak çığ felaketi sonucu 14 yoldaşıyla birlikte şehit düşer.

Onlarca genç yoldaşın, uğruna şehit düştüğü vatan topraklarını özgürleştirme savaşını sürdürerek Serhat yoldaşı da yaşatacağız.

Adı soyadı: **Muhamed AVDO**
Kod adı: **Ciwan**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrîn/Güney-Batı Kürdistan, ...**
Partiye katılış tarihi: **...**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Her Kürdistanlı genç gibi, Ciwan yoldaş da ülkesinin bağımsızlığına susamış bir genç olarak yetişir. Yurtseverliğin harekete geçirdiği birçok duygu ve düşüncenin gerçek anlamını bulduğu saflar, PKK safları olur. Ülke ve halk gerçekliği öğrenilerek, savaşılarak kazanılacağı gerçeği kavranılarak harekete geçilir. Onlarca gencin, PKK'nin bağımsızlık çizgisine olan inançla savaşa katılması ve sıcak savaş alanlarına akması böyle gelişir. Gerçekler düşüncede netleştikten sonra, pratiğe aktarma, ülke ve halkla bütünleşme aşamasında her yoldaşı gibi, Ciwan yoldaş da kararını verir ve 1991 yaz aylarında Botan'a gider.

Serhat yoldaş (ortada)

Parti ideoloji ve politikasını okuyarak kavrayan Ciwan yoldaş, savaş alanında, daha çok pratik içinde yaşayarak gerçekleri kavrar. Gerillanın yaşam ve ilişki tarzı O'nun için de yeni bir yaşam tarzıdır. Anlamlı ve çok yönlüdür. Bir halkın kurtuluş savaşında kader belirleyici öneme sahiptir. İşte Ciwan yoldaş bütün bunları pratikte daha iyi görür. Kendisini gerilla yaşamına adapte etme ve savaşın kurallarına uyma yönünde önemli bir çaba harcar. Savaşçı özelliklere tam ulaşarak kurtuluş savaşının yiğit bir neferi olmanın bilinciyle hareket eder. Gerilla ordulaşmasına doğru giderken, yürütülen hazırlık çalışmalarında O da, gerilla düzeni, disiplin, resmiyet vb. kurallara uyma ve bu kuralları oturtmanın bilincini taşır ve bunun pratik çabalarına girer. Tam böyle bir süreçte beklenmeyen bir çığ felaketi sonucu 14 yoldaşıyla birlikte şahadete ulaşır. Kar, kış koşullarında büyük fedakarlık örneklerini sergileyerek, her türlü zorluğu göğüsleyen, büyük bir azim ve inançla savaşı yürütmenin bilinç ve kararlılığını sergileyen bu yoldaşlarımızı, böylesi bir olayda kaybetmek zor olsa da, savaşı zafere dek sürdürerek şehitlerimize layık olmasını bileceğiz.

Adı soyadı: **Umran Ahmed HACÎ XELÎL**
Kod adı: **Hogir**
Doğum yeri ve tarihi: **Dêrik/Güney-Batı Kürdistan, ...**
Partiye katılış tarihi: **...**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Güney-Batı Kürdistan'da belli süre cephe faaliyetleri içinde yer alan Hogir yoldaş, her arkadaş gibi sıcak savaş alanlarına ulaşmak ister. Bu isteği 1991 yılının başlarında gerçekleşir ve 4. Bölge'de faaliyet yürüten savaş birliklerine katılır. Savaşçı düzeyinde katılım sağlayan Hogir yoldaş, savaşçı özelliklerini geliştirme, doğa koşullarına adapte olma yönünde çaba harcar. Yaşamının en güzel anlarını dağlarda yaşayan enerjik ve katılımcı özelliklere sahip olan Hogir yoldaş, bu olumlu yapısıyla kaldığı bütün ortamlara erkenden uyum sağlayarak, yaşama adapte olur. Olgun ve uyumlu tavırlarıyla arkadaşları arasında sevilen-sayılan bir konumun sahibi olan Hogir yoldaş, günlük pratik işlerde çalışırken, görev bilinciyle hareket eder.

Özlemi olan dağlara ulaştıktan sonra olumlu birçok yaklaşım ve tutumuyla örnek bir kişilik sergileyen Hogir yoldaş, savaşın sorunlarına çözümleyici bir tarzda cevap vereceği bir gelişim seyrini izlediği bir süreçte, çığ düşmesi sonucu şehit düşer. Hogir yoldaşa karşı da yoldaşlığın gereklerini yerine getirerek, O'nun özlemi olan ülkemiz Kürdistan'ı bağımsızlığına kavuşturacağız.

Adı soyadı: **Süleyman KOLAN**
Kod adı: **Piro**
Doğum yeri ve tarihi: **Dehlabî köyü/Şirnex, ...**
Partiye katılış tarihi: **1989**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Yurtsever bir aile çevresinde yetişen Süleyman yoldaş, gerillayla sürekli ilişki içindedir. Çeşitli hizmetlerde bulunur. Ancak katılım yapmada belli gecikme içinde olur. Gerilla birliklerince askerlik yasasının uygulama sürecinde, gerilla saflarına alınır. Her Botanlı genç gibi savaşçı özelliklere sahip olan Süleyman yoldaş, savaş ortamına uyum göstermede zorlanmaz. Bestan (Bestler) alanında belli bir süre savaşçılık yapar. Birçok eylemde yerini alır. Yaşamında ve ilişkilerinde oldukça sadedir. Gücü ve bilinci oranında kendisinden beklenenleri yerine getirmeye çalışır.

4. Bölge faaliyetlerine katıldıktan sonraki süreçte savaşçı özelliklerini daha da pekiştiren Süleyman yoldaş, yoğun bir pratik yaşar. Alan faaliyetlerinin kendisine özgü zorluklarını büyük bir özveriyle karşılayan Süleyman yoldaş, görev ve sorumluluk anlayışıyla her işe koşar. Ve arkadaşlarına her türlü yardım ve desteği sunar. Verilen her görevi yerinde ve zamanında yerine getirerek layık olmaya çalışır. Birçok savaşçı özelliği kişiliğinde somutlaştıran Süleyman yoldaş, gelecek vaad eden bir yoldaş olarak çığ felaketi sonucu şehit düşer.

Kabullenilmeyen bir kaza sonucu aramızdan ayrılan Süleyman yoldaşa da söz veriyoruz ve diyoruz ki, tüm şehitlere verdiğimiz söze bağlı kalarak yoldaşlığın gereklerini yerine getireceğiz.

Adı soyadı: **Gurbet GÜLENÇ**
Kod adı: **Rojîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundikê Remo/Şirnex, ...**
Partiye katılış tarihi: **1989**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Sömürgeci-faşist Türk devletinin, zor ve baskıyla Şirnex merkezine bağlı köyleri boşalttığı ve halkı göçe zorladığı yıllarda köyünden göç ettirilmenin derin acısını çeken yoldaşlardan biri de Rojîn yoldaştır. Şehir O'na zindan gibi gelir. Köyünü ve dağları özler ve bu özlemle doludur. Düşmandan intikam almak ve dağlara ulaşmak ister. Bunun için gerilla saflarına katılmayı hedefleyerek Cûdî'ye ulaşır. Partinin her Kürt insanına sunduğu savaşma imkanına kavuşur. Kurtuluş savaşı içinde yer alan her Kürt kadınının, gerillanın sahip olduğu her hakka sahip olduğunu öğrenir. Kendisine verilen silahın anlamını biçmeye ve layık olmaya çalışır.

Saf bir köylü kızı olarak savaşa katılmanın zorlu, güzel ve anlamlı yanlarını pratikte yaşayarak kavrayan Rojîn yoldaş, birçok savaşçı özellikleri kazanır. Cûdî'den Bestan (Bestler) alanına geçer. Artık O yiğit savaşçı bir Kürt kızı olarak yetişir. Eylemlere katılır ve savaş görevlerini üstlenir. Girişken ve cesur özellikleriyle içerisinde yer aldığı birliklerle düşmanın üstüne yürür, mevzi tutar ve savaşır. Özlemi olan köyüne yakın dağlarda mekan tutar. Köyü boşaltılmış ve insansızlaştırılmış da olsa, hep eski günleri hayal ederek dağların doruklarında köyünü canlı haliyle görür. Sanki ailesi, köylüleri eskisi gibi köyde yaşıyorlarmış gibi bakar ve öyle olmasını ister. Avyan eyleminde 4. Bölge birlikleri içerisindedir. Eyleme O da katılır. Tüm yoldaşları gibi hücum ruhuyla bölüğe saldırır. Hücum birliği içindedir. "Zorla köylerimizi elimizden aldınız, şimdi anladığınız dilden cevap veriyoruz" diyen bir ruhla bölüğe yönelir. Köylerinden koparılırken, her biri bir çocukken, şimdi halkın öz evlatlarından oluşan ARGK savaşçıları olarak, hücum birliği içinde yer alan bu yoldaşlarımız artık savunmasız halkın ağlayan ve korkudan anlamsız bakan çocukları değil, her biri bir ateş parçası, intikam dolu gözlerle düşmanın üzerine yürüyen yiğit halk savaşçılarıydı. İşte PKK'nin öncülük ederek ayağa kaldırdığı halkın bir gerçekliği de bu tarzda dile geliyor. Rojîn yoldaşın saflara katılımı, savaşçı olması, silah elde savaşması ve vatan topraklarını düşmandan temizleme harekatına katılması böylesi bir gelişmenin ürünü ve sadece bir örneğidir. Avyan Bölüğü'ne yönelen onlarca genç savaşçı içinden sadece birisidir.

Özgür vatan topraklarına kavuşma özlemiyle dolu olan ve bunun savaşımını veren güçlü bir savaşçı olarak yetişir. Mücadelenin önemli bir aşamasında her yoldaşı gibi O da, 1992 hazırlık çalışmaları içine alınır. Böyle bir faaliyetlilik içindeyken, çığ felaketi sonucu şehit düşer. Anısı önünde saygıyla eğiliyor ve şehitlere verdiğimiz sözü bir kez daha yineliyoruz.

Soldan sağa: Edip (ikinci), Celal (üçüncü), Delil (beşinci, Avyan'da şehit düştü) ve Metin (yedinci) yoldaşlar...

Adı soyadı: **Sedika GÜMÜŞ**
Kod adı: **Xelat**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizîra Botan, Ulaş, 1976**
Partiye katılış tarihi: **1991**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

1991 yılının bahar aylarında saflara katılan Xelat yoldaş, serihildan ortamında mücadelemizi tanır. Gerilla saflarına katılma arayışı bu ortamda başlar. Kürdistan kadınına ilk kez böyle bir hak kazandıran partimiz, Kürdistanlı her genç kızın düşüncesinde yeni arayış ve çıkışlar yaratır. Kitlesel eylemlerden başlayarak, dağa çıkma, kurtuluş özlemi herkesin ortak düşüncesi ve kararı olmaya dönüşür. Xelat yoldaş da içinde yaşadığı ortamda böyle bir arayış ve düşüncenin sahibi olarak kararını verir ve gerilla saflarına katılır.

İlk etapta gerilla yaşam ve ilişkilerine uyumda belli zorluklar çeker. Arayış ve karar yalnız başına gerçekleri kavramada yeterli değildir. Güney Kürdistan'da eğitimden geçer, bu süreç içinde kadının kurtuluş mücadelesi içindeki rolünü ve özgürlük anlayışını kavramaya çalışır. Parti eğitiminde öğrenebildiği oranda kişiliğinde belli bir dönüşümü geliştirir. Gelişmeye ve dönüşüme açık özellikleriyle ulusal kurtuluş mücadelemizin sorunlarına cevap verecek düzeyde bir dönüşüm sağlar. Kısa bir süre içinde gelişme sağlayan Xelat yoldaş ülkeye döner. En son 4. Bölge birlikleri içinde yer alır. Kış koşullarında yoldaşlarıyla birlikte yeni bir sürece hazırlanırken, çığ düşmesi sonucu şehit düşer. Xelat yoldaşın anısını, bağımsız ve özgür Kürdistan'ın yaratılması yolunda verdiğimiz mücadelede hem yaşatacağız ve hem de güç kaynağımız olarak kendimize rehber alacağız.

Adı soyadı: **Selamet TANRIVERDİ**
Kod adı: **Bêrîvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizîra Botan, 1976**
Partiye katılış tarihi: **1991**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

Bêrîvan yoldaş, Binevş AGAL yoldaşın şahadet olayından etkilenerek ve halk arasında efsaneleşen kahramanlığını dinleyerek yetişir. Daha küçük yaşlarda devrimci olmayı, savaşmayı düşünür. Cizîra Botan (Cizre) ortamında yaşanan birçok gelişmeye fazla anlam biçme durumunda olmasa da, düşman güçlerle, halk arasındaki kıyasıya mücadele O'nu da harekete geçirir. Mahallelerindeki çocuklarla birlikte düşmanın asker ve polisini taş yağmuruna tutar ve savaşa bu tarzda katılır. Onbeş yaşına ulaştıktan sonra gerilla saflarına katılır.

Bêrîvan yoldaş, Cûdî'de belli bir süre kaldıktan sonra, 4. Bölge'de faaliyet yürüten birliklere katılır. Yoldaşlarıyla birlikte çeşitli çatışma ve pusu ortamında düşmanla karşılaşır. Düşmanla girdikleri çatışma ve içine düştükleri pusularda başarılı çıkışları, O'nda da savaşçı özellikleri geliştirir. Yeni ve genç olması nedeniyle birçok konuda zorlanır. Ancak savaşan ve kazanan halk gerçekliğinin bir sonucu olarak saflara katılımını yetkinleştirmeye çalışan bir kişilik olarak, partinin Kürdistan kadınına biçtiği değere layık olmaya çalışır. Bêrîvan yoldaş, partinin verdiği görevlerin gereklerini layıkıyla yerine getirmeye çalıştığı bir dönemde, çığ düşmesi sonucu 14 yoldaşıyla birlikte şahadete ulaştı. Anısı, mücadelede yolumuzu aydınlatan sürekli bir meşaledir.

Adı soyadı: **Manifa KAPALIGÖZ**
Kod adı: **Emgihan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerboran/Mêrdîn, ...**
Partiye katılış tarihi: **1991**
Şehit düştüğü tarih: **20 Ocak 1992**

1991 bahar aylarında kitle serihildanlarının sıcak ortamında saflara katılmaya karar veren Emgihan yoldaş, her arkadaş gibi ilk etapta kurtuluş mücadelesinde kadının yeri ve rolünü kavramada zorlanır. Partinin özgürlük anlayışını süreç içerisinde kavramaya çalışır. Bestan (Bestler) alanında belli bir eğitim sürecinden geçen Emgihan yoldaş, verilen eğitimle mevcut gerçeklikleri öğrenme çabasını göstererek, yaşam ve ilişkilere uymaya özenle yaklaşır, partiyle bütünleşmeye çalışır. Bu yaklaşımı parti tarafından da uygun karşılanır ve kendisine yardımcı olunur.

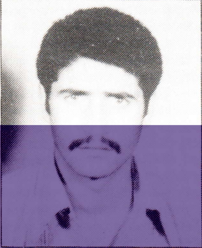
En son 4. Bölge birlikleri içinde yer alan Emgihan yoldaş, yeni bir süreçte yapılan parti hazırlık çalışmalarına katılır. Ancak, 1992 kış hazırlıklarının içindeyken bir grup yoldaşıyla birlikte, çığ düşmesi sonucu şehit düşer. Emgihan yoldaşın yaşam ve mücadelesi, bizim güç kaynağımızdır.

26 Mayıs Kahramanlarını anarken

SİZLER YIKILMAZ BİRER KALE DUVARIYDINIZ!

Yoldaşlar,

Bu mektubu sizlerden kopuk olduğum için yazmıyorum. Her ne kadar başka başka yerlerde de olsak ruhen hep birlikteydik. Daha doğrusu sizler bizimleydiniz. Komutamızı üstlenmiştiniz. Belki sizi fiziki olarak göremiyorduk, ama baktığımız her noktada sizlerden bir işaret, bir iz görmemek mümkün değildi. Fiziki olarak bizlerden ayrılalı tam dört yıl oluyor. Hani bilirsiniz; 25 Mayıs 1988'i 26 Mayıs'a bağlayan gece hiç gereği olmadan, uygunsuz bir saatte Gexi (Kığı)'nin Kilise köyüne uğramıştık. Şimdi bile anlam vermekte zorlandığım bir husus. Son derece dikkatli ve duyarlı bir birliktik aslında. Ne diye uğramıştık o "insan" suratlı alçağın evine? Şüphesiz yıllar sonra niye böyle yaptık demek yetmiyor. Bunu o zamanki yetmez ve çizgi dışı çalışma tarzımızda aramak gerekir. Ben bunun ezikliğini yaşarken sizlere karşı da özeleştiri vermenin gereğine inanıyorum. Evden ayrılırken de kuşkularımız vardı. **Ekrem (Salih KILIÇ)** yoldaşa "Bu adamın yurtseverliği güvenilmez bir yurtseverliğe benziyor" demiştim. Şakalaşmalar olmuştu. Tüm arkadaşlar alçağın sahteliğinden şüphelenmişti ama, o zaman da belirttiğiniz gibi artık yapacak bir şey yoktu. Senden kuşkulanıyoruz deyip adamı bağlayacak değildik ya!

Salih Kılıç

Ve bildiğiniz o 26 Mayıs çatışması yaşandı. İsterseniz o anki ruhi durumumla olayı çok kısaca anlatmaya çalışayım. İlk silahlar patladıktan sonra **Ekrem** ve **Diyar (Abidin FAKİR)** yoldaşların içinde yer aldıkları manga manevra yapmıştı. Biz ise henüz mevzilerimizdeydik. V... arkadaş bir düşman polisini vurmuş, silahını almak için üzerine gitmişti. Bilirsiniz, çatışmalarda bile mermilerimizi sayarak sıkardık. Hele bir silah ele geçirmek epey önemliydi. İşte tam o anda korkunç, korkunç olduğu kadar da beklemediğimiz ve belki de duymak istemediğimiz bir ses yükseldi: "Ekrem arkadaş şehit düştü!" V... arkadaşın düşman üzerine yöneltiği namlu aşağı indi. Kısa bir şaşkınlıktan sonra kendisini toparlayarak mangasının başına döndü ve komutayı sürdürdü. Fakat o derece etkilenmişti ki silahı almayı unuttu. Aklımız almıyordu.

Ekrem yoldaş, senin şehit düşeceğine inanmak istemiyordum. Çünkü sözümüz vardı, "Zaferi göreceğiz, Başkan APO'nun zafer günü yapacağı konuşmayı dinleyeceğiz" demiştik. Sen kalbimize öylesine taht kurmuştun ki, şahadet haberini duyunca silahlarımız bir-iki dakikalığına sustu. Sonradan düşünüyordum, acaba bu bir saygı duruşu muydu diye. Oysa şehit düşen sadece sen değildin. **Diyar** da hemen yanıbaşına uzanmıştı. Seni bırakmak istemiyordu. **Diyar** ne kadar da seviyordu seni.

Diyar yoldaş; hatırlarsın, zorunlu askerlik yasasıyla saflara alındığında geride bir nişanlı bırakmıştın. İlk etapta geriye dönmeyi düşünmüş, ancak sonra parti ve mücadeleyle öylesine kaynaşmıştın ki seni zorla geri göndersek gitmeyecektin. Tavır ve davranışlarında öylesine olgundun ki, saygı duymamak elde değildi.

Biz ilk şaşkınlığımızı üzerimizden atmış, düşmanla kıyasıya bir çatışmaya girmiştik. Gerçekten yoldaşlar, düşman o kadar içimize girmişti ki, hayret etmemek elde değildi. Aslında bu denli iç içe girmemiz işimize de yaradı. Çünkü yukarıdan bombalama ve tarama imkanı kalmamıştı. Havan toplarını da kullanamıyorlardı. Çünkü kendilerini vurabilirlerdi. Zaten daha sonra içine düştükleri korku ve panikle her hışırtıya, her kıpırtıya ateş açtılar. Ve en az bizim vurduğumuz kadar onlar birbirlerini vurdular. Çatışma aralıksız sürüyordu. Her iki mangamız arasında koordine kopmuştu. Düşman helikopterleri sürekli güç ve cephane taşıyorlardı. İlginçti yoldaşlar, o günkü çatışmaya asker hiç katılmadı. Çatışanların tümü subay ve özel timdi. Askerler ise çevreyi kuşatmış, manevra yapmamızı engellemeye çalışıyorlardı.

Saat altıya yirmi dakika vardı. Bizim manganın mevzilendiği bodur meşelik seri bir tarzda tarandı. İradem dışında, refleks olarak birkaç takla attım. Kurşunlar az önce mevzilendiğim yere saplanmıştı. Dönüp sizlere baktım. **Emine (Güler AYGÜL)** yoldaş ayağa kalkmak istedi, başaramayınca gülümsedi, ağzından kan geldi. Sonra çöktü, elini başının altına koydu ve hareketsiz kaldı. Şehit düştüğünü anlamıştım, fakat yapabileceğim herhangi bir şey yoktu. Birkaç adım ileri çıkıp çatışmayı sürdürdüm.

Evet **Emine** yoldaş; aradan dört yıl geçti, ama o anki tavrın hep gözümün önünde. O gülümseyişinle bana öylesine güç vermiştin ki anlatmamın imkanı yok. Bazen edebiyatçılıktan anlayan arkadaşlara bu tavrını açıklayıp bir şeyler yazmalarını istiyorum. Fakat yapamıyorlar. Ben bizzat tanık olmuştum. Kaç kez denedim, "ölüme" gülümseyerek giden bir kahramanı anlatayım diye. Ama mümkün mü? O tavrında öylesine bir derinlik ve yücelik vardı ki, ona tam anlam verememenin, daha doğrusu gereğini tam anlamıyla yerine getirememenin ezikliğini duyuyorum.

Emine arkadaş, seni o ateş çemberinden uzaklaştırmayı ne kadar isterdim. Fakat sen de görüyordun ki, buna imkan yoktu. Ancak çantanı ve silahını alabilirdim. Yine de seni alçakların elinde bıraktığım için kendimi affedemiyorum. Belki beni affedersin diyerek, alnına bir öpücük kondurup uzaklaşmıştım. Yani iki metre ötemizde bulunan **Akif**'imizin yanına gitmiştim.

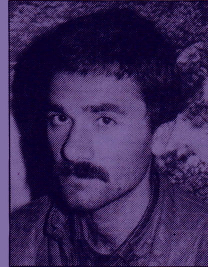
Bir süre sonra manga komutanımız **Akif (Hasan BÜLBÜL)** yoldaşın seslendiğini duydum. **Akif** yoldaş; galiba **Emine**'nin şahadetinden haberin yoktu ki benimle birlikte **Emine**'ye de sesleniyordun. Hatırlarsan, her üçümüz yanyanaydık. Seninle **Emine** arasında iki metrelik bir mesafe vardı. İki metre ötede de ben bulunuyordum. Silahımı susturup senin yanına gelmek istedim. **Emine** hala aynı halde duruyordu. Hiçbir erkek arkadaşın taşıyamayacağı sırt çantası yine dolu dolu ve sırtındaydı. Bitu (B-2) roketatarı ateşlenmeye hazır yanıbaşındaydı. Takarof tabancası elleri arasındaydı. Başını tabancasına dayamış, ondan ayrılmak istemiyor gibi bir hali vardı. Vücudunu kontrol ettim. Görebildiğim kadarıyla tek kurşun arkadan sırtına saplanmıştı. Büyük ihtimalle akciğerine isabet etmiş olmalıydı. Ceplerini aradım, saatini, çantasını ve silahını aldım. Mümkün olduğunca serinkanlı olmaya çalışıyordum. Fakat yine de duygulanmamak elde değildi.

> **"...Dört yıl geçti. Gezdiğimiz her yerde sizleri gördük, savaşımıza komuta ettiniz. Sizlerin intikamının tek tek eylemlerle alınamayacağının bilincindeyiz. Fakat tüm hainleri olduğu gibi, Kilise köyü hainlerini de cezasız bırakmadık, bırakmayacağız. Bugün sizlerin de özleminiz olan özgür ve bağımsız bir yaşama, insanca yaşanacak bir topluma ve bağımsız Kürdistan'a hızla yaklaşıyoruz. Böylesi bir yıldönümünde siz 'Şehitler Ayı'nın 26. gününde kahramanlık yaratanları bir kez daha saygı ve minnetle anarken, sizin direnişiniz ve kişiliğinizi kendimize örnek alarak pratiğe daha güçlü yürüyecek ve sizlere mutlaka layık olacağız. Çünkü biliyoruz ki sizlere layık olmak; Kürdistan halkına, partiye ve insanlığın tüm olumlu özelliklerinin temsili olan Başkan APO'ya layık olmak demektir. Silahlarınızı bize teslim ederken duyduğunuz güveni boşa çıkarmayacak ve mutlaka başaracağız. Bundan emin olun yoldaşlar..."**

Akif yoldaş; sırtüstü uzanmış, gözlerin kapalı ve hareketsiz duruyordun. Öylesi bir anda yapacağım ilk işin silahını almak olabileceğini düşündüm. Elimi raxtına uzattığımda, çok görkemli bir sesle "Kimsin sen" diye gürlemiştin. Gözlerini açmış, çelik sertliği ve parlaklığıyla bana bakıyordun. O ana kadar seni hiç böyle görmemiştim. Bir an irkildim ve duraksadım. Sonra kendimi toparlayarak "Benim, ben C." demiştim. Galiba beni düşman sanmıştın. Ama gerçeği söylemek gerekirse senin o bakışların ve hükmedici sesin karşısında hiçbir düşman askeri yanına yanaşamazdı. Yaranı kontrol etmek istedim. Biliyorsun yaran ağırdı. Daha doğrusu yaraların. Kolunda, sırtında ve bacağında kurşun yerleri vardı. Sol ayağın diz kapağının üstünden kırılmıştı. Çok kan kaybediyordun. Şuttukunu açıp bağlamak istedim, olmuyordu. Bir şey yapamamanın çaresizliği içindeydim. Bir gerillaya sağlık bilgisinin ne kadar yararlı olabileceğini o zaman daha iyi anladım. Hatırlarsan sana da sormuştum, "Ne yapayım" diye. Cevabın hala acıyla gülümsememe neden olur. "Ne biliyorsun ki ne yapasın" demiştin.

Bu yaralarla fazla uzağa götürülemeyeceğini biliyordum. Ama yine de belki kurtarabiliriz diye umudumu yitirmek de istemiyordum. Düşüncemi sana açmış, "Biraz daha dayan, buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım" demiştim. Cevabın çok anlamlıydı: "Yerini değiştir, düşmanı vur. Kahrolsun sömürgecilik! Yaşasın PKK! Yaşasın Başkan APO!" demiştin. Talimatına uydum, düşmanla çatışmayı sürdürdüm. Az ötemizde yaralı düşman askerleri avazı çıktığı kadar bağırıyor, yardım istiyor, inliyorlardı. Oysa senin ağzından en ufacık bir inleme sesi bile çıkmıyordu. Ağzını sımsıkı kapamış, açtığında ise "Yerini değiştir, düşmanı vur. Yaşasın Başkan APO!" diyordun. Ne kadar da güçlü bir iradeye sahiptin! Senin bu özelliğini kendime esas alacağımdan emin olmalısın. O zaman neler düşündüğünü bilemiyorum. Üstelik bunu tartışmanın ne yeri ve ne de zamanıydı.

Saatler böylesi anlarda çok uzun gelir insana. Karşılıklı konuşmalarımız arasında düşmana birkaç mermi gönderip leşlerini yere sermeyi de ihmal etmiyorduk. Fakat sendeki kan kaybı beni ürkütüyordu. Sen ise bana sürekli "Burayı terket" diyordun. O zaman söyleyemiyordum, ama nasıl gidebilirdim! Az ötede **Emine**, ondan 8-10 metre ötede **Ekrem** ve **Diyar** sessizce uzanmışlar. Nasıl bırakırdım sizleri! Zaten düşmanı buradan da iyi vurabiliyordum. Yoldaşların şahadetini sana söylememiştim. Zaten ağır yaralıydın, bir de böylesi bir acı duymanı anlamsız buluyordum. Saatler de uzadıkça uzuyordu. Saat altıyı beş geçe yüzün sapsarı oldu. Kendini zorladığın belliydi. Yüzünü soğuk terler basmıştı. Ben ise çaresizdim. Tek yapacağım iş, düşmanı vurmaktı. Ve... saat altıyı on geçe sloganlarını yineledin, ağzından bir hırıltı çıktı, sonra da sessiz kaldın.

Hasan Bülbül

Saçlarını ve bıyıklarını ellerimle düzeltip gözlerini kapadım. Başka zamanlar olsa müsaade etmezdin. Ama şimdi itirazın yoktu. Sen bağlı bulunduğun düşünceler uğruna şahadete ulaşmıştın. Alnından öpüp, senin ve **Emine**'nin arasına uzandım. Kendimi öylesine güçlü ve güvenli hissediyordum ki hiçbir zaman bu duyguya kapılmamıştım. Sizler sanki yıkılmaz birer kale duvarı gibiydiniz. İlginç olan başka bir şey de, sizin, yani dört ulusal kahramanın şahadeti aklımdan çıkmıştı. Sanki siz uyuyordunuz da ben de nöbetçiydim. Birazdan sizleri uyandıracak, yeni eylem planları hazırlayarak düşman üzerine yürüyecektik. Oysa siz ölümsüzlük uykusuna yatmış, silahlarınızı ise bize devretmiştiniz.

Saat yediyi on geçe düşmanın komuta kademesi az ötemizde toplandı. İçlerinde bir binbaşı, yüzbaşı, üsteğmenler ve polis timleri vardı. Sayıları 10-15 kadardı. Sağ olduğunuzda yanınıza gelmeye cesaret edemeyenler şimdi alçakça **Ekrem** ve **Diyar**'ın soylu cenazelerini tekmeliyor ve hakaret ediyorlardı. İntikam anı bu olsa gerek diye düşünerek daha ilerde mevzilenen S... arkadaşla beraber silahlarımızı doğrultup ateşledik. Tümü düştü. Binbaşı, kesilen öküz gibi böğürüyordu. Az sonra ondan da ses kesildi. Çatışma biraz daha kızıştı. Sonra onlar savaş meydanından kaçtı. Biz de sizlerden ayrılmak zorunda kaldık.

Beş saat süren çatışmadan sonra çemberi yarmıştık. Fakat yüreğimiz buruktu. Sizleri götüremiyorduk. Bizim manga üç kişi kalmıştı. Silah ve malzemelerinizle birlikte sizleri taşıyamıyorduk. Hakkımızda ne düşündüğünüzü bilemiyorum. Fakat çok zor bir durum yoldaşlar. Sizler de daha önceden böylesi anlar yaşadınız mı? Yaşadıysanız duygularımı anlarsınız. Herkesten ve her şeyden daha fazla birbirlerine yakın olan ve o derece birbirlerini seven insanların fiziki olarak da olsa ayrılıklarını anlatmanın güçlüğünü anlayışla karşılamanızı istiyorum. Sizin geride kalanlara emanetiniz olan silahlarınızı alıp çemberi yararak çıktık.

İşte o günden bugüne dört yıl geçti. Gezdiğimiz her yerde sizleri gördük, savaşımıza komuta ettiniz. Sizlerin intikamının tek tek eylemlerle alınamayacağının bilincindeyiz. Fakat tüm hainleri olduğu gibi, Kilise köyü hainlerini de cezasız bırakmadık, bırakmayacağız. Bugün sizlerin de özleminiz olan özgür ve bağımsız bir yaşama, insanca yaşanacak bir topluma ve bağımsız Kürdistan'a hızla yaklaşıyoruz. Böylesi bir yıldönümünde siz "Şehitler Ayı"nın 26. gününde kahramanlık yaratanları bir kez daha saygı ve minnetle anarken, sizin direnişiniz ve kişiliğinizi kendimize örnek alarak pratiğe daha güçlü yürüyecek ve sizlere mutlaka layık olacağız. Çünkü biliyoruz ki sizlere layık olmak; Kürdistan halkına, partiye ve insanlığın tüm olumlu özelliklerinin temsili olan Başkan APO'ya layık olmak demektir. Silahlarınızı bize teslim ederken duyduğunuz güveni boşa çıkarmayacak ve mutlaka başaracağız. Bundan emin olun yoldaşlar.

Mektubumu noktalarken, en içten yoldaşça duygularla hepinizi teker teker kucaklar, devrimci saygılarımı sunarım.

Mayıs 1992
C. Deştî

Dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki

GÜNCEL SİYASİ GELİŞMELERİN MÜCADELEMİZE OLASI ETKİLERİ ÜZERİNE

"...Türk-İslam sentezi, kesinlikle Türk milliyetçiliğinin bazı güncel ihtiyaçlarından kaynaklanıyor. Dinle, şovenizm maskelenmeye çalışılıyor. Özellikle şovenizmi halka daha fazla yutturmak için, kemalist şovenizmin yerine islamcı Türk şovenizmini geliştirmek istiyorlar. Tarihte de hıristiyan halkları, Türk-İslam sentezi ile yıktılar. Açık ki, Türk islamcılığı ve Türk yayılmacılığı Allah adına yapılan yayılmacılık değildir ve kesinlikle talan, işgal, imhayı hedefliyordu. Şimdi bu şovenizmin değişik bir türevi ile, kemalist etkinin kırılmasının sonuçları giderilmeye çalışılıyor..."

Baştarafı 1. sayfada

Kuşkusuz bu, iyi niyetlerinden ötürü değil; daha çok politik çıkmaz, artan bunalım, bunları zoraki de olsa Kürt gerçeğini fiilen tanımaya mecbur etti. Özellikle Irak rejiminin hedeflenmesi ve uluslararası alanda mahkum edilmesi ile birlikte geliştirilen Körfez Savaşı, savaşın Kürdistan'ı direkt etkilemesi, rejimin gitmesi halinde ortaya çıkacak Irak'taki gelişmelerin nitelikleri, özellikleri uluslararası düzenin güçlerini Kürdistan'ı daha iyi değerlendirmeye, özellikle de gelişecek devrimin özelliklerini tanımaya götürüyor. Artık elde tuttukları Barzani-Talabani gibi birkaç işbirlikçiyle Kürdistan'ı kontrol etmenin zor olduğunu biliyorlar. Zaten sırf bu yüzden, Irak rejiminin üzerine tam gidemediler. Erkenden Irak rejiminin çözülüşünün, kendileri için tehlikeli bir devrimci gelişmeye yol açacağını gördüler. Özellikle 1992 serîhildanında bu daha iyi açığa çıktı. Halen mesele çözümlenmemiştir. Ne Irak rejimi hemen gitsin ne de kalsın deniliyor. Bir çıkmazı da orada yaşıyorlar. Yine, Ortadoğu'da memnun olmadıkları bir Libya var. Onu çözmeye çalışıyorlar. Bir Suriye var onu çözmeye çalışıyorlar. Bir İran sorunu daha kapsamlı düşünülüyor ki, ona da mutlaka sıra gelecektir.

İşte böylesi bir ortamda, birdenbire PKK tartışması neden alevlendi? Almanya görünüşte de olsa, bir tavır değişikliğine gitmeyi neden gerekli gördü? ABD niye ısrarla sonuna kadar Türkiye'yi destekliyorum diyor. Üstelik bu artan bir vurgu ile yapılıyor. Hatta daha değişik sesler ABD'de de yansımaya başlıyor. Bütün bunlar, üzerinde düşünülmesi ve cevaplanması gereken sorunlar oluyor.

Devrimimizin uluslararası önemi açık ki vardır. Henüz tam sınırları kestirilemezse de, bölgesel ve uluslararası sonuçları açısından en dikkate değer devrimlerden birisi olmaya adaydır. İdeolojik-siyasi yaklaşımı, muhtevası; sınırlı bir alanda başarıya gitmesi halinde, bölgede yol açacağı zincirleme etkiler, emperyalistleri daha şimdiden tedbir alınması gerektiği sonucuna götürüyor.

PKK önderlikli devrimci gelişme, hiç şüphesiz, geleneksel milliyetçi çizgiyi, islami çizgiyi, liberal çizgiyi zorlayacak; hepsiyle az-çok hesaplaşacaktır. Bu, sınırları kendisi çizen bir devrim demektir; sosyalizme biçilen yeni özellikler en çok PKK'de ifadesini bulacaktır. Özellikle enternasyonalizm, demokrasi, ahlak vb. konularda reel-sosyalizmin bunalımlarının da çözümünü bulduğu bir sosyalizm olacaktır. PKK'nin ideolojik özelliği, baştan beri bunu imkan dahilinde tutuyor. Bundan ötürü uluslararası yaklaşımlar giderek yeni bir boyut kazanacaktır. Ayrıca yenilmeyen bir devrim olduğu; şimdiye kadar klasik komünist partilerinin yüzkarası durumuna asla düşmediği, düşmeye fırsat da vermediği için bize sürekli -ki kendilerine göre bir değerlendirmedir- "Ayakta kalan tek ortodoks-komünizm", "Stalinci çizgi" vs. diyorlar. Bu, Batı'nın kendilerine göre bir yakıştırmasıdır. Bu kavramlarla ne kastediyorlar ve biz ne kadar bu kavramların dahilindeyiz bu onların bileceği bir şeydir; fakat geliştirmeye çalıştığımız sosyalizmin demokrasi yanı, moral yanı çok ilerde... Reel sosyalizmin birçok ölçülerini kabul edemez ve aşmış durumdadır. Dolayısıyla anlamakta güçlük çekiyorlar.

Burjuva milliyetçisi değerlendirmeler boş! İslami çizginin bazı çabaları var; özellikle gelişen Kürdistan devriminde yükselen potansiyeli çeşitli yöntemlerle eritmek istiyorlar. Son Hizbullah olayını ve RP'nin Kürdistan'daki artan faaliyetlerini böyle değerlendirmek lazım. Geleneksel islami etkiyi gerek ulusal kurtuluşçu özelliğe, gerek sosyalist özelliğe ve hatta demokratik özelliğe dayatarak, gerici bir karşı-devrimi -hem de devlete dayanarak- özel savaş ile çok sıkı bağlantıları içerisinde egemen kılmaya çalışıyorlar. Görünüşte islami çizgidir. Ama Türkiye somutu söz konusu olduğunda, özel savaşın islami Hizbullah çizgisi ve Refah Partisi maskesi altında -ki çeşitli tarikatlar da var- devrimin gelişmesini saptırmak girişimi olarak anlamak gerekiyor. Böylece kemalist etkinin kırılmasıyla doğan ideolojik-politik boşluğu, ucuz bir islamlıkla doldurmak istiyorlar. Aslında islamlıkla fazla alakası olmayan bu çevreler, geleneksel Osmanlı yaklaşımı olan o pan-islamizm biçimindeki yaklaşımı çok açık yazıyorlar. Ki bu, özel savaş politikasının bir uzantısı şeklindedir. Bu şekilde ulusal kurtuluşçu gelişmeyi -ki, kendileri ırkçılık diyor buna- saptırmak istiyorlar.

Bir noktayı açmak lazım. Son günlerde, ırkçılığın alası bir Türk ulusçuluğu tarzında biçimlendi. Görülmemiş ve çığırından çıkmış bir biçimde Türk ulusçuluğu şekillendiriliyor, geliştiriliyor. Gerçekten şovenizm, hiçbir biçimde bu kadar aşırıya vardırılmadı. Bunun içinde dinciler de var. Ki bunlar, Türk şovenizmine sıkı sıkıya bağlıdırlar. Daha fazlasını yapmak istiyorlar, hatta Türk-İslam sentezi adı altında... Türk-İslam sentezi, kesinlikle Türk milliyetçiliğinin bazı güncel ihtiyaçlarından kaynaklanıyor. Dinle, şovenizm maskelenmeye çalışılıyor. Özellikle şovenizmi halka daha fazla yutturmak için, kemalist şovenizmin yerine islamcı Türk şovenizmini geliştirmek istiyorlar. Tarihte de hıristiyan halkları, Türk-İslam sentezi ile yıktılar. Açık ki, Türk islamcılığı ve Türk yayılmacılığı Allah adına yapılan yayılmacılık değildir ve kesinlikle talan, işgal, imhayı hedefliyordu. Şimdi bu şovenizmin değişik bir türevi ile, kemalist etkinin kırılmasının sonuçları giderilmeye çalışılıyor. Bu nedenle, Erbakan'ın artan uluslararası temasları; bir yandan Arap ülkeleri bünyesinde, diğer yandan Amerika ve Almanya'daki temasları kesinlikle ardniyetli girişimlerdir. Sözümona, devlete karşı, Batı'ya karşı adı altında ne kadar koparırsam kardır mantığı ile, Kürdistan gerçeğine, karşı-devrimci ve iğrenç bir biçimde yönelmektedir. Son MÇP-RP ittifakında da bu çok iyi açığa çıktı.

İran'ın muhtemelen birtakım çabaları vardır. İran her ne kadar görünüşte devlete ve kemalizme karşı olma tutumunu sürdürüyorsa da; özellikle İran'a dayalı geliştirilen Hizbullah faaliyetinde, kapsamlı bir polis sızması olduğu gerçek... Çünkü, İran'a gönderilen çok sayıda öğrenci arasına, hemen hemen yarı yarıya kontr-gerilla ya da MİT'le ilişkili kişiler de sızdırıldı. Böylece, burjuva partiler bünyesinde açık karşı-devrimci faaliyetlerini sürdüremeyen kontralardan, Hizbullah biçiminde bir hareket oluşturuldu.

Ayrıca bazı gerici aşiretler -aşiretler arası çelişkiler de kullanılarak- PKK'ye karşı Hizbullah bünyesinde hareket ederek, intikam almak istiyorlar... Ve bir de lümpen-serseriler var. Sanırım para geliyor bunlara. Bu konuda, muhtemelen İran böyle yardım yapabilir. Örneğin bir Batman'da Hizbullah'la veya tarikatlarla bağlantılı olanların hepsine, TC tarafından oldukça yüklü paralar verildiği bir gerçek. Muhtemelen İran da veriyor. Ne kadar "biz vermeyiz" diyorsa da, araştırmak gerekir. Sonuç itibarıyla ifade edersek; para gücüyle Hizbullah vb. adıyla sahte bir islam hareketi geliştirilmek isteniyor. Fakat, açık ki, islamiyetle fazla alakası yoktur. Gerçek dinin üzerine bir değerlendirme yapmıştık. Gerçek müslümanlık, Kürdistan'da; en azından vicdanını TC'ye parayla satmayanlar hareketimizin derin etkisi altında ve çok iyi bir propagandacısı durumundadır. Kalkı ki, bunlardan katledilenler de az değil. Bu akımın en önde gelen temsilcisi olarak Melle Abdurrahman'ın örnek kişiliğini esas aldık ve halen de bu etki altında önemli gelişmeler yaşanıyor.

Şunu söylemeye çalışıyoruz: Uluslararası etkimiz özellikle bölgede biraz islami görüntüyle bastırılmak isteniyor. Buna yönelik çabalarımız en az emperyalist destekli bu ilkel milliyetçilere yönelik çabalarımız kadardır. Çünkü bunlar da birbirleriyle bağlantılı. Örneğin, Barzani ailesinden Muhammed Xalil Hizbullah liderdir. Barzani sözümona bir ilkel-milliyetçidir, ama ikisi de aynı sülaledendir. Bu aşiretlerin öyle bir rolü de vardır. İran'a dayanırlar, Hizbullahçıyız derler; Avrupa'ya, Amerika'ya dayanırlar, demokratız, liberaliz derler. Hep aynı aşiret kafasıdırlar ve aynı çıkarlarla güdümlenmişlerdir. Çıkar ve para neredeyse, bunların dini de odur. Hıristiyan da olabilirler, müslüman da. Gerçek dinleri paradır. Bunların melleliği, mollalığı kesinlikle çıkardır. Bunu da halk çok iyi bilmek durumunda. Din bunlar tarafından ulusal ve sosyal gelişmeye karşı en tehlikeli bir biçimde kullanılmıştır. Barzani sülalesi, Kamran İnan sülalesi ve diğer birçok sülale bunu örgütleme peşinde. Fakat halk, en tehlikeli halk düşmanlığının ve ulusal-toplumsal gelişme karşıtlığının bunlarda temsil edildiğini şimdi çok iyi biliyor ve hızla bunları aşıyor.

"...Şunu söylemeye çalışıyoruz: Uluslararası etkimiz özellikle bölgede biraz islami görüntüyle bastırılmak isteniyor. Buna yönelik çabalarımız en az emperyalist destekli bu ilkel milliyetçilere yönelik çabalarımız kadardır. Çünkü bunlar da birbirleriyle bağlantılı. Örneğin, Barzani ailesinden Muhammed Xalîl Hizbullah liderdir. Barzani sözümona bir ilkel-milliyetçidir, ama ikisi de aynı sülaledendir. Bu aşiretlerin öyle bir rolü de vardır. İran'a dayanırlar, Hizbullahçıyız derler; Avrupa'ya, Amerika'ya dayanırlar, demokratız, liberaliz derler. Hep aynı aşiret kafasıdırlar ve aynı çıkarlarla güdümlenmişlerdir. Çıkar ve para neredeyse, bunların dini de odur..."

Bu bağlamda, yeni bir Kürt partisi geliştirilmek istenilmesine ne diyebiliriz? Batı'da kurulması düşünülen bu parti için kimi sosyal-demokrat olsun, kimisi muhafazakar parti olsun diyor. Özellikle Güney'deki işbirlikçiler de o kadar uydular ki, örneğin, aşiretçi Barzani güçleri "İngiliz tipi muhafazakar parti kuruyoruz" diyorlar. Aşiret kalıntıları şimdi İngiliz tipi muhafazakar partiyi oluşturmaya çalışıyorlar. Talabani'nin YNK'si son kongresinde "Radikalizmi attık, bir sosyal-demokrat parti olduk" diye karar çıkarmış. Aslında ikisi de aynı kafadır. Yani bunların birisinin muhafazakar, diğerinin de sosyal-demokrat olması, kesinlikle özlerini değiştirmez. Batı'nın ajanlığına daha iyi oynamak için, kendilerini güzide iki iktidar partisinin yansıması olarak biçimlendirmek istiyorlar. Bu, ajanlığın biraz daha gelişmiş bir biçimidir. Eskiden aşiret kafasıyla, aşiret tavrıyla, tutumuyla yapıyorlardı; şimdi adını "parti" koymuşlar. Bu işbirlikçiliklerini şimdi parti adıyla sürdürmek istiyorlar. Bunu böyle değerlendirmek gerekiyor, zaten bu işbirlikçiler Güney'deki son çabalarıyla Batı'nın siyasi sistemine entegre olmuş, tamamen uydulaşmış; hem ideolojik hem siyasi yaşam itibarıyla Batı'ya yönelecek bir tutuma canı gönülden girmişlerdir. Kaldı ki baştan da bunlar için Batılılaşmak -ki bu bir dereceye kadar kemalizmin Türk batıcılığı için de geçerlidir- her şeydir. Ya Avrupa çizgisinde ya da Amerika çizgisinde -ikisi arasındaki fark önemli değil- yürümeyi yaşam bellemişlerdir. Bu onların felsefesi ve yaşam tarzıdır. Bunlar bu çizgiler dahilinde gelişmeyi yükselme ve devrim sayarlar.

Biz ise, bağımsızlık, özgürlük önünde bir engel olarak görüyoruz. Aynı zamanda bunların Batı'ya uyduluğunu, Batı'da oluşmuş bazı olumlu değerleri de (demokrasi, insan hakları, bağımsızlık vb.) tasfiye etmede işbirlikçi rol oynama olarak değerlendiriyoruz.

Bu işbirlikçilerin bir eli de ortaçağdadır. Bir taraftan "ya Batı, ya Amerika!" derler, diğer taraftan "ya Allah, ya peygamber!" deyip bildiri yayınlarlar, radyo-televizyon açarlar. Bu, ne kadar sahtekar olduklarını

gösterir. Batı'nın demokratik değerleri vardır. Yine islamın bağımsızlıkçı ve halkların kimliğine değer veren veya en azından direnişçi diyebileceğimiz bazı yanları vardır. Fakat bu işbirlikçi takımının ne Batı'nın bu demokratik değerleriyle ne de dinin bu direnişçi değerleriyle alakası vardır.

Şimdi yeni bir tartışma da, liberal bir Kürt partisi oluşabilir mi sorusu çerçevesinde dönüyor. Özellikle Türkiye'de geliştirilmek isteniyor. Her şeyden önce şunu iyi kavramak gerekiyor: Önce Kürt kimlik tartışması ve ardından Kürt partisi tartışması; PKK'ye özel savaşın amansız bir şekilde dayatıldığı bir dönemde ortaya çıktı. Başka herhangi bir gerekçesi yok. Yani, "Kürtlere saygılı olalım, onun için adını tanıyalım, parti de kursunlar, özgürlüğünden yana tavır alalım" vs. gibi bir düşünceden veya dürüstlüklerinden kaynaklanmadı. PKK ezici bir biçimde Kürt halkını kendi önderliğine çekiyor; bütün halk PKK'ye kayıyor, bunu değerlendiren özel savaşın taktisyenleri, "biz ne kadar baskı uygularsak, halk o kadar PKK'li oluyor; Güney'de bu böyledir, Kuzey'de bu böyle. O halde bu halkın PKK'ye akmasını önlemek için yeni politikaya şiddetle ihtiyaç var" diyorlar. İşte Demirel'in Diyarbakır'a gidip, "Kürt kimliğini tanıdım!", "Şefkatli olacağım!" demesi; yine hükümetin, "PKK'ye kayan halkı yeniden devletin etkisi altına alacağız" biçimindeki açıklamaları, bu politikanın bir sonucudur. Yani PKK'yi imha, geri kalanları da devletin kontrolüne çekme!.. Bu politikanın özü bu! Kürt partisinin kuruluşunun kabulü de bu politikanın bir adım ötesidir.

Bu adım, kesinlikle hileli ve PKK'nin kitlesini, sadece baskı ile değil; bir de, bir Kürt cilası vurularak kazanabilme sahtekarlığını içeriyor. Buna soyunan işbirlikçi çevreler çok! Barzani-Talabani tipi hareketler buna bayılır. Yine geleneksel birçok Kürt işbirlikçisi aşırı inkarcı politika nedeniyle teşhir olmuşlardır ve hatta halkın içinde barınamaz duruma gelmişlerdir. Dolayısıyla kendilerine bir Kürt cilası çekerek, belki son bir şans olarak bunu kullanmak istiyorlar. Fakat bunun başarılı olabilmesi için bir tek şart vardır: PKK'nin ezilmesi ve sözümona halkın PKK'nin elinden kurtarılması! Çünkü, bu işbirlikçiler, "PKK önlenemezse, biz böyle bir girişimin içine çekilemeyiz!" diye düşünüyorlar. Korkuları da bu!

PKK'nin yaklaşımı esas itibarıyla tarihi bir direniş ve amansız bir savaşımla halkın davasına sonuna kadar bağlı olmaktır. Ayrıca halkı PKK, PKK'yi halk yarattı. PKK'lileşen halk, bizzat halkın diliyle böyle dile getirildi: "Dağ biziz, halk biziz, PKK biziz!" sloganları boşuna söylenmedi. Dolayısıyla bu işbirlikçi ögelerin Kürt partileşmesi, bunların iyi hedef haline gelmesine yol açacaktır. Dolayısıyla bu teşhir ve tecritlerini de beraberinde getirecektir.

Bu Kürt partileşmesi, legal bir platform olarak kullanılamaz mı veya böyle bir tartışma açılmışken, yararlanılamaz mı sorusu ayrı bir meseledir. Nasıl yararlanılabileceğini biz HEP deneyimiyle göstermeye çalıştık. Kesinlikle düşman da HEP'ten yararlanmak istiyor, biz de. Çünkü HEP'in içinde açığa çıkan bazı işbirlikçiler olduğu gibi, biraz halka bağlı olmayı halen sürdürenler de var. Mücadele bitmiş değil. Yeni parti de gelişirse, böyle olur. Kürt partisi içinde bizim kitlemizin etkisi de, işbirlikçilerin etkisi de olacaktır. Taktik olarak böyle yaklaşmak gerekiyor. Fakat kim halktan destek bulduysa, örgütlüyse o başarılı olacaktır. TC, bu taktikle kitlemizi elimizden almaya çalışırken; biz bu taktikle legal platformu da iyi kullanarak, kendi etkimizi daha iyi yayacağız. Yasal platformlarını da kullanarak, özellikle Türkiye kitlesini de çekmeye çalışacağız. Kalan halk yığınlarını da bu politikayla daha çok tutacağız. Bir çekişmedir ve bu çekişmede taraflar taktiği ne kadar iyi kullanırsa, o kadar etkili olurlar.

> *"...Bir dış politik ilişki olması gereken TürkiyeSuriye ilişkisi, Türkiye-İran ilişkisi aslında bir iç ilişki oluyor. Bu çok önemli bir husustur. Eğer bir ülkede dışişleri ile işler halledilemiyorsa ve içişleri bakanı el atmak durumunda kalmışsa; bilin ki o ülkede iç ve dış politika tamamen ayrılaşmıştır veya içte büyük bir zorlanmayı yaşıyor. Çünkü içerdeki zorlanma, diğer bir ülkeye seviyesiz yaklaşacak kadar ilerlemiş, hatta tehdit ediyor; 'savaşla huduttan gireriz, Şam'dan çıkarız' tehditi devletin ne kadar zor durumda olduğunu, çılgınlaştığını ve devrim tehditinin altında olduğunu gösterir. Uluslararası alanda sırf "PKK'yi önleyelim' adı altında gelip bir ülkenin içişlerine müdahale etmek veya bu devleti zorlamak istisnai bir olaydır..."*

Kürt enstitüsü, Kürt vakfı, Kürt komitesi, Kürt televizyonu vb.'leri gibi oluşumlar da devreye sokulmak isteniyor. Bütün bunlar olabilir. Aynen partide olduğu gibi, bu oluşumlar da değerlendirilmeye çalışılacaktır. Bunlar mücadelemizin yan ürünleridir; onu da görmek gerekir. Devrimin yan ürünleridir ve devrimin yan ürünlerinin hepsini kirli görmek gerekmez. Yan ürünleri karşı-devrim kullanmak ister, devrim kullanmak ister. Karşı-devrim yan ürünleri devrimin yerine egemen kılmak, devrim ise yan ürünlerle kendini daha da yaymak ister. Bu işin özü budur!

Kürdistan Devrimi'nin güncel sorunlarını ifade etmeye çalışıyoruz. Demek ki öncelikle emperyalist "yeni düzeni" ve yine bölgesel statükonun aşılmasını görmek gerekiyor. Hem de yeni, reel sosyalizmin bunalımından etkilenmemiş ve olumsuz sonuçlarını da gidermeyi kendi somutunda sağlamaya çalışan bir öncülük; siyasi olarak sınırları gittikçe genişleyen bir etkilemeyle bu bölgesel statükoyu zorluyor. Dolayısıyla TC İçişleri Bakanı'nın Suriye'ye gitmesi fazla önemli değil. Yalnız şunu görmek gerekiyor: Bir dış politik ilişki olması gereken Türkiye-Suriye ilişkisi, Türkiye-İran ilişkisi aslında bir iç ilişki oluyor. Bu çok önemli bir husustur. Eğer bir ülkede dışişleri ile işler halledilemiyorsa ve içişleri bakanı el atmak durumunda kalmışsa; bilin ki o ülkede iç ve dış politika tamamen ayrılaşmıştır veya içte büyük bir zorlanmayı yaşıyor. Çünkü içerdeki zorlanma, diğer bir ülkeye seviyesiz yaklaşacak kadar ilerlemiş, hatta tehdit ediyor; "savaşla huduttan gireriz, Şam'dan çıkarız" tehditi devletin ne kadar zor durumda olduğunu, çılgınlaştığını ve devrim tehditinin altında olduğunu gösterir. Uluslararası alanda sırf "PKK'yi önleyelim" adı altında gelip bir ülkenin içişlerine müdahale etmek veya bu devleti zorlamak istisnai bir olaydır. Bizim etkilenip etkilenmeyeceğimiz ayrı bir meseledir. İlişkilerimiz esas itibarıyla öz güce dayalıdır. Bu anlamda dış ilişki düzeyi sınırlıdır. Bölge dengelerini dikkate alan taktik, hatta insani bir ilişkidir. Örneğin, Avrupa devletlerinin hemen hepsi Türkiye'nin müttefiğidir. Ama ona rağmen binlerce taraftarımız-militanımız buralarda çalışır. Ortadoğu da biraz böyledir. Ayrıca Ortadoğu'daki bazı devletlerin kendilerine göre politikaları göz önüne getirildiğinde, çok sayıda örgütü çalışabilir. Bizim de Ortadoğu'daki yerleşmemiz bu temeldedir. Fakat bu demek değildir ki dostluk geliştirmeyiz. Tutarlı anti-emperyalizm temelinde, devrimi esas alan yaklaşımlarla biz dost oluruz. Ve ilişkilerimiz de bundan epey güç alır, güç verir.

En önemlisi PKK'nin önderlik ettiği devrimin bu yıl, özellikle Türkiye ortamını hareketlendirmesidir. Gerek siyasi ortamı, -ki resmi ve özel savaşın kendine bağlı olduğu siyasi ortamdır- gerekse devrimci ortamı etkilemesi büyük önem taşıyor. Kürdistan Devrimi giderek bir Türkiye Devrimi oluyor. Bir defa siyasi ortamı allak-bullak etti. Yerleşmiş bütün değer yargılarını, özellikle, "Ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütünlük" edebiyatını allak-bullak ediyor. Yine, burjuva partileşmesini, parlamentoyu allak-bullak ediyor. Halk da giderek, "hükümetimiz, devletimiz bizi aldatıyor mu" biçiminde gittikçe yoğunlaşan bir soruyu sormaya başlıyor. Özellikle enflasyon sorununun yürütülen özel savaş ve Kürt meselesiyle bağlantısı; muazzam moral değerlerinin aşınmasının bu savaşla, savaşın sonucu olan bunalımla bağlantısı; her gün kaybettiği evlatlarının acısı vb. Türk halkını, kendi devletini sorgulamaya götürüyor: "Bizim devlet, niye çok söylendiği gibi hemen imha edemedi? Bu savaş neden bu kadar uzun süreli gelişebildi" vb. biçimde ciddi kuşkular ve bu temelde hükümetinden-devletinden hesap sorma dönemine girmiştir. En son Demirel-İnönü hükümetinin bir solcuyum, bir sağcıyım biçiminde halka yaklaşımlarının altında bu vardır. Devlet, ANAP ve 12 Eylül döneminde biraz sorgulandı, kısmen aşıldı. Bunun sonucunda hemen bu eski halk aldatıcıları devreye sokuldu. İnönü-Demirel-Ecevit-Erbakan etkenleri tekrar piyasaya çekilerek halkı aldatma işine devam edildi. Evren-Özal, "biz bittik, 12 Eylül politikaları bitti; halkı aldatacağı kadar aldattı, suyunu çekeceği kadar çekti. Durum sıkışmıştır, siz geçin" dediler. Bu şekilde, alelacele onları siyasi platforma çektiler. Aslında hepsi özel savaş güdümlüdür. Bu seçimin tarihi de, kendisi de özel savaşın planıdır. Böylece, devletin aşınması, devletle halkın kopuşmasının önüne geçilmesi hedeflenmiştir. Demirel-İnönü hükümeti tamamen bu erekle kuruldu ve üzerinde konsensüs sağlandı. ANAP bile muhalefet etmiyor. Avrupa ve Amerika'nın destekleri de alındı. Kuşkusuz temel hedefleri bütün güçleriyle PKK'nin tasfiyesi ve Kürt halkının da kazanılmasıdır.

Bu son günlerde özellikle Türk halkına yönelik yaygınlık kazanan bir politika olarak, bir Kürt tehlikesi varmış gibi, "Teröristleri siz yakalayın! Halk teröristleri yakalıyor, nefes aldırmıyor" biçiminde özel savaşın körüklediği, tahrik ettiği çirkin bir oyunla karşı karşıyayız. Devlet çok iyi biliyor ki, halkın kopuşu devam ederse kendisi biter. İşte bunun önüne geçmek için sahte bir biçimde "Kürt tehlikesi", "terör tehlikesi" demagojisiyle halkı aldatmaya çalışıyor. Demirel her gün, "Halk olmadan bu iş yürümez. Ben kontrol edemiyorum. Bu mesele tek başına ne hükümetin, ne ordunun, ne de devletin meselesidir. Sadece halkın genişçe katılarak halledilecek bir meseledir" diyor. Bu özellikle devrimsel gelişmenin hızını kesmek, daha çok da Türk halkına yansıtmamak için, içine girdikleri hileler ve tehlikeli bir özel savaş yöntemidir. Özellikle MHP ve MSP "Kürtler dışarı!" sloganıyla, bu politikanın en iyi temsilcileridirler. Keza polisler miting yapıyor. "İş vermeyelim Kürtlere" deniliyor. Kısaca MİT'in körüklediği ve kontr-gerillayla icra edilen bir Kürt düşmanlığı geliştirilmek isteniyor. Bu düşmanlık şovenizmi körükleme ve bu temelde halkı devlete bağlamanın bir yoludur. Kuşkusuz Kürt düşmanlığı gelişebilir ama, geliştikçe de, halk devlete bağlanacağı için çıkarını göremez. Bunu önlemenin yolu da, hiç şüphesiz Türkiye'deki devrim seçeneğini geliştirmektir.

> *"...PKK'nin Ortadoğu'ya rastgele oturmadığı ortada. Ortadoğu'nun hassas dengesine büyük bir özveriyle oturdu. İlkeli olduğu kadar, tutarlı tavrıyla, gücüyle mevzileri tuttu. Sınırları da olsa, geliştirdiği ilişkiler devrime hizmet edecek ilişkilerdir. Uşaklık temelinde değil, dostluk temelindeki ilişkilerdir. Kıymeti olan ilişkilerdir. Azdır ama özlüdür. Sonuç çıkaran ilişkilerdir. Bu ilişkilerin devrime katkısı devam edecektir. Diğer yandan uluslararası sahada da PKK'yi doğru tanıyacak dostlar çıkar. Avrupa'da PKK tartışması daha fazla dostluklara yol açacaktır. Son Almanya tavrında da bunu görmek mümkündür. PKK'nin terörist olmadığını, halk olduğunu resmi basın-yayın bile artık diline dolamaya başlamıştır. PKK'nin dar bir terörist örgüt değil, oldukça iddialı, dikkat edilmesi gereken bir siyasi örgüt olduğu, demokrasi anlayışıyla, sosyalizm anlayışıyla dikkate alınması gereken güzide bir güç olduğu değerlendirmesi daha şimdiden vardır..."*

Türkiye'de devrim seçeneği gelişebilir mi? Açık ki Türk devleti en zorlandığı bir dönemi yaşıyor. Devletin teşhir ve tecriti, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bu dönemde ilerledi. Bu, aynı zamanda devrimin objektif temelinin yanında, bir subjektif temelin de gelişmesi demektir. Devlet meselesi ortaya çıkıyor. Devlet meselesi en önemli devrim meselesidir. Kitleler devletle tanışıyorlar. Devlet onların ayağı dibinde ve onları aldatmak istiyor. Kitleler ise hak istiyor. Bu ne demektir? Devletle bu kadar yüz yüze gelen kitle, devrime en yakınlaşmış kitle demektir. Bu bir gerçektir. Sınıf öncülüğünün gelişmeyişi, şovenizmin aydınlarda güçlü olması, halkın şovenistçe körüklenmesi vs. gerçek olmakla birlikte, yine de devrimin objektif şartları hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar olgunlaşmıştır. Ayrıca, özellikle Kürdistan Devrimi'nin de etkisiyle, subjektif koşulların olgunlaştırılmasının güçlü zemini, Türkiye halkı açısından da vardır. Zaten, Türk halkının da başka seçeneği yoktur. Avrupa kapıları, Ortadoğu kapıları kapalıdır. Egemenler sahte bir burjuva tüketim toplumu modelini kendilerine sunmuştur. Burjuvazinin toplumu bu temelde doyurması mümkün değildir. Orta Asya'yı hedef göstermekle de, fazla umut yaratamazlar. Aksine Orta Asya'daki Türki halkların vereceklerinden ziyade alacakları sorunu vardır. Belki birkaç vurguncu vurgun yapabilir, ama halka fazla verilecek birşey yok. Dolayısıyla halk bu sıkışmışlığı, devlete karşıt bir harekete dönüştürebilir. Şovenizm rahatlıkla aşılabilir. İlk defa derli-toplu bir biçimde Türk halkının artık maceralarla fazla kazanacağı bir şeyi olmadığı, yüzyıllardan beri egemenlerinin kuyrukçuluğunda yürümelerinin yararlarına olmadığı anlaşıldı. Dolayısıyla kendi seçeneklerini, kendi halk çıkarlarını esas alan bir hareketlenmeye girebilirler. Şimdi onun İdeolojik-siyasi tartışmaları, örgüt faaliyetleri Türkiye'de var. Biz de bu 1992'nin direkt Türkiye'yi etkileyen gücü olarak devleti işlemez duruma getirmişiz. Hiç şüphesiz bu halka da yansıyacaktır. Bu temelde doğru devrimci ideolojik-politik çıkışları destekleyeceğiz. Hatta parti tercihlerini direkt yansıtmaya çalışacağız.

> *"...Devlet meselesi en önemli devrim meselesidir. Kitleler devletle tanışıyorlar. Devlet onların ayağı dibinde ve onları aldatmak istiyor. Kitleler ise hak istiyor. Bu ne demektir? Devletle bu kadar yüz yüze gelen kitle, devrime en yakınlaşmış kitle demektir. Bu bir gerçektir. Sınıf öncülüğünün gelişmeyişi, şovenizmin aydınlarda güçlü olması, halkın şovenistçe körüklenmesi vs. gerçek olmakla birlikte, yine de devrimin objektif şartları hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar olgunlaşmıştır. Ayrıca, özellikle Kürdistan Devrimi'nin de etkisiyle, subjektif koşulların olgunlaştırılmasının güçlü zemini, Türkiye halkı açısından da vardır. Zaten, Türk halkının da başka seçeneği yoktur..."*

Bütün bunlar, halkın gündeminde devrimci seçeneğin gelişebileceğini ortaya çıkarıyor. Türkiye halkı, ilk defa kendisi içinde demokrasiye yönelecektir. Şüphesiz, Türkiye'de en başta burjuvaziye kuyrukluk eden, işçi sınıfının üzerindeki sarı-sendikacılık -ki bunlar Kürdistan'daki köy koruculuğu gibidir- ya zorla, ya teşhir-tecrit edilerek yıkılmalıdır. DİSK'i de, Türk-İş'i de yıkılmak durumundadır. Devrimci sendikacılık bir görevdir. Yoksul köylülük üzerinde burjuva liberalizmi vardır. Bunun etkileriyle mücadele gereklidir. Bu temelde, yoksul köylü hareketliliği geliştirilmelidir. Ekonomik, siyasi mücadelenin hızlandırılması gerekiyor. Özellikle aydınları gaflet uykusundan uyanmalıdırlar. Eğer aydın geçiniyorlarsa -ki aslında en çok bunlar aydınlanmaya muhtaçtırlar- yeniden halkın çıkarlarına bağlanma-

ları veya kendi çıkarlarını halkın çıkarlarıyla birlikte görmeleri görevi vardır. Aydınların bu temelde kendilerinin dönüşüme uğratılması sorunu vardır. Bu gibi çalışmalarda ısrar önemlidir.

Bunun içine gençlik de girer. Gençliğin halk ile bağlantıları daha hızlı sağlanabilir. Ve en önemlisi bütün bunlar olurken, işi bitmiş burjuva partilerinin teşhir ve tecriti önemlidir. ANAP, DYP ve SHP tipi partilerin hızla gündemden silinmesi gerekir. Aslında halk, bu partilerin hiçbirine inanmıyor, güvenmiyor. Fakat, halkın öz seçenek partisi olmadığı için, adeta bu partilere mahkum oluyor. Bu mahkumiyeti bozmak için yapılması gereken hiç şüphesiz teşhir ve tecrit kadar, yalnızca bunların ne kadar yaramaz, ne kadar halkın karşısında olduklarını söylemek yerine; halkın çıkarlarına göre parti nedir, bunu ortaya koymak gerekir. Legal düzeyde bir halk partisi, illegal düzeyde bir devrimci önder çekirdek partisi görevine işlerlik kazandırmak gerekiyor. Bunlar olursa, Türkiye'de de devrimci seçeneğin gelişmemesi mümkün değildir. Bu konuda şimdiden atılan adımların daha da hızlı ve pekiştirilerek atılması zor olmayacaktır.

Türkiye Devrimi'nin taktikleri üzerinde tartışmaya gerek yok. Yalnız şu belirtilebilir: Şehirlerde kitle gösterileri, kitle şiddeti yanında, kırsal alanda da kitle gösterileri ve kitle şiddetini kullanmak gerekir. Silahlı-silahsız dar kadro çalışmaları ve geniş kitle çalışmalarının hepsi iç içe geliştirilmelidir. Hepsi mümkündür, ama uygun bir biçimde kullanmak gerekir. Türk-Kürt çelişkisi, Türk-Kürt çekişmesi yerine -ki, sanmıyorum bu fazla gelişsin- Türk halkının devrim çıkarlarını görmesi oranında, Kürt halkıyla doğru bir birleşme seçeneğine ihtiyaç vardır. Türk halkı ilk defa bu seçeneği günümüzde düşünecektir. Bu yıl düşünüyor bence, hem de yoğun bir biçimde... "Kürtler vardır, hakları da vardır. Fakat ayrılmaları veya karşımıza dikilmeleri de çıkarımıza değildir. Birlik iyidir, birlik ancak eşit ve özgür temelde olur" yaklaşımına olumlu temelde bu sene epey cevap verebilirler. Devrimciler tarafından iyi anlatılırsa, burjuvazinin şovenizmle halkları böl-yönet politikası büyük darbe yer. Bunun yerine, artan bir şekilde destek-dayanışma ilişkileri gelişebilir. Zaten PKK'nin bu konuda ilkeli ve oldukça gelişmiş tecrübeleri Türk halkını şovenizme değil, devrime götürecektir. Türkiyeli gruplarla geliştirilen ilişkiler daha şimdiden, onları devrimi güçlendirmeye götürecektir.

"...Bir darbe türü gelişme beklememek lazım. Çünkü zaten hükümet bir savaş hükümetidir. On tane darbe de yapılsa, kuracakları hükümet böyle bir savaş hükümeti olabilir. Savaş ne istiyorsa hükümet yerine getiriyor. Hangi kanun, ne kadar para gerekiyorsa, hangi diplomasi gerekiyorsa hepsini yapıyor. Dolayısıyla darbelere gerek yok. Teşhir ve tecrit olan hükümetler yerine daha da allayıp pullayabilecekleri hükümetler kurabilirler. Mesela Refah Partisi'ni de içine alalım, islami cepheyi de geliştirelim, milliyetçi cepheyi biraz daha geliştirelim diyebilirler..."

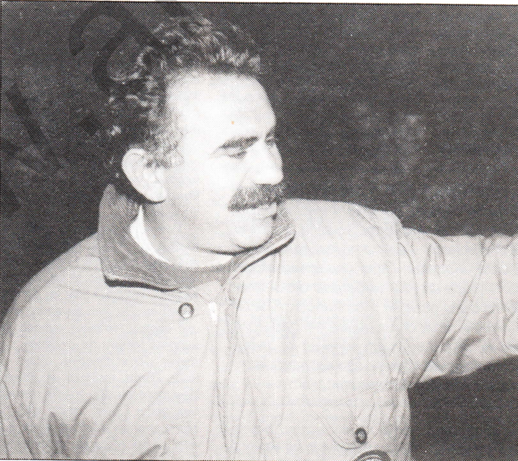
Uluslararası alandaki etkiler de hiç şüphesiz daha da gelişecektir. PKK'nin Ortadoğu'ya rastgele oturmadığı ortada. Ortadoğu'nun hassas dengesine büyük bir özveriyle oturdu. İlkeli olduğu kadar, tutarlı tavrıyla, gücüyle mevzileri tuttu. Sınırları da olsa, geliştirdiği ilişkiler devrime hizmet edecek ilişkilerdir. Uşaklık temelinde değil, dostluk temelindeki ilişkilerdir. Kıymeti olan ilişkilerdir. Azdır ama özlüdür. Sonuç çıkaran ilişkilerdir. Bu ilişkilerin devrime katkısı devam edecektir. Diğer yandan uluslararası sahada da PKK'yi doğru tanıyacak dostlar çıkar. Avrupa'da PKK tartışması daha fazla dostluklara yol açacaktır. Son Almanya tavrında da bunu görmek mümkündür. PKK'nin terörist olmadığını, halk olduğunu resmi basın-yayın bile artık diline dolamaya başlamıştır. PKK'nin dar bir terörist örgüt değil, oldukça iddialı, dikkat edilmesi gereken bir siyasi örgüt olduğu, demokrasi anlayışıyla, sosyalizm anlayışıyla dikkate alınması gereken güzide bir güç olduğu değerlendirmesi daha şimdiden vardır. Ve bu tartışma sanırım daha da hızlanacaktır. TC'nin Avrupa'da "PKK teröristtir" biçimindeki, özellikle NATO, Amerika destekli teşhirterörist politikası kırılır. Bu biraz kırılmıştır, daha da kırılacaktır. PKK daha kapsamlı dostluk ilişkileri yakalayacaktır. Sosyalist insanlarla, demokrat insanlarla, kurum-kuruluşlarla ve yine insani derneklerle, cemaatlerle ilişkilerini daha da geliştirebilecektir. Hatta siyasi çıkar gözeten bazı derneklerin, özellikle Almanya'nın denge hesapları vardır. ABD'nin Türkiye ile girdiği sıkı ilişkiler Ortadoğu'da Almanya'yı zorlar. Tavrını geliştirirken, bunu da göz önüne almıştır. Kürdistan'ın Ortadoğu'daki artan ağırlığı şimdiden PKK ile kötü geçinmemeye, TC'nin istediği gibi onu karşısına almamaya, kendine göre özgür-bağımsız bir politika geliştirmeye yöneltmiştir. Yakında Amerika da buna yönelecektir. Üstünkörü Türk politikasına alet olmanın ABD'nin de çıkarına olmadığını sanırım şimdiden görmeye başlamışlardır. Güncel denge hesapları olmazsa, örneğin, Bush'un seçim hesapları, Irak hesapları olmazsa, Türkiye'nin politikasından uzaklaşacaklardır.

Bu arada Kafkasya'daki gelişmelerden dolayı hiç şüphesiz Ermeniler Kürtlerle ilişkilerini geliştirmek isteyeceklerdir. Her iki taraftan Türk şovenizmine bir daha lokma olmamak için, imha olmamak için, Kürt etkenini doğru değerlendireceklerdir. Özellikle eski fanatik milliyetçi yaklaşımlarından sıyrılıp, Kürtlere uzun vadede bir dost olarak görünecek ve gereklerini yerine getirmeye çalışacaklardır. Yunanistan ve Kıbrıs da böyledir. Suriye de böyledir.

"...Ortadoğu federasyonlaşması, Kürdistan Devrimi'ne sıkı sıkıya bağlıdır. Böylesine önemli bir bölgesel rol, aynı zamanda uluslararası bir rol oluyor. Yani dağılan Sovyetler Birliği'nden daha fazla bir Ortadoğu Halkları Birliği, Ortadoğu Halk Cumhuriyetleri Birliği'ne götürebilir. Sovyetler'de onbeş devlet girdiyse, Ortadoğu'da elliyi aşkın -şimdiden bu devletleri devlet olarak sayacaksak- devletin oluşturduğu bir federasyonlaşma, bir birliktelik olabilir. Bunu Pakistan'a kadar taşırmak mümkündür. Afganistan'dan başlayıp Fas'a kadar gidebilir. Yine Anadolu'dan başlayıp Arabistan'a kadar böyle bir bölgesel birlik gelişmesinin kendisini gittikçe dayatacağını, yüzyılın sonuna doğru artan eğilimin böyle olacağını belirtebiliriz..."

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: PKK'nin kendi uluslararası veya bölgesel politikasında Türkiye'ye yönelik talepleri vardır. Buna karşı da, Türkiye'nin artan tehditleri vardır. Uluslararası ve bölgedeki güçler, PKK ile sağlıklı ilişkiler içinde olmaya özen göstereceklerdir. Hatta Rusya bile kendisini yeniden şekillendirirken, özellikle, Türki cumhuriyetler üzerindeki iç çekişmesinden ötürü, Kürdistan'ı yeniden ele almak zorunluluğunu duyacaktır. Buna Gürcistan da dahildir. Yani Türkiye'nin artan tehlikeleri kadar bir de Rusya'nın Bağımsız Devletler Topluluğu biçiminde, terk etmeyeceği etkisi söz konusudur. Bu etki burjuva da olsa, yeni bir kapitalizme dönüşü de gerçekleştirse, Rusya, Kürdistan'la eskisinden de fazla bir ilgiyle ilgilenecektir. Çarlık döneminde Kürdistan'la daha fazla ilgileniliyordu. İleride buna benzer bir ilgilenme de gelişebilir. Bu, Türkiye'nin lehinde değil, aleyhinde bir ilgilenme olacaktır. En önemli ilgilenmeyi İran yapacaktır. İran'ın gerek İslami çizgisi, gerek milli çizgisi, Orta Asya'daki gelişmelerden tutalım Türkiye'nin içindeki gelişmelere kadar kendi çizgi sorunları vardır, milli sorunları vardır. Azerbaycan milliyetçi ve Türkiye'nin modeli temelinde bir milliyetçi doğrultuya girerse, İran-Azerbaycan kesinlikle etkilenecektir ve bu da eşittir Türkiye ile İran çekişmesi... Daha şimdiden başlayan bu çekişmeye Tacikleri, Türkmenistan'ı ve Azerbaycan'ı da eklemeliyiz. İran da burayı etkilemek istiyor. Eğer bu politikalarda Türkiye başarılı çıkarsa bu, İran'ın parçalanması anlamına gelecektir. Türkiye milliyetçi politikayı, pantürkist politikayı sürdürür ve İran içine yayarsa, bu bir savaş demektir. Hem de Irak-İran savaşından daha kapsamlı bir savaş.

İran'ın islami milliyetçi rejimi bunu kabul edemez. Kabul etmesi yok olması anlamına gelir. Dolayısıyla İran'ın Kürtlere yönelmesi önümüzdeki dönemde gittikçe anlamlı ve yoğun ilgi içeren bir ilişki olacaktır. Her ne kadar kendisi, islami milliyetçi yaklaşımını Kürdistan'a uygulamak ve bu konuda Hizbullah türü bir harekete dayanmak istiyorsa da, bunun fazla başarılı olamayacağını ve hatta Türk polisinin de sızmasını gözönüne getirerek, direkt Kürt hareketini esas alacağını, onunla ilişkilere önem vereceğini belirtelim. Hatta İran'daki Kürtlerin durumuna da yeni bir yaklaşım geliştirmek gereğini duyacaktır. Türk tehlikesi arttığı oranda, milliyetçilik İran'ı tehdit ettiği oranda bu bir federasyonlaşmaya kadar da götürebilir. Bir federasyonlaşmayı göze alırsa, Türkiye'yi ancak İran durdurabilir. Bunun içinde de Kürdistan vardır. Kürdistan'la federasyon biçimindeki bir ilişkiyle ilişkilenmenin İran açısından kaçınılmazlığı ortaya çıkıyor. Hiç şüphesiz böyle bir gelişme de Türkiye'yi çok zorlar. Hem Türki cumhuriyetlerde zorlar, hem Anadolu'da zorlar ve en çok da Kürdistan'a dayanarak İran'daki gelişmeler bu zorlanmaya yol açabilir. Kürdistan'daki gelişmeler bu süreci hızlandırır. İlk defa bu temelde bölgesel bir federasyonlaşma gelişebilir. Geniş bir İran, Kafkasya, Arap, Anadolu federasyonlaşması gelişebilir.

Kürdistan Devrimi'nin gelişmesinin böylesine büyük bir bölgesel etkisi de olacağa benziyor. Irak'la daha şimdiden geliştirilen federasyonlaşma, İran'la olası federasyonlaşma, Türkiye'deki federasyonlaşma eşittir Ortadoğu federasyonlaşmasıdır. Avrupa Topluluğu'ndan daha gelişmiş bir Ortadoğu topluluğu ortaya çıkar. Ortadoğu'nun irili-ufaklı birçok devletinin halkların ne kadar aleyhine olduğunu görmüşsek, dar milliyetçiliğin halkların ne kadar aleyhine olduğunu görmüşsek, yine özellikle işbirlikçi-milliyetçi ve tutucu karşı-devrimci birçok odağın mevcut olduğunu görmüşsek, Arapları bile yirmiyi aşkın devlete bölmüş bu işbirlikçi-milliyetçiliği görmüşsek, tek seçeneğin sağlıklı bir federasyonlaşma olduğunu görebiliriz. Kürdistan da bu federasyonlaşmanın anahtarıdır. Ortadoğu federasyonlaşması, Kürdistan Devrimi'ne sıkı sıkıya bağlıdır. Böylesine önemli bir bölgesel rol, aynı zamanda uluslararası bir rol oluyor. Yani dağılan Sovyetler Birliği'nden daha fazla bir Ortadoğu Halkları Birliği, Ortadoğu Halk Cumhuriyetleri Birliği'ne götürebilir. Sovyetler'de onbeş devlet girdiyse, Ortadoğu'da elliyi aşkın -şimdiden bu devletleri devlet olarak sayacaksak- devletin oluşturduğu bir federasyonlaşma, bir birliktelik olabilir. Bunu Pakistan'a kadar taşırmak mümkündür. Afganistan'dan başlayıp Fas'a kadar gidebilir. Yine Anadolu'dan başlayıp Arabistan'a kadar böyle bir bölgesel birlik gelişmesinin kendisini gittikçe dayatacağını, yüzyılın sonuna doğru artan eğilimin böyle olacağını belirtebiliriz.

Kürdistan'daki gelişmelerin, özellikle son Cizre, Şırnak ve diğer birçok yörelerdeki gelişmenin ortaya çıkardığı bazı sorunlardan bahsediliyor. Şöyle iddialar da vardır: "Halk ezildi, PKK bahar taarruzunda başarısızlığa uğradı" deniliyor. Bunu özellikle burjuva basın, sistemli olarak işlemeye çalışıyor. Cizre-Şırnak veya birçok yöredeki hareketlenme, bizim genel taktik planımız dahilinde gelişen bir hareketlenmedir. Öncesinde de söylediğimiz gibi, son olaylar, özel bir ayaklanma planı dahilinde değil, genel bir eylem planı dahilindeki gelişmelerdir. Silahlı da olabilir derken, mevzi olarak silahlar işin içine girebilir. Ama günlerce sürebilecek bir silahlı sokak savaşımı biçiminde bir planımızın olmadığını da söyledik. Bu taktik yaklaşımlarımız devam etmektedir. Doğru olan yaklaşımın da bu olduğu açığa çıkmıştır. TC'nin o büyük bahar taarruzundaki olay aslında boşa çıkmıştır ve daha çok muazzam masraflarla kendi balonunu kendisi söndürmüştür. O belki şuna inanmış olabilir: PKK'nin sistemli bir ayaklanması vardır ve çığ gibi gelişecektir. Hareketimizin kitleselleşmesi karşısında, TC tankla, topla girdi ve imha ederim dedi. Aslında PKK'nin bu dönemde böyle bir ayaklanma taktiği yoktur. Bizim ayaklanma anlayışımız bellidir. Bu da tankla-topla ezilecek bir ayaklanma değildir. Onu boşa çıkartan bir ayaklanma anlayışıdır ve sürüp gidiyor. Çocukların ayaklanması, kadınların ayaklanması, gece-gündüz evindeki ayaklanma tankla-topla ezilemez. Basıtten karmaşığa, giderek ulusallaşan bu ayaklanma hızla devam ediyor. Gerilla da zaman zaman işin içine giriyor, destekliyor, güç alıyor. Anlaşılmayacak bir yanı yoktur. PKK'nin taktik planı istikrarlıdır ve şimdiye kadar da hızından bir şey kaybetmeden gelişmiş, hayat bulmuştur. Bundan sonra da olacak olan budur.

1992'nin özgünlüğü şuradadır: Daha çok çevreyi sıcak savaşım içine çekecektir. Halkın genel bir katılımı söz konusu olacaktır ve bu şimdiden gelişiyor. Kitlesel katılma Avrupa'da daha yaygın ortaya çıkmıştır. Kürdistan'ın diğer parçalarında hız kazanmıştır. En önemlisi de, halkımız -bırakalım devletin etkisine çekilmesi, Türk devletinin baskı ve şefkat politikasına aldanması- tümüyle artan bir biçimde PKK'nin etkisi altına girmiştir. Bu konuda devlet lehine değil, PKK lehine gelişmeler kesindir. Yine gerillayı imha etmek şurda kalsın, gerilla gelişme hızından hiçbir şey kaybetmemiştir. Hiçbir mevzi kaptırılmadığı gibi, bölgelere daha fazla takviye yapılmış ve gerilla bölgelerde yerleşmiştir.

Bazı kayıpların nedenlerini biliyoruz. Sorumsuz yaklaşımlar, hatta partiden adeta sınıf intikamını alma biçimindeki yaklaşımlar, bazı birim

ler üzerinde etkisini göstermiştir. Yine savaşı sürekli gelişen bir olay olarak ele alma yerine, 24 saat savaş taktiklerinin gereğini kavrama yerine, geleneksel anlayışlarla; "geçen sene böyle yaptık, bu sene de böyle olabilir" avuntusuyla yaklaşanlar bazı kayıplara yol açmıştır. Gerek parti çizgisinde dürüst yürümeyenler, gerekse oldukça yetersiz, geçmiş alışkanlıklarla işin başında olanların verdiği kayıplar, önlenemeyecek kayıplar değildi. Sorumsuzluk, çizgi dışılık bazı kayıplara yol açmıştır. Ama esas itibarıyla parti taktiği, taktik planlaması istenilen tarzda ve hızda olmasa da, yine de etkili olmaya, belirleyici olmaya devam etmektedir.

En önemli aşamaya şimdi girildi. Doğanın, arazinin kullanılması şimdi ileri düzeyde başarılabilir. Eğitilmiş birimlerin harekete geçirilmesi şimdi sağlanıyor. Geniş katılımlar şimdi başlıyor; yani gerek kitlesel gücümüz ve gerek gerilla gücümüzün yıla damgasını vurması bundan sonradır. Kayıplar yine olacak, fakat başarılarımız hiç şüphesiz hem ağır basacak, hem de sonuç alacaktır.

Şimdi bununla bağlantılı olarak tartışılan diğer bir konu şudur: TC, bu artan gelişmeler karşısında bir siyasi görüşmeye çekilebilir mi? Aslında bunun arayışı içindedirler, fakat yüzyılllık geleneksel politikadan kopma, onları ürkütüyor; "sonum nereye varır" diyorlar. Çekiniyorlar, dolayısıyla habire erteletiyorlar. "Son bir umut da olsa saldırırız. Belki önleriz" diyorlar. Şimdi en son hükümet bir kez daha kendi şansını denemek istedi. Bir de "her şeyi ben yapayım" veya "siyasi irade sonuna kadar vardır, sonuna kadar devlet terörüne onay vardır. Dışarıya da vardır, içeriye de. Onay çıkmıştır" denildi, sonuç beklendi. Bahara kadar Demirel-İnönü hükümetinin sonuç alamadığı ortaya çıktı. Dişlerini tırnaklarına taktılar. İç-dış politikayı etle tırnak gibi birbirine bağladılar. Çok sinsi taktikleri de geliştirdiler. Aldatmaca Kürt politikalarını da devreye soktular. Fakat sonucun fazla başarılı olmadığı ortaya çıkmıştır. Bu onları değişik bir arayışa götürür mü, bu onların bileceği bir iştir. Ama çok zorlanacaklardır. ANAP hükümeti gibi şimdiden teşhir ve tecrit olacaklar. Bu, hükümetin erimesidir. Erimenin arkasından "seferberlik ilan edelim" diyorlar. Kendi bilecekleri iştir.

Seferberlik ilan edilir mi veya daha demokratik bir geçişe imkan sağlayabilirler mi; bunlar olasılıklardır. Daha çok da bizim mücadeleyle bağlantılıdır. Genelkurmay "seferberliğe gidebilirim" diyor. Hükümet ise "demokratikleşeceğiz" diyor. Tabii bunları işbirliği dahilinde yapıyorlar. Hiçbir şey net ve kesin gelişmeyecektir. Seferberlik şimdiden vardır. Olağanüstü hal ve savaş şimdiden vardır. Ama daha da geliştirebilirler. Hükümet daha fazla özel savaşın emrinde bir hükümet olur. Şimdi de emrindedir ama, ilerde daha fazla emrine girecektir. Fakat bir darbe türü gelişme beklememek lazım. Çünkü zaten hükümet bir savaş hükümetidir. On tane darbe de yapılsa, kuracakları hükümet böyle bir savaş hükümeti olabilir. Savaş ne istiyorsa hükümet yerine getiriyor. Hangi kanun, ne kadar para gerekiyorsa, hangi diplomasi gerekiyorsa hepsini yapıyor. Dolayısıyla darbelere gerek yok. Teşhir ve tecrit olan hükümetler yerine daha da allayıp pullayabilecekleri hükümetler kurabilirler. Mesela Refah Partisi'ni de içine alalım, islami cepheyi de geliştirelim, milliyetçi cepheyi biraz daha geliştirelim diyebilirler. Bunlar halka yeni koalisyon olarak yutturulmak istenebilir. Ama bütün bunlar devletin teşhir ve tecritinin gelişmesini durduramayacaktır. Bu generallerin daha fazla söz sahibi olduğu bir rejim anlamına gelir. Şimdi ise gizli-kapaklıdır. Ama daha da açığa çıkar.

Bu artan bir bunalım, kaos ve artan bir devrimci savaştır. Türkiye'nin gündeminde böyle bir kaos ve artan savaş durumu vardır. Kürdistan'da olan Türkiye'ye de yansıyabilir. Bu yansıma sürecinde Türk devleti uzlaşma yönelimine girer mi? Son bir şansını denemek isteyebilir. Fakat o olsa bile, devrimsel gelişme devam eder, yani nereden bakılırsa bakılsın, önümüzdeki günlerde artan kaos, artan savaş, hükümet ve düzeni zorlayacaktır.

Bizim giderek savaş hükümetine yaklaşan bir savaşa yönelmemiz söz konusu olacaktır. Bunun Türkiye'deki gelişmesi de artan bir ivmeyle devreye girecektir. Bölgedeki ayrışma da bu temelde olacaktır. Hatta emperyalist NATO içindeki ayrışma bile, biraz bu temelde sağlanabilecektir. Kürdistan devrimi kendi etrafını da yeni gelişmelere götürüyor. Türkiye'deki sınıfsal ayrışmayı, Kürdistan'daki ayrışmayı, bölgedeki ve uluslararası alandaki ayrışmayı kendi etrafında kümeleştiriyor. Her ciddi devrimin yaptığına benzer bir gelişmeyi, böylece ortaya çıkarıyor. Şimdiden her şey devrimin lehinedir diyemeyiz ama, devrimin lehine olabilmesi için strateji kadar yeni taktiklerin sürekli devreye sokulması, örgütlenip eyleme geçirilmesi gerekir. Düşmanın sürekli teşhir ve tecritinin en başta Türk halkı bağında, giderek uluslararası ve bölgesel alanda sağlanması gerekir. Bütün bunlar iyi yapılırsa devrim seçeneği ağır basar. Ciddi bir devrimsel gelişme, reformlar da kullanılarak sonuca gidebilir. Bu federasyonlaşmış bir Kürdistan olabilir. Federasyon temelinde veya bağımsızlık ve özgürlüğünü kazanmış bir Kürdistan da olabilir. Türkiye halkıyla birlik arama bu temelde olacaktır. Yine bu temelde Ortadoğu halklarıyla birlik aramadır. Gelişmeler daha da hız kazanırsa bölgesel devrime doğru gitmedir.

Eğer taktik görevler yerine getirilmezse, karşı-devrimci taktikler başarı üstüne başarı kazanırsa, devrimci dalga geriler ve devrim yenilgiye de uğratılabilir. Devrimci taktikleri, devrimci örgüt ve gerçek önderlik geliştirir. Karşı-devrimci taktikleri de onların önderliği geliştirir. Bunlar direkt, günlük olarak birbirleriyle savaşım içindedirler. Hem de bu savaş nefes nefese ustalıkla, yoğun katılımla, her türlü yeni taktikleri zamanında devreye sokmayla ve özellikle kitleleri arkasına çekmekle, uluslararası alanı da doğru değerlendirmekle kazanılacaktır. Bu emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmadır; bölgesel çelişkilerden yararlanmadır. Düşman şimdi belki biraz daha güçlü görünüyor. Fakat buna rağmen güç kaybettiğinin farkında. Biz sınırlı güç kazanıyoruz. Daha fazla kazanabiliriz. Kaldı ki bir devrim esas itibarıyla kendi öz gücüne ve halk kitlesine dayanır. Biz de Kürdistan halkını kazanıyoruz. Türkiye halkı da kazanılabilir. Bunlar başarılırsa devrim esas itibarıyla başarma rotasına girmiş demektir. Bütün bunları kim iyi görür ve yaparsa, başaran o taraf olacaktır.

Yapılacak işler vardır. Mutlaka başarılması gereken görevler vardır. Bunlar başarılırsa devrim de kazanılır. Başarılmazsa yenilgi olur. O açıdan kendini genelde partinin ruhuna, partinin gelişmesine kaptırıp aldanmamak gerekir. Başarı, tırnakla sökülüp alınır. Yaşanan dönemi iyi kavramak, dönemin sorunlarına çözüm üretebilecek kapasite, yetenek, yaratıcılık ve taktik ustalığa ulaşmak, PKK militanlığının en önemli ve acil görevidir.

Devrimin kaderi taktik başarıya bağlıdır. Taktik başarının kaderi de devrimci militanın çalışmasına bağlıdır. Devrimci militan dönüşümünü sağladığı oranda formasyonunu artıracaktır. Bu formasyona ulaşmak için kendinizi gözden geçirmeniz önemlidir. Bunun yol ve yöntemlerini ihtiyaçlarımıza göre kapsamlı olarak ortaya koyduk. Böyle bir kadrolaşmayı sağlamak, devrimde zaferi getirir. Zafer büyük uluslararası önemi olan bir devrimsel gelişme anlamına gelir. Birinizin bile tam formasyon kazanması çok boyutlu gelişmeleri sağlayabilir.

Dünya, bölge ve özelde Kürdistan'daki durumu, mücadelemizin sorunlarını ortaya koymaya çalıştık. Bunlar daha da kapsamlı ele alınabilir.

Özellikle bu süreçte sanata ilişkin, hatta devrimci edebiyata ilişkin bazı tartışmaları yapabilirdik. Edebiyat cephesini biraz açabilirdik. Devrimci edebiyatın eksiklikleri var. Genel sosyal yaşamdaki çarpıklıklar var. Sosyal yaşamın aileye bağlanışında, aile sorununa yaklaşımlarda çarpıklıklar var. Her ne kadar teorik olarak koyduysak da, siyasal sonuçlarını açıkça dile getirdiysek de; somut yaşama yansımış bazı ileri adımların atılması amaçlanan hedeften hala uzaktır. Çözümleme ve katılım düzeyinde aile ve kadın yaşamı biraz dönüşüyor, fakat yetersizdir. Bu konuda daha kapsamlı adımlara, özellikle de somuta dönüştürmeye ihtiyaç vardır. Devrimci edebiyatı, sanatı geçmişte biraz ele aldık, ama bunu daha da somutlaştırmaya ihtiyaç vardır. Biz burada daha çok devrimci militan yaşamını geliştirmek zorundayız. Diğer meselelere ancak buna hizmet ettiği ölçüde yaklaşım gösterebiliriz. Sorunları siyasi temelde ele alabiliriz. Çünkü siyasetle uğraşıyoruz. Kişilik siyasi amaçları hayata geçirecek kadar güçlü olmalıdır. Bu nedenle kişiliğinize yükleniyoruz. Her hangi bir kişilikle, mevcut siyasi amaçlara varılamaz. Herhangi bir kişiliğin yaşam ve çalışma tarzıyla, devrim kesinlikle başarılamaz. Türkiye'de devrim üzerine çok şey söylenir, fakat devrimci kişilik olmadığı için hepsi lafta kalır. Bizim bu kadar üzerine yüklenmemizin nedeni; devrime temel teşkil edebilecek kişiliği bulup ortaya çıkarmaktır. Çok iyi biliyorsunuz ki, eğer PKK'de bazı siyasi gelişmeler yaşanıyorsa ve askeri yaşam az-çok ilerlemişse, bu militan düzeyde sağladığımız gelişmeyle bağlantılıdır. Bana öyle geliyor ki, militanlaşmayı ne kadar ilerletirsek, siyasi savaşımı, askeri savaşımı o kadar başarıyla ilerletebiliriz. Tıkanmış bir kişilik, kesinlikle savaşı da tıkatır, engel olur. Örnekleri çok görülmüştür ve ben bu konuda halen çok sınırlı iş yaptığımız kanısındayım. Belki Türkiyeli gruplar bu işin üzerinde bile durmazlar. Fakat bizim de üzerinde çok durduğumuz, kişilikleri çok ilerlettiğimiz sanılmasın. Bunun siyasi ve askeri oranı ancak yüzde beştir. Buna göre almanız gereken mesafeyi göz önüne getirin. Ruhta, düşünce yoğunlaşmasında, daha çok da pratik yaşamın askerileşmesinde kaydedeceğiniz mesafe çoktur. Ben özellikle bu konuşmalarda bunun anlam ve önemini vurgulayarak izaha çalıştım.

"...Hareketimizin kitleselleşmesi karşısında, TC tankla, topla girdi ve imha ederim dedi. Aslında PKK'nin bu dönemde böyle bir ayaklanma taktiği yoktur. Bizim ayaklanma anlayışımız bellidir. Bu da tankla-topla ezilecek bir ayaklanma değildir. Onu boşa çıkartan bir ayaklanma anlayışıdır ve sürüp gidiyor. Çocukların ayaklanması, kadınların ayaklanması, gece-gündüz evindeki ayaklanma tankla-topla ezilemez. Basitten karmaşığa, giderek ulusallaşan bu ayaklanma hızla devam ediyor. Gerilla da zaman zaman işin içine giriyor, destekliyor, güç alıyor. Anlaşılmayacak bir yanı yoktur..."

Ordulaşıyoruz. Ordulaşma üzerine çok şey söylendi. Fakat buna yatkın doğru-dürüst komutan adayımız bile yok. Madem ordulaşıyorsunuz, buna heves ettiniz, bundaki derinliğe ulaşmalısınız. Üsluptan tutalım düşünce, ruh ve davranışlarına kadar tümüyle biçim verirseniz; her güne, her ana nasıl başlanır, gün nasıl bitirilir, dakika aksatmadan derler ya, bunlara işte öyle bir yaklaşımı kendinizde geliştirirseniz, ordulaşmaya, ordu komutanlaşmasına bir katkınız olabilir. Bu konuda gerçekten çok düşünmelisiniz. Çok çok gerisiniz. Ben konuşmalarımda sadece bu geriliğin sonuçlarını eleştirdim. Neden kabul edilmeyeceğini belirttim, hatta çok ağır birtakım değerlendirmeler de yaptım. Çünkü basit bir mesele değil. Çoğunuzun köylü özellikleri yansıtan davranışlarınız var. Ordu içine taşırdığınız isyancı yaklaşımlarınız, muazzam amatör yaklaşımlarınız ordulaşmaya engeldir. Bu konuda da mesafe almak durumundasınız diyorum. Bu devreye daha çok bu temelde yüklendik. Bu devre askerileşmede mesafe alsın, militan formasyonunda, özellikle komuta kademesini iyi işletebilecek bir düzey tuttursun istedik. Bu önemlidir bence. Siz de bundan sonraki tartışmalarınızda yenilgilerinizin nedenlerini yakalayın ve gerçeklerinize cevap veren formasyonu yakalayın. İçinizde sorumlu arkadaşlar varsa, burada kendini adeta özel görevli addederek soruna yaklaşmalı, çözüm gücü olabilmelidir. Rolünüzü böyle oynayacaksınız. İyi bir rol sahibi olmak mümkündür. Bunun yolu çizdiğim çerçevede olabilir. Diğer çabalar var ama, sıradan çabaları herkes gösteriyor. Fakat ordulaştırma, ordulaşmak ve biçimlendirmek meselelerinde herkes gereken başarıyı gösteremiyor. İçinizdeki "çok akıllıyım, çok iddialıyım" diyenlere diyorum ki; buna biraz böyle yaklaşsınlar ve iddiaların geçerliliğini böyle kanıtlasınlar. Kendinizi zorlayın! İddialı olanlarınız var ve bence kesinlikle olmalı. Önünüz kapalı değil, açılmıştır. Görevlerin niteliği kadar olanaklar da ortaya serilmiştir. Hem de ilk defa derli-toplu bir biçimde serilmiştir. O halde vicdanınızı biraz ayaklandırarak, muazzam gelişmelere karşılık verebilecek önderliği sağlayın! Her ayaklanmada, her türlü örgütlenme, eylem ve görevlerine önderlik edebilecek militanlaşmayı sağlamak esastır. Siz bunun ne anlama geldiği üzerinde biraz yoğunlaşırsanız, militanlaşmayı çok rahat ortaya çıkarırsınız. Buradaki ders ve deneyimler bile az değil.

Gerillaya katılmak isteyenleri yerleştirdik. Gerillaya katılım tarzı bu dönem için nedir, nasıl sonuç alır sorularında çok şeyler açımlanmıştır. Verisi, olanağı da bir gerilla ordusu için sonuna kadar vardır. Sayıca, nitelikçe o orduyu yenilmez kılacak ne isteniliyorsa gündemimizdedir, önümüzdedir. Sorun kendinize; ona layık olabilecek misiniz? Devrimciler eğer önlerinde büyük sorunlar varsa, büyük düşünmesini, oldukça objektif, duyarlı, sorumlu yaklaşmasını bilen insanlardır. Geçmiş hatalarınız ne olursa olsun, şimdi madem bu mesleği esas alıyorsunuz, o halde vazgeçilmez yaklaşımları kendinize adeta yedirin. Biz de çok değişik hareket etmek istedik ama baktık ki olmuyor. Bu işlerde kendinizi amansız kılmaktan başka hiçbir şey durumu kurtarmıyor.

Bir şey madem bizi başarıya götürüyor, başarıya götüren o şey iyidir. Başarısızlık kadar kötü hiçbir şey yoktur. Başarısızlık kadar insanı biçimsizleştiren, moralini yıkan, dünyasını yıkan hiçbir olgu yoktur. Devrimde de başarı yaşamın ta kendisidir. Devrimde başarısız adam ölüden de kötüdür.

Umarım siz de bu temelde, devrimde başarılı olmanın hesaplarını bundan sonra daha iyi yaparsınız. Partinin muhtaç olduğu, dönemin ihtiyaç gösterdiği, halkın da çok beklediği devrimin önderleri olma rolüne başarıyla yaklaşırsınız. Biz sizlerle çalışmaktan bıkmayız. Sonuna kadar görevler üzerine tartışırız. Başarı için her şeyimizi ortaya koyarız. Buna varız ama, siz de biraz arzulandığı kadar, emredici biçimiyle, gerekli olduğu biçimiyle var olmaya çalışın. Bu düzeyi tutturalım. Bu düzeyden aşağıda olmaya fırsat vermeyelim. Bu düzeyi bütün emir-komuta kademenize taşıralım. Bütün çalışma alanlarına yansıtalım. Bu, işte çok istediğiniz ve yaşamınızın tamamen bağlı olduğu devrimi başarıya ve zafere götürecek yaşamdır. Bence bu yaşama layıksınız. Bizden alacağınız en iyi şey, önderlik gerçeğinden alabileceğiniz en iyi ders, başarı çizgisinde seyreden en iyi bir militanlaşmadır. Böyleyseniz kabulümüzsünüz, sizler de beni böyle kabul edin.

Bu geleneği kökleştirelim, yayalım, Türkiye'ye de yayalım diyoruz. Eğer Ortadoğu'ya biraz yansıtacaksak, bu ancak böyle yayılabilir. Yetenekleriniz var, gizli kalmasın. Bu dünya bize dayatılan, bizi mahkum eden bir dünyadır. Bizim zorladığımız dünya ise kazanılacak bir dünyadır. Yeni dünya kurmak isteyenler, mahkum oldukları dünyanın ölçüleriyle, alışkanlıklarıyla değil, kurmak istedikleri yeni dünyanın büyük özlemi kadar, onun yasalarıyla da hareket etme gücünü gösterenlerdir. Yeni dünya bunu gösterenler tarafından kazanılır. Siz böyle bir dünya için yola çıkmışsınız. Olmayan veya mahkum olmuş bir dünyadan, yeni bir dünyayı kurmak için yoldasınız. Sizleri böyle değerlendiriyorum. Böyle olanlarla yürüyebilirim. Yanılmayalım, böyle yürünürse doğru yakalanır. Ben de dahil, beklenmedik kayıplar olabilir. Ama davanın köklü adamı, her zaman varım diyenler, olduğu yerden devam ederler ve başarıya götürürler. İşte devrimdeki ölümsüz yürüyüş! Biz şimdiye kadar bu ruhla mücadele ettik. Devrimcilerin anısına bu ruhla bağlılık gösterdik.

Görülüyor ki işler ilerliyor, gelişiyor. İçinizden herhangi birisi ele alabilir ve daha fazla başarıya gidebilir. Hiç abartmaksızın söylüyorum; geçmişte devrimcilerden aldığımız sınırlı birkaç perspektif, bizi buraya kadar getirdiğine göre ve çabalarımızla buna büyük değerler kattığımıza göre, sizler de bu kadar katkıyla, kesin büyük gelişmelerin sahibi olabilirsiniz. Beklenen de, emredilen de budur. Tutarlı olanların, çabasını buna katık edenlerin başarması gereken budur.

14.4.1992

ORDULAŞMAYA GİDERKEN
BAŞARMA TARZINA YÜKLENMEK VE KAZANMASINI BİLMEK

"Yıllar ne kadar sağlam bir başlangıç temelinde karşılarsa, sonuçları o kadar güçlü kazanımlı olur..."

1992 tarihi hamlesinin hazırlıklarının oldukça yoğunlaştırıldığı ve artık sonuca doğru götürüldüğü bir sırada, PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, eğitim devresini tamamlayan şehit Ahmet Tekme Eğitim Devresi öğrencilerine yaptığı diploma töreni konuşmasında yukarıdaki sözleri özenle vurguluyordu.

1992 yılında, ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni ve kurumlaşma temelinde kazanımlar sağlamak ve özgürlük yürüyüşünün önündeki her türlü iç-dış engelleri ortadan kaldırmak için, yapılan hazırlıkların büyüklüğüne karşılık verebilecek bir o kadar büyüklükte hedefler programı çizildi. Bu hedefler arasında ordulaşma, ulusal meclis ve ayaklanma üzerinde de önemle durularak, bunların başarılması için bütün imkanlar-fırsatlar sunuldu ve ülkenin hemen bütün alanlarında uygun güç düzenlemelerine gidildi.

Yazımızın konusu olan ordulaşma, ulusal meclis ve ayaklanma taktikleriyle bağlantısız ele alınamamakla birlikte, onun ulusal kurtuluş mücadelemizde oynayacağı kader belirleyici rol çok belirgindir. TC'nin özel savaş cephesinin çok yönlü şiddet temelindeki yönelimlerine bakılırsa, ordulaşmanın oynadığı ve oynaması gereken rolün önemi çok daha açık bir biçimde görülür. Öyle ki, kazanmak ancak ordulaşmaktan geçer. Mücadelenin diğer tüm sahalarındaki başarılar, ordulaşmada sağlanacak başarılara çok yakından bağlıdır. Dünya tarihinin tanık olduğu bütün savaşımlarda, tarafların yengi ve yenilgilerinde her zaman güç olgusu sonucu tayin etmiş; güçlüler güçsüzlere üstün gelmişlerdir. Haklının haksızı sürekli alt etmiş olması, sorunun diğer bir boyutudur. Fakat haklı da ancak bir güç haline gelerek haksızı yenebilmiş ve böylece davasında zaferi sağlamıştır. Sonuç, bizleri yine güç olmanın vazgeçilmezliğine götürür. Güç sorununun önemi, Kürdistan Devrimi'nde zaferi yaratmada ve dolayısıyla karşımızda tamamen askeri şiddete dayalı olarak varlığını sürdüren TC sömürgeciliğinin yıkılmasında çok daha geçerlidir.

Mücadelemizin ulaşmış olduğu boyut, bunun başlattığı çıkardığı yeni süreç ve tarihi görevler çok yakıcıdır. Ne pahasına olursa olsun, bu sürece doğru karşılık vermek ve bunun kaçınılmaz kıldığı kişilik formasyonuna ulaşmak gerekmektedir. Bu, sürecin dayattığı tek doğru ve sonuç alıcı seçenektir. Bunu başarma koşulları, olanakları ve her türlü fırsatlar yaratılmış durumdadır. **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, mücadelemizdeki yeni sürecin yakıcılığını ve süreç kadar önemli olan anın vurgusunu şöyle ortaya koyuyor:

"Bizde her zaman sürecin önemi kadar, anın en temel vurgusu ve görevi nedir? Bu, ordulaşmada çok önemli bir adımı atmak demektir. Yine bu, belki de tarihte hep başkalarına asker olmuş bir halkın, başkalarının eliyle kendisini vuran bir halkın; kendi şerefi ve onuru için, kaybedilen her şeye ulaşmak için, yediği her türlü darbeye, içine düşürüldüğü her tür olumsuz duruma, insanlık adına kabul edilemeyecek ne varsa hepsini yaşamaya mahkum etmiş bir kör kadere, kabul edilmemesi gereken çok kötü bir gidişata karşı en yalın, en keskin, en sonuç alıcı eylemidir ve bunun altındaki düşünce siyasetini esas alarak kestirmeden vurma sanatıdır..."

Ordulaşmayı, kazanma sanatının adı olarak tanımlayan **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, anın halk ordulaşmasına büyük adım atmayı gerçekleştirme anı olduğunu belirterek, ordulaşmayı başarmak konusunda şunları söylüyor:

"Nereden bakılırsa bakılsın, nereye getirilmek istenirse istensin, nereye götürülmek istenirse istensin, şimdi her şey böylesine başarma şansının yüksek olduğunu ortaya koyuyor. Kolay yenilmeyecek bir ordulaşmanın gerçekleştirilmesinin esas teşkil ettiğini, her şeyin buna seferber edilmesi gerektiğini, bunsuz hiçbir gelişmenin sağlanamayacağını, en sağlam güvencenin ve yaşam tarzının ordulaşma olduğunu, aynı zamanda böylesine çok verimli, çok sonuç alıcı, çok önemli bir savaş aracını gerçekleştirmenin mümkün olduğunu, içinde bulunduğumuz süreç gözler önüne seriyor..."

Süreç en yakıcı şekilde bu hayati görevi ortaya çıkarırken ve yine bu görevin başarılması yönünde her alanda imkanlar hazırlanmış durumdayken, sorun gelip önderlik etmeye dayanıyor. Hiçbir gelişmenin, hiçbir elverişli koşulun, tarafların lehine kendiliğinden sonuç verdiği görülmemiştir. Tarihte de görüldüğü gibi; önderler, şu veya bu nedenlerden dolayı, gündemleşen siyasi boşlukları doldurmak gibi bir ihtiyaç sonucu ortaya çıkarlar. **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, siyasi boşlukların yüklediği görevlerin, önderlik rolünü oynaması gerekenlere adeta "görev budur, yürürsen başarırsın dercesine çekici çalışmalar olduğunu" hatırlatıyor. Çağa damgasını vurmaya ve önemli gelişmelerin önderlik sorununa cevap vermeye iddialı olanlar rollerini sapmalara düşmeden icra ederlerse, bu, "büyük ordular, büyük devletler biçiminde somutlaşır." Gelinen aşamada, bizim de böyle bir adım atmanın kaçınılmazlığıyla karşı karşıya olduğumuz gerçeği söz konusudur.

"Dönemin en temel oluşumu ordulaşmadır; ordulaşma da yönetme sanatıdır, emir-komutadır ve devrimci disiplindir..."

Ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı aşama, "istediğimiz gibi şekil verebileceğimiz, yön verebileceğimiz, adına halk ordusu, demokrasi ordusu, sosyalizm ordusu ve hatta uluslararası en seçkin amaçların ordusu diyebileceğimiz" bir ordulaşmayı sağlamayı mümkün kılan bir aşamadır. Tarihin her zaman böyle sonuç alıcı fırsatlar sunmadığı açıktır. Bu fırsatları layıkıyla değerlendirmemek, böylece gereklerini yerine getirmemek, bundan sapmak çok tehlikeli sonuçlara da götürebilir. Dönemin görevlerine yüklenirken, bir de bu tehlikenin olasılığının dikkatlerden kaçırılmaması gerekiyor. Tarihi fırsatları değerlendirdiğin oranda nasıl ki kazanımlar elde ediyorsan, değerlendirmediğin oranda da kaybediyorsun. Bunda yanılgılı yaklaşımlardan ısrarla uzak durmak, büyük öneme sahiptir. Nitekim, tarihi fırsatların ortaya çıktığı koşullarda yanılgılı ve yanılgısız yaklaşımların yol açtığı çeşitli sonuçlara tarihte sıkça rastlanır.

Ortaya çıkan tarihi fırsata yanılgısız yaklaşmak, onu tamamen Kürdistan devrim mücadelesinin gelişimi yönünde değerlendirmek için; *"En azından ordulaşmasını bilen; emir-komutaya, iç disipline, askeri yaşama gelmesini bilen bir askeri kişiliğin oturtulması şarttır. Bu, halkımız için de, partimiz için de böyledir. Bir halk bu kadar kendisi dışında, kendisine karşı askerleşemez; bu, kendisine yapabileceği en büyük kötülük ve en büyük ihanettir. Yine partimiz içinde iyi bir asker olmamak, iyi bir komutan olmamak kendini aldatmaktır. Yeter artık diyoruz. Bu, kesinlikle ve hiçbir şart altında kabul edilemeyecek bir yaşam tarzıdır"* diyen **Abdullah ÖCALAN** yoldaş. Biliniyor ki devrimler, en yakıcı söz ve en yakıcı eylemdir. Bu nedenle sıradan söz ve eylemlerle devrimsel gelişmeler sağlanamadığı gibi, bu, beklenmedik acı yenilgilere de götürür. Özgürlük yürüyüşümüzün bu dönemde oldukça hız kazanmış atılımına başarı şansı verdirmek için, neyi amaçlayan ve amaca nasıl yürüyen bir kişilikte seyrettiğimize bakmak durumundayız.

Yine öte yandan yeni bir döneme, her yönüyle çok kapsamlı görevleri yerine getirmeyi vazgeçilemez kılan yeni bir aşamaya girerken, Kürdistan'ın dört bir yanında mücadelemizin derinleşme ve yayılma sorunları bulunuyor. Bu soruna kim nasıl çözüm gücü olacaktır? Ordulaşmanın geliştirilmesi çalışmalarında ortaya çıkacak karargahlar sistemi, sağlam ve savunulabilir üs alanları, denetim mekanizması, kademeleşme, hareketli savaş birliklerini düzenleme, lojistik, irtibat büroları, eğitim sahaları vb. birçok görevler nasıl tanzim edilecek ve buna güçlü şekilde hükmedecek kişilik özellikleri neler olacaktır? Yine ordulaşmada emir-komuta sistemi, en çok işlerlik kazandırılacak, savaş cephesinde yer alan tüm savaşçı kesimler tarafından uyulacak önemli bir halkadır. Buna nasıl yaklaşım gös terilecektir?

Açık ki, tüm bunlar, büyük sorumluluk, büyük çaba, müthiş beceri ve büyük azim gerektiren görevlerdir. Eski tarz görev anlayışları, sıradan bir-iki planlama, rastgele fedakarlık, ucuz kurtarma anlayışları, dönemin kapsamlı dayatmaları karşısında ezilmekten kurtulamaz. Bir halkı ordulaşmaya çekmek, onu ordulaşma esasları temelinde devrim cephelerinde savaşım gücü haline getirmek, sanılanın çok ötesinde bir yönetim gücünü, onun sanatını olmazsa olmaz kabilinden vazgeçilmez kılıyor. Hazırlıkları çok özenle geliştirilmiş bir tarihi hamleyle, ulusal kurtuluş mücadelemizde kutsal bir oluşumu ifade eden ordulaşmayı başarmaya çalışırken, buna her türlü devrimci disiplinden yoksun tutumlarda ısrar ederek gelmemek kabul edilemez bir yaklaşımdır. **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, bu konunun önemini açıklarken, bu tür çizgi dışı tutumlara karşı "bir tepki hareketi" olduğunu söyler. Savaş tarihleri incelendiğinde ya da savaşların temel araçlarından ordu oluşumları araştırıldığında, başarı veya başarısızlığın hangi sonuçlar temelinde ortaya çıktığı rahatlıkla görülebilir. Bu sonuçlar ordulaşma faaliyetlerimiz için ciddi dersler sunuyor.

Biliniyor ki, içine girdiğimiz her yeni dönem, bizim için aynı zamanda yeni bir yaşamdır. Bu yaşam, her yeni dönemde, basit alışkanlıklardan, keyfi tutumlardan, kazandırmayan iddiasız yaklaşımlardan, biçimsizliklerden, çirkinliklerden daha çok arındırılmış bir yaşamdır; böyle olmak zorundadır. Döneme hükmeden, bütün gerilikleri yerle bir eden, dolayısıyla her koşul altında kazandıran ve özgürleştiren bir yaşamdır. Kazanmaktan başka çareleri olmayanların yaşamıdır bu.

"Bu yürüyüşün yolcusunun güzel, askerinin ve komutanının da görkemli olması, adeta parıldaması gerekiyor..."

Gelinen aşamada karşı karşıya olduğumuz tarihi görevlerin başarılmasında sorun, eleştiri-özeleştiri sorunu olmaktan çıkmıştır. Şüphesiz eleştiri-özeleştiri silahı önemini hiçbir zaman yitirmeyecektir, fakat önümüzdeki görevlerin başarılmaması, her türlü yenilgiye açık tutum ve davranışlarda ısrar edilmesi durumları eleştiri-özeleştirilerle izah edilecek durumlar değildir. Dönem büyük düşünmeyi, büyük yürümeyi, büyük vurmayı ve büyük kazanmayı dayatıyor. Belki herkes askeri bir deha olamayabilir ama iyi savaşan, iyi vuran, iyi sonuçlar alan ve ucuz kaybetmeyen bir asker olmak mümkündür. Kazanmaya göz dikilmişse, sorunlara bu kadar açıklık getirilmişse, başarmak için söz ve karar verilmişse, bunun gereği adeta bir yarış halinde ordulaşmayı yaratmaktır.

Bu konuda, *"Yürürken başarmak için donanmışsınız"* diyen **Abdullah ÖCALAN** yoldaş şunları söylüyor: *"Biraz kendinizi toparlarsanız, esaslar hakkında bilgilenmek kadar, nereden nasıl başlanması gerektiğini de kestirebilirsiniz. Bunlar, her sorumlu devrimcinin ordulaşmaya doğru yol alırken, adı gibi belirleyeceği ve gerçekleştireceği esaslı görevlerdir. Yönelişte, savaş ortamında rol oynamada, bütün yeteneklerinizi ayaklandırarak, her şeyin en mükemmeline dair tutumu amansız kılıp sergileyerek, görevlerde başarısızlık nedeni olabilecek hiçbir şeye, iç ve dış engele meydan vermeyen bir tutumun sahibi olarak kazanacaksınız. Aklın da, iradenin de yolu budur. Bizdeki her gelişmenin emrettiği yol budur. Bütün çalışmalarımızın ve ilk defa ülke koşullarının imkan dahiline aldığı ordulaşmanın gerçekleştirilmesi görevi üzerine yürüken, böyle bir anlayış temelinde yürüyeceksiniz. Nitekim görülüyor ki bu, çok niteliksel bir yürüyüştür. Başarı şansını her bakımdan sağlama almış bir yürüyüştür. Hesaplar bu temelde yapılmalı; söz vermeler, tutum belirlemeler yine bu temel görev anlayışıyla olmalıdır..."*

Özellikle 1992 yılında böyle bir şansımızın olduğunu, bunu mutlaka doğru temellerde kullanmamız gerektiğini ve böylece büyük gerilla ordusunu yaratabileceğimizi söyleyen **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, şu belirlemlerde bulunuyor: *"Bu yıla, orduyılı diyeceğiz; ordulaşmanın büyük atılımı diyeceğiz. Belki on yılda, belki de daha uzun sürede gerçekleştirilemeyenin gerçekleştirildiği, belki de hedeflerde, silahlanmada belirlenenin kat kat aşıldığı bir yıl diyeceğiz. Devrimlerde matematik hesaplar yapılmaz, sınırlar çizilmez, ama biz böyle esas almışız. Bu yıla böyle bir anlam yüklemişiz. İnsan iradesinin büyüklüğü, kendi insani koşullarında her şeye kadir olmanın tılsımı olduğu göz önüne getirilirse, bu yılda gerekeni yapabiliriz. Hazırlıklarımız bu anlamda küçümsenemez düzeydedir. Ancak pratik bambaşka bir şeydir. Adım adım kazanma denilen kısma girer; kırk ölçülür, sağı-solu çok iyi hesaplanır öyle adım atılır..."*

"Esirler ülkesi, korkaklar ülkesi, unutulmuşlar ülkesi en çok hatırlanılan, konuşulan cesaretlilerin ülkesi olacaktır; yurtseverliği kadar, insani değerleriyle boy atan eşsiz insanın beşiği olacaktır..."

Bütün mücadele sahalarımızda çokça görülen durumlardan biri, teori ile pratiğin kopukluğudur, bu iki olgunun birbirine uygunluk arzetmemesidir. Dolayısıyla bulunulan mücadele ortamlarında gerekli yaratıcılığın sergilenmemesidir. Gelişmelerin güncelliğine cevap verebilecek taktiklerin uygulamaya geçirilmemesidir. Bu durum, geçmiş tecrübelerden doğru dersler çıkarmamayı da beraberinde getirmektedir. Yaşanan gerçekler, deneyimler kişiyi ne kadar iddialı kılarsa kılsın, pratiğin kendine has yasaları dikkatten kaçırıldı mı, bu, kişiyi başarılı sonuç almaktan alıkoyar. Her güne, bir önceki günden daha farklı gelişmeler, anlamlar, kazanımlar yüklemek geleceğe yürümede mesafe almanın vazgeçilmez bir gereğidir. Her yeni gelişme, mutlaka beraberinde yeni koşullar ve daha farklı taktik görevler getirir. Sorumlu devrimci bunu görebilen, gereklerini yerine getirmeye hazır olan kişidir. Mücadelemiz, uluslararası etkilere sahip olsa da, esas itibarıyla Kürdistan gibi bir ülkede, TC gibi bir sömürgeci güce karşı yürütülüyor. Mücadelemizin karakteri, belki de hiçbir halkın mücadelesinin gerekli kılmadığı boyutlarda bir yaratıcılığı gerekli kılıyor. Pratiğin yasalarına işlerlik kazandırıldığında, adımların nasıl atılması gerektiğine mücadelenin her sahasında doğru cevap verildiğinde işlerin başarılması önünde hiçbir engel kalmayacak ve böylece Kürdistan'da mücadelemiz çok yönlü gelişmeler ortaya çıkaracaktır.

Görevlere doğru temellerde yaklaşılması durumunda, Kürdistan'da bu yılki olası gelişmeleri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş şöyle belirliyor: *"Kürdistan yeniden kaynaşacak. Her taraftan halkın boydan boya yürüdüğü bir ülke haline gelecek. Bu yıl, Kuzey'den Güney'e yürüyüş hamlesiyle bütün kentlerin, köylerin birbirine karışmaya, Doğu'dan Batı'ya birbirlerine kavuşması gerekenlerin kavuşmaya doğru git-*

tiği bir kaynaşma yılı olacak. Her türlü aşiretçi-feodal çizgiler, herkesin bireysel dar çemberleri kırılacak. Esirler ülkesi, korkaklar ülkesi, unutulmuşlar ülkesi en çok hatırlanılan, konuşulan cesaretlilerin ülkesi olacak; yurtseverliği kadar insani değerleriyle boy atan eşsiz insanın beşiği olacaktır. Nasıl ki geçmişte insanlık burada beşikte büyüdü, bir kez daha böyle büyüyecektir. Biz yeni beşikte büyümeyi kendi topraklarımızda gerçekleştireceğiz."

Bu, böylesine büyük oluşumların ordulaşması anlamına geliyor. Bizim esas itibarıyla, amaçları uğruna kendimizi adadığımız veya adamamız gereken tek yaşam gerçeğimiz budur. Başka türlü yaşayıp düşünmeye hakkımızın olmadığını bilmemiz gerektiğini belirten **Abdullah ÖCALAN** şunları söylüyor: *"İlk söz de böyleydi, son söz de böyle olacak; bin yıl öncesinde de yapılması gereken buydu, bin yıl sonra da yapılması gereken budur. O halde en eski söz kadar, en yeni söz de tutulan, gerekleri yerine getirilen söz olacaktır. Gelecekte de eğer yaşayacaksak, insan soyunun bir parçasıyız diyebilecek bir ülkeden vazgeçmeyeceksek, bunu şimdi gerçekleştirelim diyoruz. Ordulaşma andı da, bunun şansı da budur..."*

"Büyük devrimciliğe soyunmaktan başka çare yok..."

Devrimimizin köle insanın özgürlüğünü ya da düşürülmüş insanın ayağa kalkışını esas aldığı biliniyor. Bunun için fetheden kişiliklere ulaşmak esastır. Başka tür kişiliklerle ordulaşma sorunlarına cevap verilemez. Hatta bunun da ötesinde, eğer fethedici, koparıcı kişiliklere ulaşmamada ısrar edilirse, bu, ordu bozanlığa kadar götürür. Yine bu da, sürecin kazanılması önündeki en ciddi tehlikelerden birisidir. Her şeyden önce ordulaşmanın büyüklüğüne uygun büyük devrimciliğe ulaşmak gerekiyor. **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, ordu çalışmasının bir devrimci için çok zevkli bir çalışma olduğunu söyler. Bunun anlaşılır nedenleri vardır. Çünkü bir devrimci eskiyi yıkan, yerine yenisini inşa eden kişilik özelliklerine sahiptir. Ordulaşma bunun en önemli aracıdır. Kürdistan söz konusu oldu mu, eskinin yıkılmasında ve yeninin inşa edilmesinde ordulaşmanın rolü çok daha belirgin, çok daha sonuç alıcıdır. Bunun mutlaka kavranması gerektiğini ifade eden **Abdullah ÖCALAN** yodaş, bu konuda şunları belirtiyor: *"Büyük bir uyanış, barbar Türk sistemine karşı büyük bir çıkış, çok zevkli bir iştir. Ortadoğu'nun en unutulmuş halkı için, insanlığı yeniden yaratmak çok görkemli bir iştir. Bunun zevkine ulaşmadan bu işi götüremezsiniz"*

Bu çalışmanın içine girme fırsatı yakalanmıştır. Diğer bir deyimle, parti tüm mensuplarına bu fırsatın bütün imkanlarını sunmuştur. Ordulaşmak, aynı zamanda bin yıllardan bu yana süregelen her türlü düşürülmüşlüğün intikamının alınması demektir de. **Abdullah ÖCALAN** yoldaş bu anlamda şunları söylüyor: *"Derler ya, sana her şeyi yaptı; vurdu-kırdı yapmadığı hakareti bırakmadı diye. İşte gün, bundan hesap sorma günüdür. Şimdi bu, bir ulus ve insanlık çapında oluyor. Bugün biz, az çok halktan güç alarak, bizi bu duruma getirenlerden biraz hesap sorma fırsatını yakalamışız. Sizdeki büyüklük bu temelde olsa, siz müthiş olurdunuz. İntikam ve hesap sorma anlayışınız çok düşürüldü, çok vuruldu, çok hakarete uğradı. Günü, hesap sorma günü biçiminde değerlendiren bir kişiliğiniz olsaydı, ordulaşma çabası sizin için çocuk oyuncağı gibi kolay olurdu. Bu konuda tutkularınız çok amansız olsaydı, örgüt kuramama, asker eğitememe, hedef belirleyememe, vuruş gücünü gösterememe ve hareket tarzını tayin edememe gibi bir sorunumuz olmazdı..."*

Nitekim düşman geçmişte yaptıklarıyla yetinmiyor; yaptıklarının kat kat fazlasını yapmadığı için pişmanlık duyuyor. Adeta geçmişte eksik bıraktığını telafi edercesine bir yönelim içerisine giriyor. Ne pahasına olursa olsun "bitiririm" diyor, halkımızın haklı başkaldırısını bir türlü kabullenemiyor. Bin yıllardan beri yaşadığımız ama nefes alamadığımız topraklar için, "bir karış toprağımızı çiğnetmeyiz" diyor. Bu, tarihin tanık olduğu en büyük çelişkilerden biridir. Bu insanım diyenin kendisine yediremeyeceği bir yaklaşımdır. Düşman, kendi topraklarımıza sahiplenip, "vatanın birliği ve bütünlüğü" demagojisini bu kadar tutkulu savunurken, bizim muhtaç olduğumuz ve hakkımız olan toprağımız için sahiplenme gücünü göstermeyişimizi **Abdullah ÖCALAN** yoldaş bir duygu noksanlığı olarak değerlendiriyor ve şunları belirtiyor: *"Düşman, her şeyini elinden alıyor, istediği gibi yiyor-içiyor. Çiftlikler var, yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları var, hepsini her türlü sömürü aracını kurarak alıp götürüyor. Peki, ben muhtacım, ben insan olmak istiyorum, bunu kazanma duygusu neden bende gelişmesin? Neden? Dikkat edelim, düşmanın benimdir demesi kadar, biz kendimiz için benimdir demiyoruz. İşte duygu noksanlığı!.. Adam seni dilsiz bırakmış, yüreksiz bırakmış ve böylece seni yenmiştir. Farkında değilsin...*

Bütün bunlar için kıyamet koparmak gerekir. Bizim esas aldığımız tarz, basitten karmaşığa doğru biraz böyle gelişti. Düşman da, acaba hata nerede şeklinde araştırarak, bunun uygulamalarına girişti. Bu uygulamaları belirli oranda başarı da kazandı. Böylece sizi bir ordulaşma meselesinde, bir siyasileşme meselesinde ve hatta sıradan ekonomik ihtiyaçları karşılama meselesinde birçok şeye muhtaç etti. Ama siz, düşmanın bu uygulamasını fark etmediniz..."

Gerçekten düşmanın dolaylı yollardan geliştirdiği çok yönlü uygulamalar ya fark edilmedi ya da buna karşı tepkiler ve itirazlar zayıf kaldı. Gösterilen tepkiler de ölçüsüz ve gereğince sonuç almayan tepkiler biçiminde gelişti. Düşmanın bu uygulamaları kişilik şekillenmelerinde etkili olarak, sonuçta çarpıtılmış duygulara yol açtı.

"Yapılması gereken sapasağlam, kesin bir uygulamadır..."

Şimdiye kadar alınan eğitim, birçok pratik soruna cevap verebilecek, özellikle de mevcut ordulaşma sorununa kat be kat çözüm getirebilecek bir zenginliktedir. Yaşanan tecrübeler, şahane bir ordulaşmayı gerçekleştirmeye yetecek kadar çeşitlidir. Mücadele alanlarına bakıldığında, verilen bunca eğitimden ve yaşanan bunca tecrübeden, doğru bir görev anlayışı temelinde sonuçların çıkarılmadığı görülmüştür. Dolayısıyla çözümleyici sonuçlar çıkarmayan yaklaşımlar, kazanmaktan çok kaybettirmiştir. Örgütü yenilgilerle karşı karşıya getirmiş, beklenmedik darbeler almaya götürmüştür.

Taktik önderliğin kendi rolünü oynamamasından dolayı ordulaşma çalışmalarında ciddi yetersizlikler yaşadığımızı ve kayıplarımızın büyük çoğunluğunun da bu durumdan kaynaklandığını belirten **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın bu konudaki bir belirlemesi şöyle: *"Biz şunu gördük: Kayıplarımızın yüzde doksan beşinin nedeni kendi kendimiz oluyoruz. Geçmişte halkımızın içinde yaşandığı gibi, kendi kendimizi vuran biz, işlemez kılan biz, gafletli yaşayan biz, en sıradan görevlere layık olmayan biz, bir kocakarı gibi kendini yere atan biz... Hem de bu, komutanlık adına, askerlik adına ortaya çıktı. Rezil olduğu kadar, soytarıca, anlamsızca ve sebepsiz bir şekilde düşkünlükte seyredenin kendimiz olduğu ortaya çıkmıştır. Şu toplumsal etki, şu yetersizlik vb. denilerek günah çıkarılmaya çalışılıyor ama, kendine yakışmayacak olanı seçenin de biz olduğumuz, tarihi tecrübenin ışığında ortaya çıkmıştır. Halkın içinde, tarihin büyük zorbalarının, işgalci-istilacı güçlerinin, o tüm hain işbirlikçilerin hiçbir halkın bağrında olmadığı kadar yerleştiklerini anladık. Fakat buna karşı büyük bir özgürlük hareketi olan, bilinç kadar irade hareketi olan PKK içinde sen nasıl böyle durabilirsin? Bunca çözümlemelerin haykırdığı ve artık kimsenin önünde duramayacağı kadar kesinleştirdiği gerçek budur. Parti içinde bir köleyi geride bırakacak düşkünlüğe ve yine bir sahtekarı geride bırakacak ikiyüzlülüğe izin verilemez. Bilinçsizlik, iyi niyet ve dürüstlük adına da artık bu kabul edilemez. Yapılan çözümlemelerin çokça ispatladığı şey, hiçbir iradenin başka türlü cevap veremeyeceği tek gerçeğimiz budur. Bunu kesinleştirmiş bulunuyoruz. Tutum son derece kesin, kesin olduğu kadar da gerçeklere dayanır. Başarısızlığa götürecek sıradan sapmaları mahkum etmek kadar, işin yaratıcılığı için sergilenmesi gerekeni tam bir yarış halinde ortaya koymayı açık bir tutum olarak ifade etmeliyiz..."*

"Askeri kişilik; kendine hakimiyet isteyen ve oldukça ölçen-biçen kişiliktir..."

Devrimlerde halk ordularını düzenlemek, önemi ve anlamı büyük olan gelişmelerin büyük sonuçlar ortaya çıkarmasını sağlamak bir ustalık işidir. Bu çalışmalar büyük bir sabır, dirayet, olgunluk ve soğukkanlılığı gerektirir. Savaş sanatında, bireysel duygu ve davranışlara yer yoktur. Başarıyla gerçekleştirilmeyi bekleyen görevler çocukça, toyca ve amatörce ele alınacak özellikte değildir. Ordulaşma, siyasetin en yoğunlaşmış ifadesidir. Siyasette belki bir yanlış sözün telafisi mümkün olabilir, ama savaşta veya onun incelmiş sanatı olan ordulaşma çalışmalarında olabilecek en ufak bir hatanın bedeli çok ağır olabilir ve telafisi de mümkün değildir. Görevler, niyetlerin çok ötesinde bir ciddiyete sahiptir. Düşmanın çok yönlü provokasyonları, taktikleri, halk saflarında başvurduğu oyunlar vb. başka yönelimleri göz önüne getirilirse; çok usta bir pratiğin, karşı-devrim taktiklerini boşa çıkararak etkisizleştiren devrimci taktiklerin ve bunların üstünde de politik uyanıklığın sahibi olmak gerektiği kendiliğinden anlaşılır. Artık bu dönemden sonra çok iyi düşünmek, çok iyi planlamak, çok iyi vuruş tarzlarını gerçekleştirmek, ordulaşma faaliyetleri için kesinlikle olması gereken şartlardan biridir.

Her türlü yabancı, gerici, yok edici egemenlikleri yıkmak isteyenler; öncelikle kendi çizgilerinde, savaşım tarzlarında, geliştirdikleri alternatif yaşam biçiminde hakimiyet kurmak zorundadırlar. Strateji ve taktiklerinde oldukça ölçülü, hesaplı hareket etmekle sorumludurlar. Bunun kaçınılmazlığını her an iliklerinde hissetmek durumundadırlar.

Kayıplarımızın en ciddi nedenlerinden biri, bu konuda yaşanan yetmezliklerdir. Sunulan imkanlar doğru değerlendirilse, ele geçen bunca fırsatlar yerinde kullanılsa, görevlere layık olarak amansız politik bir tutumun sahibi olunsaydı, şimdilerde mücadelemizin gelişim seyri çok daha büyük olur ve düşmanın kimi zaman nisbi başarı kazanan politikaları rahatlıkla felç edilip işlemez kılınabilirdi. **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın buna ilişkin belirttikleri kısaca şöyle: *"Çok ağır dar görüşlülükler var. Hangi olaya el atarsak, karşımıza ağır dar görüşlülükler çıkıyor. Bu anlayışta olan arkadaşlarımız, şehirlerde düşman gelince kahramanca eylem koyuyorlar. En kahramanca eylemi koyacağına, ya da sende bu cesaret, bu yürek varken niye her gün düşmanı geriletecek planlar, eylemler geliştirmiyorsun? Kendini imha etmek kahramancadır ama, bu genç yaşta daha yapacağın büyük işler vardır. Niye tedbirin yok? Bütün ilkel isyanlara bakalım; biraz kendilerini güçlü -ama hesapsız- veriyorlar, fakat erken kaybediyorlar. Örneğin, Türkiye'de de direnişçiler çok çıktı; ya çok hızlı girdiler ve tasfiye oldular ya da kendilerini çok kötü geri çektiler ve pasifleştiler. Bizim bir tarzımız vardır; biz bu iki yaklaşıma da meydan vermedik: Ne hızlı girişe, ne de geri çekilişe... Biz durumu iyi dengelemeye çalıştık. Ama bu yanlış anlaşılıyor herhalde. Öte yandan biz bu yaklaşım içerisine girerken, düşmanın askeri-politik yönelimine karşı çabalarımızı amansız kıldık. Ve yine taktiği, geri durmak, kaçmak veya kendini yere atmak biçiminde değil, muazzam bir şekilde nefes nefese yaşadık. Adeta iğne ucu kadar bir yer tutulduğunda da orayı saldırı için çok iyi kullandık... Özgür bir devrimci, özgür devrimci ordulaşmaya gelmesini bilmelidir. Özgür bir insanın, şeref ve onurunu nasıl ayakta tutabileceğini, nasıl kötü bir tarzda yere serilmesinin önüne geçebileceğini bilmesi gerekiyor..."*

"Büyük düşünmek, büyük duymak, büyük oynamak..."

Halkımız, PKK önderiğinde ordulaşmaya doğru giderken, ordulaşmasını çok çetin bir savaşım içinde yaratmaya çalışırken, karşı-devrim cephesi -buna TC'yi destekleyen emperyalist güçler de dahildir- tüm gücüyle bu ordulaşma atılımını bozmaya çalışıyor. Yerinde verilen, haklı temellere dayandırılan savaşlar, denilebilir ki asırlık sorunların gün yüzüne çıkarılıp çözümlemesinde en etkili özelliklere sahiptir. Kürdistan'da TC sömürgeciliğine karşı yürütülen savaşın tam da böylesine bir rol oynadığı kuşku götürmez en yalın bir gerçektir. Artık herkesin dilinden düşmeyen bir deyimle, eğer Kürdistan eski Kürdistan değilse, bu, tamamen gelişmekte olan ulusal kurtuluş savaşının bir sonucudur. Ancak şu da bir gerçektir ki, büyük savaşların, ya da çok karmaşık sorunların çözüm gücü olan savaşların sorunları da aynı paralellikte büyük olur. Bu savaşın yürütücüleri "büyük düşünmek, büyük duymak, büyük oynamak" zorundadırlar. Tersi durumda ezilip safdışı kalmanın trajik sonuna uğramaktan kurtulamazlar. Nitekim büyük savaşların zaferi büyük olduğu kadar, yenilgisi de büyük olur.

Demek ki savaşın kurumlaşması olan ordulaşmanın başarılması için büyük önderlere, büyük komutanlara, büyük kurmaylara ihtiyaç vardır. Ordulaşmanın en temel gerçeklerinden birisi, önderlik ilkesini dikkate alma olayıdır. Hiçbir dönemde olmadığı kadar, önderlik gerçeğini yakalamak, onun temel yasalarına ordulaşma çalışmaları içinde işlerlik kazandırmak önem kazanmıştır. Nitekim halkımız her geçen gün daha fazla savaşa çekiliyor, öncüsü etrafında daha bir sağlamlıkta güç olayını oluşturuyor. Dolayısıyla her türlü bireysel tutum ve davranışların bir kenara bırakılması, yoldaşlık ilişkileri temelinde sevgi-saygı olayının geliştirilmesi ve bunun da halk saflarına taşırılması gerekiyor.

Bu konunun büyük önemine, gereklerinin mutlaka yerine getirilmesine dikkat çeken **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, önderlik olayının büyük çabalar sonucu geliştirildiğini ve bunun geliştirilmemesi durumunda bırakalım ordulaşmayı, kimsenin bir silahı bile eline alamayacak durumda olacağını belirterek, şunları söylüyor: *"Bu konuda biraz zeki olun, gerçekçi yaklaşmaya çalışın. Ben size şunu da söyledim: Değil birbirlerinize kin, tepki ve öfke duymak, bünyemizdeki tüm insanlara en değerli sevgi ve saygıyı göstermek doğaldır. Fakat birbirine karşı barut gibi bir ruhsal durum, asla ordulaşmaya götürmez. Kesin sevgi gerekiyor, şefkat gerekiyor, değer vermek gerekiyor. Bu duygu çok zayıf, bu aşılmadıkça ordu kurulamaz. Birbirlerine bu kadar öfkeli-tepkili olanlar, anlayışsız-sevgisiz olanlar çok güçlü bir tarihi oluşumun sahibi olamazlar. Tepkiniz, öfkeniz hataya, kusura, eksikliğe karşı olmalıdır. Yüzde bir de olsa, kişinin kurtarılmasını esas almalısınız. Bu konuda da yüksek sorumluluk gereklidir... Yine ordulaşmanın halk ilkesi açıktır. Biz sadece halk ilkesini yerle bir ettiğimiz için, ordulaşmanın ayağını nasıl kırdığımızı iyi biliyoruz. Ordulaşmanın temelde halka dayanması gerekirken, biz halkı nasıl karşıdevrim ordularına peşkeş çektik! Buna karşı bir tepkiniz olmazsa, siz ne kadar ordulaşabilirsiniz? Halkın bir üzüm sapına, bir üzüm tanesine bile zarar vermemeyi ilke edinmezseniz, ordulaşamazsınız. Bütün bunlar tarihin de, pratiğin de ispatladığı hususlardır."*

"Ordulaşma deyip geçmeyelim; sıfırdan asker yaratıyoruz..."

Mücadele saflarımızda en sancılı geçen olaylardan biri de askerileşme sorunudur. Başkaları için çok iyi asker olan, çok iyi savaşan eski Kürt kişiliği, kendisi için, kendi ulusal çıkarları için askerileşmede oldukça zorlanıyor. Bunun, yüzyılların yabancı egemenliklerinin ideoloji ve politikalarıyla çok yakın ilgisi vardır. Yani bunun Kürditan'daki sömürgeciliğin karakteri ile izah edilebilecek çok çeşitli nedenleri bulunuyor. Çok kötü savaşçılığa götüren, bizleri ordulaştırmayan, oldukça zorlayarak uğraştıran bu olumsuz durumu kırmak, dolayısıyla kendini askerileştirmeyi bilmek büyük önem taşıyor. Öte yandan askerileşmenin ideolojik, politik, örgütsel vb. çok yönlü koşulları vardır. Bunların doğru temellerde, gerektiği biçimlerde temsili sağlanmadan askerileşme gerçekleştirilemez.

Bu konuda ciddi denilebilecek düzeyde bir tutuculuk vardır. Bu hem savaşçı düzeyinde, hem de ön-

Devamı 23. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın ARGK gerillalarına mesajı:

"Bize alçakça dayatılan, tasfiye ve teslimiyete çekmeyi amaçlayan özel savaşa karşı amansızca yürüyelim!.."

Baştarafı 1. sayfada

Biliniyor ki, yakın dönemde, mücadelemizin sıkıştırdığı ANAP hükümeti, daha da yıpranmasını ölemek ve çözülüşünü uzatmak için, bir özel savaş yöntemi olarak erken seçime başvurdu. Bu seçimle amaçladıkları, özellikle hızla gelişen siyasal uyanışı frenlemek, boşa çıkarmak ve ardından daha geniş bir kitle temeline dayalı olarak, ulusal kurtuluş mücadelemiz üzerine tazelenmiş bir iktidarla gelebilmekti. İster kendi sorumluluğunda, ister yeni hükümetin sorumluluğunda olsun, son tahlilde özel savaş yönetiminin kitle temelini geliştirmek için başvurduğu bu taktik; bizim, zamanında mevcut olanakları en iyi bir biçimde değerlendirerek, yapılması ve dayatılması gerekeni yapmamız ve dayatmamız sonucunda boşa çıkarılmış oldu. Bu şekilde, daha da bunalıma ve çözümsüzlüğe doğru gitmelerine özen gösterdik.

Hiç şüphesiz, Demirel önderliğinde yeni hükümet geliştirilirken, özel savaşın bu konumunu gözardı edemeyeceğini, onunla bağlantısız olamayacağını çok iyi bilmemize rağmen, özellikle siyasi anlamda kitleler nezdinde mücadelemizin daha geniş bir meşruiyet kazanması için bazı taktik yönelimler içine girdik. Şunu çok iyi biliyorduk: Özel savaştan ve onun daha sinsi ve gelişmiş biçimlerinden vazgeçmeyecekler.

Biliniyor ki, bu hükümet başa geçer geçmez, daha bir ay bile dolmadan, özellikle mücadele tarihimizde ve günümüzde önemli bir yere sahip olan Lice-Kulp gibi bir alanda başvurduğu bir provokasyonla, şimdiden içine girdiğimiz bu önemli gelişme dönemini provoke etmek istedi. Böylece kışın ortasında, bizi –özellikle kitle gücümüzü– alelacele bir tepkiye çekerek, Şeyh Sait isyanında görüldüğü gibi erken doğum yaptırıp, zamansız ve kendisinin istediği koşullarda bir çatışmaya çekip sindirmeye çalıştı. Ve ardından bu tür provokasyonlar devam etti. Özellikle yılbaşından itibaren uçak saldırılarıyla amansız bir biçimde, temel taktik planlarımızın işlerlik kazanmaması, bu anlamda, hazırlıklarımızın layıkıyla sonuç vermemesi için ne lazımsa onu yaptı. Ayrıca, bu uygulamalara meşru bir kılıf olması için de, mevcut hükümetin siyasi kararlar olarak nitelendirdiği özel savaşın ihtiyaçları doğrultusunda bazı kararlar çıkartıldı. Kısaca, ellerinden ne geliyorsa onu yapmayı esas aldılar. Her türlü yöntemle gerçekleştirilen "faili meçhul" cinayetler, hava bombardımanları, şantaj, o sahte reform girişimleri veya demokratik bir yaklaşım içinde olacaklarını, "şefkat" politikasını geliştireceklerini vaad etmeleri ve bu anlamda "bekleyin, iyi olacaktır" biçiminde kitleleri sürekli beklenti içine sokmaları, özel savaşın taktikleriydi. Hükümet de ısrarla bu taktikleri uyguladı.

Denilebilir ki, karşımızda Özal döneminin hizmetlerinden daha fazla özel savaşa bağlanmış bir hükümet söz konusudur. Ve gerçekten de bu hükümeti Newroz'a kadar bizi oldukça darbeleyen, hatta mümkünse tasfiye eden bir konum içine sokmak istediler. Zaten Newroz'a doğru "teslim olun" çağrılarıyla gerçek niyetlerini ortaya koydular. Newroz gösterilerini bahane edip, kitle üzerinde bir kırım gerçekleştirmek istiyorlardı. Nitekim Cizre-Şırnak gibi alanlarda kırım denemesine de giriştiler. Yine Nusaybin gibi, özellikle kitleselleşmenin olduğu alanlara yöneldiler. Tüm bunlar, sistemli bir özel savaş politikasıydı. Aynı zamanda bu, "kitleyi PKK'den koparırız" diye esas aldıkları yaklaşımın da bir gereğiydi. Nisan ayına kadar az çok geliştirilecek politikaydı bu.

Şunu da ekliyorlardı: "Biz terörü ezmeyinceye kadar hiçbir meseleye el atamayız; dolayısıyla, Türkiye'nin de ciddi hiçbir sorunu halledilemez." Bu nedenle hükümet, 4-5 aylık süresini, tümüyle bizi ezmek için kullandı. Üstelik bunu, çok sinsi ve alçakca bir şekilde, demokrasi maskesi altında yürüttüler. Dışişleri Bakanı hemen Almanya'ya gitti, bazı sözler verdi; Demirel ABD'ye gitti, bazı sözler verdi; Rusya'ya gittiler, bazı sözler verdiler; İran'a da gittiler... Kısaca, diplomatik alanda da bu 4 ayı yoğun bir biçimde değerlendirdiler. "Terörü eziyoruz" biçimindeki bir yaklaşımı, bu ülkelere de kabul ettirmeye çalıştılar. Bütün bunlar çok açık ki, tasfiyemizi amaçlayan ve yabancısı olmadığımız yaklaşımlardır.

Şimdi içinde bulunduğumuz dönem; bu saldırıların sınırlı bazı darbelerle atlatıldığı ve esas itibariyle kendi planlı hazırlıklarımızı sürdürdüğümüz; bunda da başarılı bir aşamaya doğru geldiğimiz biçimindedir. Esas itibariyle, hükümetin bu niyetlerini, biz önceden sezmiştik ve kış hazırlıklarına yönelirken de bütün gruplara çağrımızı yaptık; talimat ve perspektifleri sunduk; bütün birimleri de az çok yerlerine ulaştırdık.

Çok iyi biliyorsunuz ki, bize hakim olan yön geç kalma, kalıp da hemen tedbirini alamama hastalıklarıdır. Bunlar bu kış boyu etkisini yine gösterdi. Bu anlamda, geçmiş yılların üs anlayışı, hareket tarzı, yaşam anlayışı, aslında darbe yememizin veya bazı kayıplara uğramamızın esas nedenleridir. Eğer zamanında, talimat ve perspektiflerin ruhuna uygun, yaratıcı bir düzenlemeyi her alana hakim kılmış olsaydık, hiç şüphesiz, bu kayıplar çok daha sınırlı olacak, kazanımlar çok daha ileri düzeyde olabilecekti.

Unutmayalım ki, düşman, çok daha büyük kayıplar verdirebilirdi. Örneğin, yeraltına geçememe daha yoğun, naylon çadır taktikleri daha da etkili olmuş olsaydı –sanıyorum, onlarca çadırı vurdular–, herhalde imha epey ileri olabilirdi. Oldukça ağır operasyonlar yaptılar. Eğer biraz yerleşme düzenine geçmeseydik, daha fazla kayıplara uğrayabilirdik. Güney'e yerleşme tarzımız, yurt dışını kullanma tarzımız, çok önceleri sağlama bağlanmamış olsaydı, sanıyorum epey sonuç alırlardı.

Şimdi çok daha iyi açığa çıkıyor ki, partinin öngörüleri, talimatları zamanında uygulansa, esasları kavranılsa, idrak edilse, basite alınmasa, geçmiş alışkanlıklar ve yöntemlerle hareket edilmese, gelişme daha fazla, kazançlar daha ileri düzeyde olacak ve hak etmediğimiz bu kayıplar da ortaya çıkmayacaktır. Israrla bunu anlamayan, eski yöntemlerde ve anlayışlarda ısrar eden, taktik önderliğe gelemeyen, kendini konuşturan, siyasi bilinci geri, manevra ve taktik kabiliyeti geri olan, komuta kademesinde yer alan bazı arkadaşlarımız, bunu kendilerine ve bize ağır ödettirdiler. Çıkarılması gereken önemli bir sonuç da budur. Bu hususlar üzerinde kapsamlı durulmuştur. Bu nedenle, uzun uzun tekrar durma gereğini duymuyoruz.

Yeni bir dönemin içine girerken, çok zengin olan parti tarihimize, onun silahlı savaşım çizgisine tekrar tekrar düzeltme temelinde yaklaşım göstermenin gereği önemlidir. Bu nedenle, mutlaka ulaşılması gereken sonuçların çıkarılması vazgeçilmezdir.

Peşinen şunu söyleyelim: Hiçbir arkadaşımızın, adı, sanı ne olursa olsun, –ister başarılı ister başarısız–, ne kendini abartması, ne de yılgınlığa kaptırması doğrudur. Genç ve tecrübesizdir; keyfince birçok şeyi yapmak ister veya çaba içine girebilir, ama yine de yetersizdir. Veya kendine çok güvenen birisi olabilir, ama onun da güncelliğe yaklaşımı yetersizdir. Öyle günler yaşıyoruz ki, bazen 24 saatte taktik değiştirmek de gerekebilir. Halen, bizim de günlük olarak burada yaptığımız budur. Devrim hızlanmıştır, gelişmeler hızlanmıştır. Gerçekten, düşmanın basın-yayın araçlarını izleyin, yine genelkurmayın dışarıya çıkan bazı emir ve talimatlarını inceleyin; göreceksiniz ki, onlar da daha yoğun ve günübirlik çalışıyorlar. Düşmanın başbakanına bakalım, bakanlarına bakalım, günübirlik çalıştıkları görülecektir. Dolayısıyla, bizim ertelemeci, ağır-hantal davranışlarımız devam ettiği sürece, belli ki, bu hızlı gelişmelere cevap veremez. Özellikle alışkanlıklarınız, şimdiye kadarki tarzınız gerçek bir engeldir ve kayıp nedenidir. Bunu böyle bir kez daha vurgulamak, sanırım çok gereklidir ve herkesin mutlaka gereken sonucu kendisi için çıkarması, önemli bir görevdir.

Şimdi, düşman yeni bir değerlendirme içinde. Savaşı, daha da şiddetlendirmeyi esas alan bir politikayı tercih etti. Siyasi görüşmeye yanaşmamayı, demokratik çözüme gelmemeyi esas alıyor. Bu nedenle Avrupa'yla arası açılmıştır. Bununla birlikte, ABD, bu savaşın işbirlikçisidir. Belki de birlikte hazırlıyorlardır. Fakat Avrupa, biraz daha siyasi ve demokratik yönteme dikkat edilmesini istiyor. Belki, basit bir çelişkidir, ama bu ortaya çıkmıştır.

Özellikle son dönemlerde, Türkiye'nin iç yapısında, yeni bir şovenist dalga tırmandırılmaya çalışılıyor. Son yaptıkları gösterilerle, Kürt kitlesine yönelik tahrikler bunun bir sonucudur. Hiç şüphesiz bu, Kürdistan halkını yeni bir gelişmenin içine de sokmuştur. Böylece, yurtseverlik duygularının daha fazla ve daha derinden gelişebileceği bir aşamaya getirmiştir halkı.

Son Newroz'daki sindirme girişimi, aslında halktaki kabarmayı önlemek içindir. Fakat özel savaşın bu tahriklerinin fazla sonuç vereceğini sanmıyoruz. Özellikle, geleneksel Kürt isyancılığına dayatılan taktiklerin bizim tarafımızdan önceden kavranılması ve tahriklere gelinmemesi, özel savaşın bu bastırma yöntemlerinin fazla başarılı olamayacağını daha şimdiden ortaya çıkarıyor. Kuşkusuz kitleye yönelik provokasyon ve bastırmalar daha da gelişecektir. Yine şovenizm daha da hız kazanacaktır. Biz, buna yönelik olarak, Türkiye ortamında devrimci-demokratik bir seçeneğin daha da güçlenmesi için legal-illegal düzeyde bazı tedbirler aldık. Bu, sınırlı da olsa, gelişmesini gösterecektir. Ayrıca, kitlemizin normal özgürlük yürüyüşünün süreceğini söylüyoruz. Bu hızından bir şey kaybetmeden, daha da yaygınlaşarak devam edecektir. Öte yandan, dış alandaki diplomatik faaliyetler sürdürülecektir. Özellikle, emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik bazı dayatmaları ve geliştirdiği taktikler –Libya, Suriye ve İran üzerindeki baskılar vb.–, bizim açımızdan daha iyi bir ittifak imkanı yaratıyor. Dolayısıyla, bu değerlendirilecektir. Dolaylı ve direkt etkilerini mücadelemiz için kullanacağız.

Şu tespit doğrulanmıştır: Birinci Dünya Savaşı sonrası Ekim Devrimi'ne benzer koşullar burada oluşabilir. Dolayısıyla bölgeyi bir devrim yatağı haline getirmek mümkündür. Biz bunu, İran-Irak savaşında ileri sürdük; Körfez Savaşı'nda bu daha da açığa çıktı ve şimdi bunun ürünlerini topluyoruz. Bu alanı bir devrim yatağı haline getirmek artık imkan dahilindedir. Yüklenmeye bağlıdır. Türkiye'nin de ortamına, artık devrimi dayatmak ve hızlı sonuç almak zor değildir. Bütün bunlar, bizim politik öngörülerimizdir ve az veya çok araçla, ilişkilerle sonuç almak için imkanlar dahilinde yapılan çalışma-lardır.

Şunu çok iyi bilmek gerekir: Ne düşmanın baskı, sindirme ve bu temelde gerillayı halktan koparıp "bataklığı kurutma" çabası sonuç verebilir, ne de kendi başına halkın yürüyüşleri... Asıl belirleyici olan, şimdi gündeme daha yoğunca giren ve birçok gelişmenin de yol açıcısı olan silahlı devrimci hareketimizdir. Özellikle silahlı mücadele çizgimizin bugün geldiği seviyedir; onun örgütlenmesi, ordulaşması, harekete geçirilmesi ve savaştırılmasıdır. Evet, belirleyici olan budur. Ve gerçekten de, şimdi nereden bakarsak bakalım, bizim için olduğu kadar, Türkiye için, hatta Ortadoğu için en önemli bir devrim hareketi, şu an bizim yürütmekte olduğumuz silahlı devrim hareketidir. Yani mevcut ordulaşma ve onun savaştırma düzeyidir. Buraya nasıl geldik, hazırlıklar veya özellikle bu son aylardaki çabalarımız neydi? Bunlar kapsamlı olarak sunulduğu için yeniden belirtmeyeceğiz, fakat çok önemlidir.

Özellikle geçirdiğimiz bu son dört ay –daha öncesi de var–, çok daha derinleştirilmiş bir gerilla çizgisine, onun ordulaşmasına ulaşmayı amaçlıyordu. Bu nedenle, gerçek anlamda, özü kadar biçimi ve yetkinleşmiş bir ordulaşmanın siyasi temeli ve cephe gerisi kadar, sıcak savaşım cephesinde de nasıl üslenmesi ve mevzilenmesi, özellikle temel taktiklerinin nasıl geliştirilmesi gerektiğine ilişkin çok tartışma yaptık. Bu konuda planlamalara ulaştık ve sizler de hemen hemen her düzeyde bu temelde belli bir anlayışa, plan gücüne ulaştınız. Ayrıca, daha yeterli pratik eğitimle, araziye uyum sağlama, mevzi tutma, donanım elde etme gibi konularda da ilerleme kaydettiniz.

Nisan ayıyla birlikte, hareketli bir dönemin içine girmiş bulunuyoruz. Bu aşamadan sonra, düşmanın hedefi, belirtildiği üzere imhadır. Neden buna yöneldi? Çünkü, halen içinde bulunduğumuz durum nedeniyle, kendisini siyasi çözüme hazır göremiyor. Ayrıca, bizim de zayıflıklarımızı ve savaşı her cepheden tam tutturamadığımızı görüyor ve dış ilişkilere de dayalı son bir hamleyle, bu hükümet de kendi şansını kullanmak istiyor.

"...Bu hükümet başa geçer geçmez, daha bir ay bile dolmadan, özellikle mücadele tarihimizde ve günümüzde önemli bir yere sahip olan Lice-Kulp gibi bir alanda başvurduğu bir provokasyonla, şimdiden içine girdiğimiz bu önemli gelişme dönemini provoke etmek istedi. Böylece kışın ortasında, bizi –özellikle kitle gücümüzü– alelacele bir tepkiye çekerek, Şeyh Sait isyanında görüldüğü gibi erken doğum yaptırıp, zamansız ve kendisinin istediği koşullarda bir çatışmaya çekip sindirmeye çalıştı. Ve ardından bu tür provokasyonlar devam etti. Özellikle yılbaşından itibaren uçak saldırılarıyla amansız bir biçimde, temel taktik planlarımızın işlerlik kazanmaması, bu anlamda, hazırlıklarımızın layıkıyla sonuç vermemesi için ne lazımsa onu yaptı..."

"...Geçmiş yılların üs anlayışı, hareket tarzı, yaşam anlayışı, aslında darbe yememizin veya bazı kayıplara uğramamızın esas nedenleridir. Eğer zamanında, talimat ve perspektiflerin ruhuna uygun, yaratıcı bir düzenlemeyi her alana hakim kılmış olsaydık, hiç şüphesiz, bu kayıplar çok daha sınırlı olacak, kazanımlar çok daha ileri düzeyde olabilecekti..."

Bu arada, şunu da hemen belirtelim: Biz, her ne kadar siyasi görüşme konusunu ortaya attıksa da, bunun fazla hayat bulmayacağını biliyorduk. Savaşı derinleştirmeden, özellikle gerillayı tam oturtmadan, ordulaştırmadan, serihildanları da yaygınlaştırmadan, mevcut düzey ile düşmanı siyasi bir çözüme çekeceğimize inanmıyorduk. Halen de bu inançtayız. Fakat bu, yine de siyasi görüşmelere açık olmamak, demokratik seçenekleri gündemde tutmamak anlamına gelmediği gibi, tam tersine ona işlerlik kazandırmak için gereklidir. Elbette devrimci yöntemi de ikinci plana bırakmayacağız. Bunu böyle kavramak gerekiyor.

Elbette, doğru yöntem, bizim esas aldığımız, bütün çalışanlarımızın benimsediği ve buna bağlı olarak hepimizin çalıştığı devrimci yöntemdir; silahlı savaşım yöntemidir. Dolayısıyla, mevcut gerilla ordusunun yetkin bir tarzda kuruluşu ve savaştırılması aşamasıdır. Bunun çok çeşitli sorunları ve çözüm yolları üzerine tartıştık, sonuca da bağladık. Ayrıca bu, planlamalar için bağlayıcı kararlar ve talimatlar haline de dönüştürüldü. İçeriğini incelemek ve her birimin, hatta her savaşçının ve komutanımızın sonuç çıkarması vazgeçilmez bir görevdir. Bunlar, kağıt üzerinde kalsınlar veya keyfi yorumlara tabi tutulsunlar diye değil, bütün birimler, kendi çabaların, savaşımlarına, eğitimden tutalım örgütlenmeye kadar egemen kılsınlar diye geliştirildi. Her komutan ve savaşçı, bundan en üst düzeyde sorumludur.

Her şeyden önce, bu hazırlıklara bu biçimde karşılık vereceksiniz. Biz de boşuna yaşamadık ve boşuna buraya kadar gelmedik. Muazzam acılarla -ki hepiniz yaşadınız-, sıkıntılarla buraya geldik. Bunu söylerken, ucuz bir yaşamı kurtarma anlamında söylemiyorum. Devrim değerlerini buraya kadar taşıdık ve yenilgiye de uğratmadık. Fazla çarçur etmeden hepinizin gündemine soktuk; hatta ellerinize kadar getirdik. Kuşkusuz bunu "keyfimiz istediği gibi kullanalım" diye ya da "üzerine yatarak birkaç yıl yaşarız" diye yapmadık. Belki böyle de olabilir. Yani üzerine yatarsın, yıllarca seni yaşatabilir de. Ama böyle kullanasınız diye yapılmadı bunlar. Ya niçin yapıldı? Devrimimizin bu aşamasında -ki planlamada iyi konulmuştur- tam bağımsızlığa ulaşmasak da, ülkemizin denetimini önemli oranda ele geçirmek, en azından dörtte üçünü askeri ve giderek siyasi denetimimize almak ve bu temelde halkımızın ezici bir çoğunluğunu düşmanın denetiminden çekip çıkarmak için... Ve yine düşmanı -ki, şimdiden içine giriyor- garnizonlarına sıkıştırmak, işbirlikçilerin tasarrufundan kurtulmak için... Daha şimdiden, mevcut gelişmeler bu konudaki yaklaşımın doğru olduğunu ortaya koyuyor.

Belli bir kesim ikame edilmiştir.

Ekonomik hedefler, sosyal-siyasal hedefler iyi belirlenmiştir. Gerçekten, ekonomik alanda bir savaş ekonomisine yol açacağız. Düşmanın bütün ekonomik çıkarlarına; ulaşım hatlarından tutalım temsilciliklerine kadar, yine onun her türlü güçlenmesine yol veren kültürel, sosyal kuruluşlarına ve siyasi işbirlikçilerine kadar bu aşamada en büyük darbeler vurulacaktır. Sonuç olarak, Kürdistan'da, yurtseverliğe bağlı bir kitle ve ona hizmet eden bir ekonomik ve kültürel yaşam oluşturulurken, bunun dışındakilere fazla yaşam hakkı tanınmayacaktır.

Örneğin, bir Botan'da -Güney de dahildir- 10.000'den aşağı olmayacak bir gerilla ordulaşması geçerlidir. Yine, bunun birkaç katı kadar milis oluşturmak geçerlidir. Şehirler düşman denetiminden çıkıyor. Zaten siyasi olarak çıkmış. Garnizonların olması neticeyi değiştirmez. Bütün bölgeler için buna benzer belirlemeler yapılmıştır ve yerindedir.

Bu perspektifler gerçekçi ve ulaşılmak içindir. Ayrıca diğer hedefler konulmuştur. Ekonomik hedefler, sosyal-siyasal hedefler iyi belirlenmiştir. Gerçekten, ekonomik alanda bir savaş ekonomisine yol açacağız. Düşmanın bütün ekonomik çıkarlarına; ulaşım hatlarından tutalım temsilciliklerine kadar, yine onun her türlü güçlenmesine yol veren kültürel, sosyal kuruluşlarına ve siyasi işbirlikçilerine kadar bu aşamada en büyük darbeler vurulacaktır. Sonuç olarak, Kürdistan'da, yurtseverliğe bağlı bir kitle ve ona hizmet eden bir ekonomik ve kültürel yaşam oluşturulurken, bunun dışındakilere fazla yaşam hakkı tanınmayacaktır. Planlanan hedeflerin özü budur. Buna ulaşmak için siyasi, askeri ve kültürel örgütlülük ve eylemlilik ortaya konulmuştur.

Hiç şüphesiz, esas olan yine askeri mücadeledir. Bütün bölgelere dayatılması gereken askeri çizgi ve hedefler bellidir. Ayrıca bunun hangi çalışma ve yaşam tarzıyla hayata geçirileceği iyi işlenmiştir. En çok açıklığa kavuşturulan bir husus da budur. Herkesin kendine göre bir çalışma tarzı değil, kendine göre bir hesabı-kitabı değil, başarıya götüren, şimdiye kadar sonuç alan ve herkesin kendini tabi tutması gereken bir çalışma tarzı, bir eylem tarzı söz konusudur. Geçmiş yıllarda bu konularda haddinden fazla bireycilik yapıldı. Plan, hedeflenenin gerisinde mi kalıyor, hiç umurunda bile değil. Çalışma tarzı, yaşam tarzı partimizinkiyle alakalı mı, değil mi, belli değil. Tabii ki, bütün bunlar doğru değil. Keyfe göre bir devrimcilik -gerekçeleri ne olursa olsun- bizi oldukça zora sokuyor ve genel planımızın hayata geçirilmesini de engelliyor. Gerekçeler, bireysel zorluklar bu konuda fazla belirleyici olmamalı. Devrimci odur ki, ne kadar zor olursa olsun, koşulları, olanakları zorlayarak belirlenen hedefe ulaşabilsin, hatta onu aşabilsin.

Bu ordulaşma, tarihimizde ilk kez gerçekleşen şanlı bir ordulaşmadır. Düşman, istediği kadar "darbeleyeceğim" desin. Son olarak, düşman genelkurmayı şunu söylüyor: "Kitlesini ezeriz, gerilla birliklerini de darbe üstüne darbeyle imha ederiz!" Bunu iyi değerlendirelim. Düşman çok iyi biliyor ki, ülke içinde de kapsamlı bir biçimde gerilla birliklerine ulaşılmıştır. Şimdi bu, büyük bir kazanım olduğu kadar, bütün gelişmelerin de belirleyici çalışmasıdır. Ama gel gör ki, birçok çalışanımız, komutanımız halen, "bu neyin ürünüdür, ne kadar yılda sağlanmıştır, hangi yaratıcı çabaların sonucudur"; bunu anlamak istemiyor. Yıllardır, bir çalışma usulü tutturmuş -ki bin defa yenilgiye götürür-, onu bırakmak istemiyor. Görüyorsunuz, rahatlıkla imhaya açık bir alana yerleşilmiş, onu bile terk etmek istemiyor. Bu ihanetten daha kötü bir gaflet durumunu ifade eder. 24 saatte yapılması gereken bir taktik değişikliği, 6 aya bırakabiliyor. Bu bir gaflettir. Sonuç ihanetten daha kötü olabilir, olmuştur da.

Araziye ulaşılmış, altın gibi noktalar var. O noktaların birçoğuna henüz ulaşmamışız. İhmalkarlıktandır aslında, başka bir gerekçesi yok. Birçok alanı tutabiliriz. Çok iyi ve zayıf noktalarda düşmanı yakalıyoruz, vurabiliriz. Ama ihmalkarlıktandır yine; vurmuyor.

Bütün bunların kişilik yapımızla çok sıkı ilişkisi vardır. En önemlisi de komuta yapısıyla ilişkisi vardır. Şimdi, bu söylediklerim, size tekrar gibi de gelse veya "çok duyduk bu sözleri" deseniz de, özellikle komuta kademesi için, mücadelenin her düzeydeki yönetimi için, bin defa da olsa tekrarlamaktan kaçınmayacağım hususlar vardır. Hiçbirinizin gerekçesi, bizi bunları tekrar tekrar belirtmekten alıkoyamayacağı gibi, "istenildiği kadar söylense de kavrayamam" diyecek durumda da olamazsınız. Bunu derseniz ne olur? Gerçekten, savaş en az düşman kadar onları da ezer. Bu aşamada, buraya kadar geldikten sonra savaşla oynamak, hele hele rahatlıkla yerine getirilebilecek görevleri savsaklamak, iyi bir yönelimle çok şeyler gerçekleştirilebilecekken gerçekleştirmemek, gerçekten artık ağır suçlar kapsamına girer. Çok rahatlıkla alınabilecek tedbirleri almayacaksın, çok iyi vurulabilecek hedefleri vurmayacaksın, rahatlıkla yerine getirilebilecek bir eğitimi, örgütlemeyi yapmayacaksın, hareket planını geliştirmeyeceksin, birliklerin başında yer almayacaksın, onları her türlü tehlikeye açık tutacaksın!.. Çok açık söyleyelim ki, bunları yapanlar soruşturmalıktır. Bu tip birimlerin pratiği incelenecektir; ve suçluluk oranı nedir, ortaya çıkarılıp hesap sorulacaktır.

Bizim şimdiye kadarki bir eksiğimiz de şu: Adam ağır bir ihmalkarlıktan onlarca yoldaşın şahadetine yol açıyor; biz, "niye yaptın" bile demiyoruz. Ben artık bunu kabul edemiyorum. Geçen yıllarda, bu şekilde yüzlere varan yoldaş şehit düştü. Bu bir ihmalkarlıktır. Aslında biraz kafayı çalıştırsa tedbiri alabilir, fakat buna güç yetiremiyor. Peki, bir hain bundan daha fazla zarar verebilir mi? Bu anlamda içine düşülen gaflet ve hıyanet , yıkıcı sonuçlara, kaybettirici sonuçlara yol açmıyor mu? O zaman, hangi gerekçeyle, biz böyle bir komuta yürüyüşünü kendimize yakıştırıyoruz?

Şunu çok iyi göz önüne getirmek zorundayız: Biz, savaşarak kaybetmiyoruz; savaşmamaktan kaybediyoruz. En son Dersim'e bakalım; Dersim'in dağlarını ben de biraz biliyorum: Değil kışın adam kaybetmek, düşmanın adım bile atamayacağı yerlerdir. Ama, sorumluya siz bakın ki, birlikleri dağdan indiriyor, en tehlikeli ve düşman istihbaratının eksik olmadığı köylere, evlere yerleştiriyor. Sonuçta, 30'a yakın değerli gerilla, militan kaybettik. Gerçekten de savaşmadan kaybetti bunlar. Nasıl oluyor bu? 30 silahlı gerilla demek, alanın kurtuluşu için temel bir güç demektir. Buna ihmalkarlık da denemez. Peki, nedir bu alçaklık? Dersim'de dağ mı yoktu, bir mağara da mı yoktu? Hepsi var. O zaman neyi bekliyor da hareket etmiyor? Bu neyle izah edilebilir? Bu ağır bir suç değil de nedir? Niye iyi savunulabilecek, iyi yaşanabilecek, iyi vurabilecek yerleri bırakıp da böyle hareket ediyoruz? Az mı yer yaptık, az mı talimat gönderdik, az mı güç gönderdik? Paraları vardı, silah vardı, adam da vardı. Peki niye kullanılmadı? Eğer, muhakkak biri örgüte düşmanlık yapmak istiyorsa, bunu açıkça söylemeli.

Geçen yıl böyle birçok alan vardı. Örneğin, Garzan için de biz söylemiştik: Böyle şehirlere girmeyin! "Yok" dediler, "değişik bir üslenme yapacağız." Biz de güvendik; değişik, kimbilir nasıl yaratıcı bir şeydir dedik. Meğer, bizim yönetim, en güvenilmez köylerde, şehirlerde aylarca barınabiliyormuş ve vurulurken silahına bile sarılamıyormuş! Bir gerilla komutanı böyle mi olacak?

Bestler'de geçen yıl "sen-ben" kavgası yapıldı. Bir zavallılık örneği! Kar var, kış var, "yeraltında bir sığınak nasıl geliştirebiliriz" diye düşünmediler. Uzun uzun başka şeylerle uğraştılar. Sonuç, o kadar kayıp!

Şimdi, aslında bunun gibi birçok olay söyleyebiliriz. Görüyoruz ki, gerçekten hepsi PKK'nin oluşumunun, imkanlarının nasıl sağlandığını bilmiyor. Dolayısıyla kendini habire dayatıyor; artniyetli mi, küçük-burjuva hesaplı mı, ağavari mi; artık layık gördüğü ne varsa, elinden-ağzından ne geliyorsa onu yapıyor ve tabii bizi de ağır kayıplara uğratıyor. Kuşkusuz bunların hepsi de kader değil ve kimse normal olduğunu söyleyemez.

Geçen yıllardan da biliyoruz: Sırf, "şuraya, köyümün yanına gideyim" diye, birimler imhalık alanlara çekildi. Zaafmış, yok aileye düşkünmüş! Takip edilmemesi gereken birçok yol hatları var. Fakat öyle hareket edildi. En büyük zararı da, -düşmandan daha fazla- böylesi eksik devrimcilik veriyor. Biz bütün bunları az-çok soruşturmaya da aldık. Bazılarından hesap sorduk, sormaya da devam edeceğiz. Ama mademki, yeni bir tarihi dönemin üzerine yürüyoruz, lütfen bundan sonra bu durumlara düşmeye fırsat tanımayın. Çünkü her bakımdan, tarihi bir altüst oluş sürecindeyiz, olağanüstü gelişme dönemindeyiz. Bin yıllık kölelikten kurtulmaya çalışıyoruz. En azından, bir kurtuluş fırsatı yakalamışız. Bir-iki yılınız varsa, adayacağınız bir yaşamınız varsa -eminim ki, hepsi de adıyor-, o halde bunu layıkıyla yapalım diyorum. Neden yapmayacaksınız? Gerekçeniz ne? "Alışkanlıklarım varmış", bilmem "evlerde bir çay içecekmişim", bilmem "ahbapçavuşluk yapacakmışım!" Yere girsin ve zehir zıkkım olsun! Niye tarihi kaybetmek pahasına bu basitliklere düşüyorsun!

Biz kendi yaşamımızı da biraz anlatmaya çalıştık. Onüç yıldır bu dağlardayız; bir gün bir eve girmedik, gerek de görmedik. Çok zorunlu olmasa, tedbirli olmasa gitmeyiz. Niçin? Bir hareketi esenlikli kılmak için. Bütün sözcükler bende siyasi ve askeri temeldeydi. Bir tek ahbapçavuşluk ilişkisine girmedik. Girdiğim her ilişki siyaset içindi. Çünkü, bu dönem ancak böyle kurtarılır da ondan. Başka türlüsüne de imkan vermeyeceğiz.

Dönemi anlayacaksınız ve anlayıp da gerekeni yapacaksınız. Biz bunlara daha önce de söylemiştik, fakat bir türlü uygulatamadık. Tabii ki, öfke de arttı. Ağzımızdan çıkarmamamız gereken sözleri çıkardık. Neden? İşte, kendini böyle dayatanlar, "ne de olsa beni görmezler, keyfimce istediğimi yapabilirim" diyenler içindi. Bunların ne kadar yanıldıkları şimdi açığa çıkmıyor mu? Ulaşmamak mümkün mü? Hesap sormamak mümkün mü? Devrimci bir örgütte böyle şeyler mümkün olabilir mi? Hayır! Hatta biz şunu da söyledik: Mezarda bile adamdan hesap sorulur. Bunları şunun için söylüyorum: Bundan sonra yapacağınız her şey tarihe mal olur. Yaşayacağınız her türlü eksiklik ve yanılgının ise, hesabı sorulur. Eğer davranışımız iyiyse şan olsun, tarihe mal olsun; kötüyse, en acımasız bir biçimde ya düşman bize ödetir ya da parti ödetir. Bunu bir an için bile olsa unutmayalım.

Sorumluluk nedir, kişilik nedir, disiplinli yaşam nedir? Bu ilk defa karşımıza çıkıyor. Kürt halkı tarihinde kendisi için, öz ordusu için, öz kurtuluşu için bu şansı yakalamış ve sizler de onun öncülerisiniz, onun komutanları ve askerlerisiniz. Bunlardan şüphe yok. O halde diyorum ki, buna yaraşır ciddiyeti, sorumluluğu, yaratıcılığı, günün 24 saati diri tutalım. Neden? Çünkü, yüzyılların gelişmesini, belki biz bu yıl sağlayacağız veya yüzyıllık başaşağı gidişi biz bu yıl tersine çevirebiliriz. Düşman bitirmek istiyor; biz tersine çevireceğiz.

Görev bu! Biz 20 yılımızı, acımasız bir biçimde geçirerek, imkan ve fırsatları sizin emrinize sunduk. Nasıl yaşanıldığı biliniyor. Bu silahlar, bu amansız yüklenimler, bu kadar şehit, bu kadar acı, en son bu Newroz'daki çıkış vb. hepsi, elinizdeki silahla, elinizdeki birimlerle mükemmel savaşmanız içindir. Başka bir biçimde değerlendiremezsiniz. Biz her şeyimizi verirken, bazıları üzerine oturak, günü kurtarsınlar, en azla yetinsinler ya da kolay kaybetsinler diye değil. Bir tek fişeği yerinde kullanmak, bir dostu elde etmek için yıllarca ne yaptık? 10 savaşçıyı bir çırpıda yere düşüresiniz diye mi -hem de bir hatayla- verdik size. Bunu yaparsanız, affedebilir miyiz? Biz, kolay değer kazanmadık ki, siz kolay harcayasınız. Hatta sizleri kolay kazanmadık ki, siz kendi canınızı kolay harcayasınız. Buna hakkınız yok!

Şimdi bütün bunlar, şunu ortaya çıkarıyor: Önümüzdeki dönemin üzerine yürürken, şimdiye kadarki bütün hata, yanlış ve yetmezliklerin dersini çıkaralım. Bunun yanında yaratmanın, doğru çalışma tarzının, vuruş tarzının gerekleri neyse onu esas alarak yükleneceğiz: Sonuna kadar tedbir, sonuna kadar yaratıcılık! Bu konuda sizleri serbest bırakıyoruz. Nereden nasıl vurmayı gözünüze kestirdiyseniz, kendinize güveniyorsanız ve kendinizi sonuna kadar tedbirli kılmışsanız yüklenin, serbestlik vardır. 24 saatte durumlar değişebilir, karşınıza hedef çıkabilir, zorluklar çıkabilir, ilerleyebilirsiniz, gerileyebilirsiniz, alan değiştirebilirsiniz, işgal edersiniz, bırakırsınız, geniş yayılırsınız, dar yayılırsınız vb. bütün bunlar fırsata bağlıdır. Düşünün diyorum size; 24 saatliğine bir taşın altı nasıl tutulur, bir kayanın altına nasıl girilir, en stratejik bir zirve nasıl bizim için ulaşılması gereken bir yer olur!.. Bir köy ilişkisinden tutalım bir kenti işgal etmeye kadar, neye gücünüz yeter, fırsat doğmuş mu? 24 saat bunları değerlendireceksiniz. Düşmanın zayıf bir noktasını aniden farkettiniz; ona da yönelebilirsiniz. Bir takım da, 500 kişi de bir hedefin üzerine yürüyebilir; hatta bin kişiye de çıkarabilirsiniz. Mesele kestirebilmektir, mesele sorumluluk sergileyebilmektir, mesele sonuna kadar tedbiri alabilmektir ve yürümektir. Böyle yaptınız diye kimse sizi suçlamıyor, suçlamayacaktır da.

Düşmanı tanımak, onun bütün tekniğini bilmek, yöntemlerini hesaba katmak, kendi gücünü hesaba

Devamı 22. sayfada

Gazeteci Halil NEBİLER'in PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş ile yaptığı röportajı yayınlıyoruz

"Kardeşlikten dem vuranlar, haklarımızı kavrayarak kabullenirler, hatta daha fazlasını verirler; kavramıyorlarsa kavratacak gücü göstereceğiz..."

H. NEBİLER: *Öncelikle sormak istediğim şu: Bugün 21 Mart günü ve biraz önce de radyodan dinlediğimiz gibi 30 civarında ölüyle sonuçlanan bir Newroz yaşandı. Cizre'de, Şırnak'ta, Van'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Devletin, uzun süre, "isteyen herkes kutlayabilir" demesine karşın, 30 ölümle biten Newroz olaylarını nasıl karşılıyorsunuz? Böyle bitebileceği konusunda bir tahmininiz var mıydı ve bundan sonraki çalışmalarınıza, çabalarınıza bunun bir etkisi olacak mı olmayacak mı?*

A. ÖCALAN: 21 Mart 1992 gerçekten kanlı geçti ve halkımızın mücadele tarihine, daha şimdiden etkileri oldukça önemli olabilecek bir gün oldu. Aldığımız haberlere göre en yaygın katılım, parti sloganları altında ve yine Parti Önderliği'nin posterleriyle birlikte gerçekleşmiştir. Ulusal çapta gerçekleşiyor. Bu konuda, daha çok sonuç alan bizim taktikler olmuştur. Yaklaşımlarımızı 2000'e Doğru'ya da açıklamıştım. Büyük bir ayaklanmanın pek denenmeyeceğini, bizim düzenli ve planlı bir çalışma yürüttüğümüzü, ama provokasyonların da olabileceğini söylemiştim. Bazı yerlerde bu provokasyon saldırıları yapıldı. Bu, Türkiye için de iyi olmayacak. Bazı gelişmelere bu provokasyonlar yol açıyor. Halk silahsızdır, kimse silah sıkmadı; ama onlar, halkın özgür iradesine kurşun sıktılar. Tabii ki, siyasi açıdan bu bizim için bir kazanımdı. Devrimci iradeden, özgürlük yürüyüşümüzden vazgeçmeyeceğimiz, sindirilemeyeceğimiz, korkutulamayacağımız net bir şekilde açığa çıktı. Halkımız, halen kahramanca direnmeye devam ediyor. Unutmayalım ki, bu, en büyük askeri hazırlıklara karşı, halkımızın özgürlük yürüyüşüne dönüştü. Kayıplar, 30'u da aşabilir, yüzü de bulur, bini de bulabilir. Biz, bütün bunlara karşı hazırlıklıyız. Genel silahlı faaliyetlerimiz, çok yüklü kayıpları da telafi edebilecek ve onları gelişmeye döndürebilecek kapasitededir. Yalnız, hükümet için bu çok ağır bir darbedir. Özellikle silahlı güçlerini, emniyet güçlerini bile daha tam denetleyemedikleri açığa çıkmış oldu. Bizim açımızdan fark etmez. Bizim bu konuda çıkaracağımız en önemli sonuç; hükümetin demokratik yaklaşımının tutarsız olduğu, sahte olduğu; aynı şekilde, halkla PKK'yi birbirinden ayırdetme taktiklerinin de geçersiz kaldığıdır. Bundan çıkaracağımız sonuç ise bütün gösterilerin hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar, etle-tırnak gibi PKK ile halkın bütünleştiğini göstermesidir. Bu, çok önemli aslında. Eğer tutarlıysalar, hatta demokrasiyi esas alıyorlarsa, çıkarılacak sonuç şudur: Halk eşittir PKK gerçeğidir. Ama bir sonuç çıkarırlar mı, bilemiyorum. Çıkarırlarsa, mesaj nettir. Newroz kutlamaları, çok açık sonuçları ortaya çıkarmıştır. Kürt halk kimliğini tanıyorlarsa, bu, PKK kimliğini açık kabulden geçiyor. Onun dışında herhangi bir yaklaşım tutarsız ve tehlikelidir. Bu sonuç ortaya çıkmıştır.

> **"...Halk silahsızdır, kimse silah sıkmadı; ama onlar, halkın özgür iradesine kurşun sıktılar. Tabii ki, siyasi açıdan bu bizim için bir kazanımdır. Devrimci iradeden, özgürlük yürüyüşümüzden vazgeçmeyeceğimiz, sindirilemeyeceğimiz, korkutulamayacağımız net bir şekilde açığa çıktı. Halkımız, halen kahramanca direnmeye devam ediyor. Unutmayalım ki; bu, en büyük askeri hazırlıklara karşı, halkımızın özgürlük yürüyüşüne dönüştü. Kayıplar, 30'u da aşabilir, yüzü de bulur, bini de bulabilir. Biz, bütün bunlara karşı hazırlıklıyız. Genel silahlı faaliyetlerimiz, çok yüklü kayıpları da telafi edebilecek ve onları gelişmeye döndürebilecek kapasitededir. Yalnız, hükümet için bu çok ağır bir darbedir..."**

Bunun, çok yeni siyasi değerlendirmelere yol açabileceği görüşündeyim. Daha sonra derinlikli yaklaşacaklardır. Özellikle daha kapsamlı tartışmalar, parlamentoya da yansıyacaktır. Şimdiye kadar ciddiye almadılar. Sorunları tartışmasız kabul ediyorlardı, parlamento daha da seviyesiz onaylıyordu. Ama bu kadar gelişme olduktan sonra, belki biraz kafa yorarlar. Dolayısıyla bu Newroz'un ortaya çıkardığı sonuçlar, Türkiye siyasi yaşamında önemli bir gelişmenin başlangıcıdır. Daha kapsamlı ve sonuç alıcı politika üretmek açısından, ordu ve Milli Güvenlik Kurulu meselesine daha çözümleyici yaklaşmaları açısından önemlidir. Binlercesini öldürseler de, sadece mücadelemiz daha da alevlenir. Kısacası, hükümetin bu yılki taktiği tutmadı. Halkla PKK'yi ayırdederek, PKK'yi tasfiye etme, halkı da kandırma taktiği tutmadı, boşa çıktı. En önemli sonuç budur. Parti taktiği kazandı. Halk eşittir PKK gerçeği daha iyi açığa çıktı. Bunu ben söylemiyorum, basın-yayın kuruluşlarının haberlerinden çıkarıyorum. Umarız, herkes bu çok çarpıcı gelişmelerden ders çıkarır ve daha doğru yaklaşımlar gösterir. Özellikle halkı esas aldıklarını iddia edenler; karanlık güç odaklarının raporlarını veya emirlerini değil, halkı ve demokrasiyi esas aldıklarını söyleyenler dersler çıkarırlar ve bu şehitlerin de kanı bir anlamda Türkiye için de demokrasiye gidişte tarihi bir merhale olur. Tıpkı, 15-16 Haziran şehitleri gibi, 1 Mayıs 1977 şehitleri gibi, 21 Mart 1992 şehitlerinin de anılarıyla Kürt halkının gerçeğinin tanınması kadar, demokrasi çözümüne giden yolda çözüme gitmede, kanlarının bu anlamda boşa gitmediğini herkese göstermede gereken dersi verdiğini dileriz.

H. NEBİLER: *Yani ben şöyle bir sonuç çıkarıyorum: Gerek tavırlarınızdan, gerek sakin ve kararlı oluşunuzdan izlediğim, hiç kimse sizden iki saat içerisinde ben bunun misillemesini böyle yaparım gibi bir tavır ve hareket beklemez. Doğru mantık...*

A. ÖCALAN: Bu hareket baştan beri planlı bir harekettir. Yılbaşından beri ve hatta Lice-Kulp olaylarında sürekli bir tahrik vardı. Uçak bombardımanları vardı; kadın, çocuk, kitle taranması vardı. Bunların hepsi tahriktir. Ve dikkat edilirse, bunlara karşılık vermedik ama bizde de kendi taktiklerimiz çerçevesinde yoğunlaşıldı. Cevabımız bu olacaktır. Planlı hareketimiz, gereken cevapları yerinde ve zamanında veriyordu, daha da verecektir.

H. NEBİLER: *Daha önce 2000'e Doğru'ya yaptığınız bir röportajda, Türk-Kürt federasyonunun altını çizerek deklare ettiniz. Böyle bir federasyon kuralım dediniz. Hatta Orta Asya'dan bilmem nereye kadar uzayan bir coğrafya da çizdiniz. Bunu biraz daha açabilir misiniz? Bunun koşulları nelerdir, hangi şartlar yerine gelirse gerçekleşebilir ve böyle bir federasyondan ne bekleniliyor?*

A. ÖCALAN: Kürt-Türk ilişkileri üzerine kapsamlı değerlendirmeyi daha önce yapmıştım. Bence, özellikle Türkler Anadolu'ya yayılışlarında, Kürt ayağına dayanarak başarılı olmuşlardır. Bugün bu ayağı yıkanlar, eğer tam yıkarak, öyle parçalayacak duruma getirirlerse, tek ayak üzerinde kalmalarını mümkün görmüyorum. Topal olurlar ve bu da kendilerini zayıflatır. Tarih, nereden araştırılırsa araştırılsın, Türk-Kürt ilişkisinde, Kürtler Türklere büyük hizmet etmişlerdir; gerçekten onların bir ayağı olmuşlardır. Türklerin Ortadoğu'ya gelişi böyledir. Alpaslan'ın Anadolu'ya akışında olsun, daha sonra Yavuz'un yine İran ve Arabistan'a karşı seferlerinde olsun ve Mustafa Kemal'in yine doğuda başlattığı kurtuluş savaşında olsun, Kürtlerin önemli rolü olmuştur. Ve tarihin bütün bu dönemeç noktalarında olduğu gibi Kürtler Türkleri taşımışlardır, Türkler için çalışmışlardır. Şimdi artık ya bu ayağı tamamen kırmaları, parçalayıp atmaları gerekiyor ya da gerçekten sağlam bir ilişki temeline oturtulması gerekir. Tüm tarihi, toplumsal, siyasal sorunlarının ne zaman, nereden geldiğini topyekün düşünüp, ona göre bir çözüme gitmeleri gerekir. Bu çözmeden, ne sanayi ve üretime çözüm bulmak, ne hayat pahalılığını önlemek mümkün olabilir. Diğer bütün sorunlar da duruyor. Gündemin birinci maddesi olarak herkes bu sorunu artık fark etmiştir. Çözüm yok yalnız. Biz tam da bu noktada şunu çok açıkça söyledik; tarihin bu boyutunu görelim, yine güncel gerçeklik içinde bunu yerli yerine koyalım ve mümkünse bu ilişkilere yeni bir düzen verelim. Kürt-Türk ilişkilerinin bu halde sürmesi imkansızdır. Adamın dilini, sözünü bile ortadan kaldırırsan, bu mümkün değil, böyle yürüyemez ve Türkiye'ye kan kaybettirir. Hatta, feci sonuçları da yaşayabilirler. Ben kendim, bu işi buraya kadar getirdikten sonra -ki bundan sonra bu millet uyanmıştır, kendi haklarının bilincine ulaşmıştır, biraz da örgütlenmiştir, siyasileşmiştir- neler yapılmaz ki! Mesele çok kan dökmek, çok zarar vermek değildir. Bir de "Bin yıllık kardeşiz" diyorlar; "Birlik-bütünlük içinde kardeşiz" diyorlar. O zaman onun bir gereği olarak kardeş hakkını ver; kardeşliğin temel halkaları vardır, sadece "adını koydum, kabul ettim" meselesi değildir. Biraz ciddi olmalılar. Ekonomik, sosyal, siyasal birçok yönden yeniden düzenlemeye şiddetle ihtiyaç vardır. Anayasal, yasal düzenlemeye ihtiyaç vardır. Bunu önemle vurguluyorum. Eğer bu konuda biraz daha gerçekçi olurlarsa, sorunun tam bir çıkmazda, kaosta kalmasını istemiyorlarsa, pratik çözüm getirilir; Kürtlerin ulusal, siyasal varlıkları kabul edilir. Buna uygun bir örgütlenme hakları ve devlet örgütlenmesi de olur. Bunu bağımsızlığa da aykırı görmüyoruz; Türkiye'de eşitlik ve özgürlüğe dayalı bir birliğe de aykırı görmüyoruz. Bu bir federasyon olabilir, üst düzeyde bir birliğe yeniden gidilebilir. Böyle bir birliğin gelişmesinin biçimi şimdi federal cumhuriyetlerdir. Türki cumhuriyetler de kendilerini federasyona üye olarak hazırlayabilirler. Aynı şekilde bu Türki cumhuriyetlerin İran'la da ilişkileri gelişiyor. İran'ın da kendisine özgü bir federatif yapıya ulaşması söz konusudur. İran da çok uluslu bir ülkedir.

H. NEBİLER: *İran için mümkün görüyor musunuz federasyonu?..*

A. ÖCALAN: Hayır, yani genel çerçevede, ben Türk-Kürt ilişkilerinin tanımını yapıyorum. Sanırım bu sorun, 12 Eylül sonrası Türkiye'nin içinde bulunduğu durumu da ağırlaştırıyor. Enflasyon sorunu buna bağlı olduğu gibi tüm toplumsal-siyasal sorunlar gelip buna dayanmıştır. Hele günümüzde, bu gerçeklik çok daha nettir. Kürt meselesini söylüyorum. İran'da da çok ulus yaşadığı için federatif gelişmeler beklenebilir. Zaten onlar eyaletler biçiminde bir yönetime sahipler, daha rahat federasyona geçebilirler. Arapların da birçok devleti vardır. Bizim Ortadoğu için bu temelde düşündüğümüz federasyon Türklerin de muazzam zorlukları aşmasında etkili olabilir. Ve nereden bakılırsa bakılsın, Ortadoğu halklar birliği, Ortadoğu halklar federasyonu son derece vazgeçilmez bir seçenek olarak karşımıza çıkıyor. Hani Batı Avrupa Birliği vb. birçok bölgesel birlik gelişiyor. Latin Amerika, Afrika, Uzakdoğu gibi alanlarda öyle gelişmeler var.

H. NEBİLER: *Şu anda bunlar teori olarak gelişiyor.*

A. ÖCALAN: Var, hazırlanıyor. Ortadoğu'da oldukça iç içe bir tarih yaşanmıştır. İslamiyetin doğuşuyla birlikte hemen hemen bütün halklar ortak bir kültür potası içerisinde ve bir siyasi birlik içinde yaşamışlardır. Muazzam bir enternasyonalizmdir bu. İç içe bir enternasyonalizmi oldukça yaşamışlardır. Oldukça ciddi bir ilişkidir bu. Fakat daha sonra Batı'nın da çıkmasıyla, "böl-yönet" taktikleriyle, küçük-burjuva milliyetçiliği, komprador milliyetçilik, kavimcilik halklarımızı yüzyıllardır zehirledi. Arapları böldü, parçaladı. Milliyetçilik, işte hakim ulus şovenizmine ayrıcalıklar getirdi. Türkiye'de de cumhuriyet kuruluşuyla birlikte Türk-Kürt ilişkilerini zehirledi; eskiden de vardı, ama daha da zehirledi. Böyle oluyor genelde, devleti olan millet diğerini eziyor. Fakat Ortadoğu halklarının kendileri de Batı karşısında ezilmekten kurtulamıyorlar. Gördük, Irak da Kürtleri ezmeye çalıştı ama, en feci sonuçları kendisi yaşadı. İran için de bu söylenebilir. Türkiye için de böyledir; Batı'ya bağlı. Kürtleri eziyor ama kendisi de Batı karşısında en zayıf konumdadır. Halkların muazzam yeraltı zenginlikleri, yine özellikle muazzam tarihleri, kültürleri, diğer zenginlikleri söz konusudur ve birbirini tamamlayan zenginliklerdir. İşte bunun siyasi çerçevesi de bir federasyon biçiminde geliştirilirse, büyük bir birlik, hem de çok büyük birlik olur. Ve sanıyorum Ortadoğu halkları, tarihi geçmişlerine yaraşır bir konumu tekrar yakalayabilmek kadar birçok sorunun da çözümüne bu temelde katkıda bulunabilirler. Böyle bir federasyonlaşma özellikle Kuzey-Güney çelişkisinde, dünyanın önder gücü de olabilir. Halklara karşı özellikle her gün tehditler vardır, bunlara karşı da çok ölçülü bir konuma geçebilir sanıyorum. Türkiye'nin bu konuda Amerika'ya, bilmem Avrupa'ya yaltaklanacağına, Türkiye halklarını da birleştirerek, Ortadoğu halklarını da birleştirerek ve Kürtleri de böyle kesin, sağlam bir birlik içerisinde görerek çıkış araması çok daha gerçekçidir. Federasyon, gerçekten bağımsızlık konusunda, demokrasi konusunda Türkiye'yi gelişmeye götü-

> **"...Mesele çok kan dökmek, çok zarar vermek değildir. Bir de 'Bin yıllık kardeşiz' diyorlar; 'Birlik-bütünlük içinde kardeşiz'diyorlar. O zaman onun bir gereği olarak kardeş hakkını ver; kardeşliğin temel halkaları vardır, sadece 'adını koydum, kabul ettim' meselesi değildir. Biraz ciddi olmalılar. Ekonomik, sosyal, siyasal birçok yönden yeniden düzenlemeye şiddetle ihtiyaç vardır. Anayasal, yasal düzenlemeye ihtiyaç vardır. Bunu önemle vurguluyorum. Eğer bu konuda biraz daha gerçekçi olurlarsa, sorunun tam bir çıkmazda, kaosta kalmasını istemiyorlarsa, pratik çözüm getirilir; Kürtlerin ulusal, siyasal varlıkları kabul edilir. Buna uygun bir örgütlenme hakları ve devlet örgütlenmesi de olur..."**

rebilir. Sanırım en temel çelişkilerini de biraz böyle çözümleyebilecekler.

Günümüzün dünyasında yaşanan hızlı gelişmeler bu düşünceye gereklilik kazandırıyor. Öyle inanıyorum ki Kürdistan'ın kendisi, bu anlamda Ortadoğu federasyonunun temel dinamiklerinden birisi olacaktır. Bunu şimdi Irak üzerinde deniyor, yarın İran üzerinde dener. Ve zaten gelişmeler Türkiye'de de var. Ve dolayısıyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi çok ciddi bir enternasyonalist özelliğe de sahip oluyor. Teorik olmaktan öteye pratik sonuçları da ortaya çıkıyor. Üzerinde daha sık durursak ve Türkiye'ninde söz konusu olan ulusal sorununun çözümünde Ortadoğu ile bağlantılı olarak böyle bir federasyon düşüncesi halk ilişkisine, halkların özgür iradesine dayalı kılınırsa, çok görkemli, ciddi gelişmelerle bizi karşı karşıya bırakır. Kısaca düşüncelerimi böyle özetledim.

> **"...20 yıldır Türkiye devrimi için de çalışıyoruz. 20 yıldır Kürtler için verdiğimiz mücadele aynı zamanda Türkler için de bir mücadeledir. Bir Mahir, Deniz ve İbrahim'in devrim mirasını da omuzladık. Eğer bugüne kadar bir Türkiye örgütlemesi biçiminde yürümediyse, bu, Türkiye devrimcilerinin görevlerini yerine getireceklerine dair duyduğumuz inançtan, görev anlayışından ileri gelmektedir. Fakat uzun süredir Türkiye solunun kendini toparlayamaması, bizim Türkiye halkının devrimci mücadelesine olan desteğimizin daha özlü, daha güncel ihtiyacı karşılayacak biçimde ele alınmasını gerektirdi..."**

Böylece üzerinde durulması, tartışmalarla derinleştirilmesi ve bilmem "şöyle Batı'nın köprüsü olacağız" veya "şöyle büyük bir Mısır-İsrail-Türkiye üçlüsünü sağlayacağız" düşüncesinin geçersizliğinin görülmesi gerekiyor. Bu tip Batı'ya hizmet eden, emperyalizme hizmet eden birlik anlayışlarından kurtulmak gerekiyor. Dar milliyetçiliklerden de kurtulmak gerekiyor. Sonuçta hepsi emperyalizmin işine yarıyor. Ama bizim söylediğimiz bu model, gerçekten halkın çıkarlarını esas aldığı gibi onların aralarındaki çelişkilerin de en iyi çözüm yoludur. Tarihlerini yeniden bulmaları ve gerçekten geleceklerine çok parlak bir başlangıç yapmaları söz konusu olur. Bu, üzerinde önemle durulmaya değer. Özellikle ben çok kalın bir çerçeve çizdim. Ama birçok hususta da tartışmaları daha da detaylandırmalı diye düşünüyorum. Bunda da ayrılıkçılık değil, birleştiricilik ruhu vardır. Çok sağlam birlik anlayışı vardır. Genelde çıkış anlayışımızda bizim Ortadoğu için düşündüğümüz çıkışın özü böyledir. Şimdi dar milliyetçilik, yine islamın gerici tarzda kullanılması söz konusudur. Bu da aşılmadan Ortadoğu halkları her zaman dış güçlere karşı olumsuz konumda bulunacaklar. Türkler de aslında öyledir. Orta Asya'da Rusya'ya karşı, Avrupa'ya karşı hep bağımlı kalacaklar, fazla ulusal yönden de gelişemeyeceklerdir.

H. NEBİLER: *Kimsenin işine yaramayacak...*

A. ÖCALAN: Evet... Ama bizim önerdiğimiz düşünce, sanırım hem ulusal sorunun çözümünde, hem de diğer ulusların bağımsızlık, demokrasi sorunlarının çözümünde itici bir rol görebilir. Ve Kürdistan iyi bir birleştirici rol oynayabilir. Biz Kürdistan'daki devrimci mücadeleyi bu temelde kullanmaya özellikle özen göstereceğiz.

H. NEBİLER: *Yine aynı röportajda kullandığınız bir sözcük benim yaşadığım ve ilişkide olduğum çevrede çok tartışılıyor. Belki düzelmesi gereken bir sözcük, bilemiyorum. Ama söz ederken "Türkiyemiz" diye bir söz kullandınız. Bundan ne anlayalım? Çok iyimser bir mesaj mı, yoksa nedir bu sözcüğü kullanmanızın anlamı?*

A. ÖCALAN: Sanıyorum kamuoyu öyle şartlandırılmış...

H. NEBİLER: *Sizin üzerinizde kamuoyu çok dikkatli olduğu için...*

A. ÖCALAN: Anlıyorum, kamuoyu şuna şartlandırılmıştır: "Bunlar Türk değil. Yakıp yıkma hareketidir; Türkiye'nin her şeyini yerle bir etmeyi düşünürler. Ondan başka hiçbir düşündükleri veya yaptıkları yoktur." Böyle bir şartlanma vardır. Tabii benim aklımdan Türkiye'yi yakıp yıkma veya zor durumlara düşürme gibi bir olgu geçmez. Ben tam tersine Türkiye'nin yaşanamaz duruma getirilmesinden üzüntü duyarım. İpesapa gelmez, toplumu içinden çıkılamaz bir kaos haline getirmelerine tepki ve üzüntü duyarım. Daha iyi bir Türkiye, bağımsız bir Türkiye, demokratik bir Türkiye arzuluyoruz. Bu anlamda, yani ille bizim denilebilecekse, bizim diyebileceğimiz bir Türkiye'den söz ediyoruz. Ben emekçilerin, yani halkların çıkarlarına uygun bir Türkiye'ye bizim Türkiye demişimdir. Bu yadırganmamalıdır. Dar milliyetçi düşünce sahipleri belki bunu hayretle karşılamışlardır. Benim için çok doğal bir deyimdir. Bunu söylerken hem halkımızın da ülkesi için her şeyi yaptığı anlaşılacak, hem de Türkiye'yi bir düşman gibi değerlendirmediğimizi açıklamış bulunuyorum. Bu doğal bir deyimdir. Tam tersine, bunu böyle acayip karşılayanların kendi dar görüşleri ve bizi yanlış anlamaları yerine, yeniden düşünüp biraz da özeleştiri ile kendilerini kavramaya ihtiyaçları vardır.

H. NEBİLER: *Başkanım, benim kendi çabalarımla öğrenebildiğim bir bilgi var. Yanlışsa düzeltin. Daha önce PKK'ye katılan ve PKK saflarında çarpışan ikiyüz civarında Türk kökenli PKK'linin Batı'da, yani Türkiye içinde bir örgütlenmeye girişecekleri yolunda bir haber. Bunu nasıl değerlendirebilirsiniz?*

A. ÖCALAN: Şimdi 20 yıldır Türkiye devrimi için de çalışıyoruz. 20 yıldır Kürtler için verdiğimiz mücadele aynı zamanda Türkler için de bir mücadeledir. Bir Mahir, Deniz ve İbrahim'in devrim mirasını da omuzladık. Eğer bugüne kadar bir Türkiye örgütlemesi biçiminde yürümediyse, bu, Türkiye devrimcilerinin görevlerini yerine getireceklerine dair duyduğumuz inançtan, görev anlayışından ileri gelmektedir. Fakat uzun süredir Türkiye solunun kendini toparlayamaması, bizim Türkiye halkının devrimci mücadelesine olan desteğimizin daha özlü, daha güncel ihtiyacı karşılayacak biçimde ele alınmasını gerektirdi. Dolayısıyla şu sonuca götürdü: Mevcut gruplar bir türlü devrimci, yaratıcı taktiği oturtamıyorlar; küçük bir çekirdek grupla destekleyemez yerinde olur. Parti olunsun demiyorum da, bir çekirdekle Türkiye içinde çeşitli grupların bünyesinde de yer alabilirler. Birliğe çağırmak, doğru strateji ve taktiğe kavuşturmak gibi çok değerli bir hizmeti görebilirler. Kendi stratejisi ve taktiği temelinde çok çeşitli devrimci gruplarla ilişki içinde ve mutlaka kendisini de kadrolaştırarak bir çözüm yolu önerebileceğimizi, bu gelişimin de yararlı olabileceğini ve bizim de bunu destekleyebileceğimizi söyledik. Türkiyeli arkadaşlar zaten bu işin içinde olabilirler. Birçok Türkiyeli devrimci arkadaş da içinde yer alabilir. Kaldı ki birçok gruptan devrimci vardır; onların da çalışmalarına bir hizmet olabilir. En genel yaklaşım budur.

H. NEBİLER: *Bu olayın öncesinde Türkiyeli devrimci gruplarla konuşarak onları birliğe çağırma oldu mu?*

A. ÖCALAN: Sık sık çağrı yapıyoruz, bu çağrılar tekrarlanmıştır. Fakat aynı şekilde pratik bir araç üzerinde de düşünülmüştür. Böyle bir pratik araçla müdahalede bulunarak Türkiye devriminin birliğini uygun strateji ve taktikler altında daha da hızlandırmaktır amacımız. Başka anlam çıkarılmasın. Yani "PKK müdahale ediyor, talimat veriyor" biçiminde değerlendirmeler var, yanlıştır. Biz tam tersine bunu, mevcut potansiyelin en iyi bir birliğe gitmesi için bir hizmet olarak görüp değerlendiriyoruz.

H. NEBİLER: *Efendim, siz daha önce, "Türkiye akademiye, kampa uçak bombardımanı yapamaz. Bunun için Suriye ile savaşması gerekir" demiştiniz, ancak iki veya üç gün önce bir PKK temsilcisi, "Kampa uçak savarlar yerleştirdik, alarm var" dedi. Rahat mısınız kamp konusunda?*

A. ÖCALAN: Artık tedbirler alınmıştır. Ben zor demişimdir. Şimdiye kadar bulunduğumuz noktayı İsrail bile bombalayamadı. Sanırım teknik açıdan mümkün değil; orayı bombalayan uçak Suriye'ye gitmek zorundadır. Yani teknik zorluğu var. İkincisi, biz baharın da gelmesiyle birlikte oldukça tedbirler aldık. Kampta fazla bulunmuyoruz zaten, sürekli intişardayız. Geniş tedbirler aldık. Yedek kamplar oluşturduk, biraz yeraltı sistemini yarattık. Bu engellerle yapılacak bir uçak saldırısının fazla etkili olabileceğini sanmıyorum. Zaten kendileri de bunu bildiği için etkili bombardıman yapamıyorlar.

> **"...Ben manen, siyasi olarak zaten halkımın içindeyim. Fiziki olarak da herhalde girme günlerimiz yaklaşıyor. İstesem şimdi de girerim. Fakat şimdilik taktik açıdan doğru olmaz. Aslında imkan var. Onbin kişilik güçle de kendimi koruyabilirim, bu açıdan sorun yoktur. Fakat ağır bombardımanlara yol açmamak ve bir de işi biraz daha yoğunlaştırmak açısından erteleyebiliriz. Kürt halkı içinde mültecilik diye bir koşul yok bizim için. Biz o tehlikeyi atlatmışız..."**

H. NEBİLER: *Şimdi bir başka konu da şu: Ayaklanma çağrınız oldu. Verdiğiniz son mesajları izliyorum, şöyle diyordunuz: "Öncelikle Cizre, Botan bölgesi özgürleştirilecek, oralara girilecek." Bundan şunu anlıyorum: Asker, polis ne olursa olsun oradan temizlenecek ve oralara PKK yerleşecek. İkinci adım; Diyarbakır gibi diğer bölgelerde, Cizre, Botan bölgesinde olan durum geliştirilmeye çalışılacak. Üçüncü adım; Bingöl, Muş gibi bölgelerde o çabalara girilecek ve bu ayaklanma denilen strateji bu yol üzerinde aşama aşama gelişecek...*

A. ÖCALAN: Bu kadar beklenti, olmaz!

H. NEBİLER: *Çıkarabildiğim sonuç bu.*

A. ÖCALAN: Yani bu tip sömürge ülkelerde devrim komple veya her tarafta aynı biçimde gelişemez. Bölge farklılıkları çok açık. Önce Botan böyle olur, sonra Diyarbakır, ardından Bingöl böyle gelişir demek çok mekanik bir ayrımdır. Ama esas itibariyle önem kazanan bölgeler vardır. Bu aşamada Botan kendini yönetir. Fakat bugün bir Hani, Diyarbakır, Bingöl de açılım gösteriyor. Yine bir Mardin... Kısaca her tarafta bir bir açılımlar var; Serhed'de, Garzan'da, Dersim'de... Hepsi şu anda bu sürece katılmış. Bu son Newroz'da bile genel bir Newroz kutlaması gerçekleşmiştir. Dengeli gelişmeyi yakaladığımızı söyleyebilirim. Sadece Botan'la sınırlı kalmayacak; Garzan, Dersim, Amed -yani Diyarbakır-, Bingöl hattı da kurtarılmış bölge rolünü oynayacaktır. Bizim silahlı güçlerimiz hiçbir zaman burayı terk etmedi; halen de oldukça kalabalık birikim halinde. Dolayısıyla durum dengeli gelişiyor. Tabii ki Botan-Behdinan alanı, şu anda çok az denetim altında olan yerdir. Buradaki siyasal, askeri gelişmeler daha yoğundur.

Devrim bizde derecelidir. Birdenbire ayaklanma ile iktidarı almak mümkün değildir. Parça parça, hatta bana göre çeyrek çeyrek devrim kazanılır. Dereceye vurursak, yüzde birden başlar yüzde doksanbeşe çıkar. Bazıları çok ileri boyutta kazanır, bazıları yeni yeni başlar. Koşullarımız gereği bu böyledir. Gelişen de budur. Fakat bir genellemeyle olmuyor. Gelişmelerin bütünselleşmesi de bence hızlı gelişiyor. Umuyorum ki, bu giderek bir ulusal ayaklanmaya kadar götürür. Bizdeki gelişmeler hep bunun ön adımlarıdır. 1990'da başladı, 1992 Newroz'unda daha üst düzeye sıçradı. Tarih bunu doğruluyor, yoksa "ezeriz, bastırırız" diyenleri doğrulamıyor. Çok açıktır; ne dediysem o yerine gelmiştir. Taktik üstünlüğümüz kesindir, taktik başarı kesindir. Bunu düşünmek isteyenlere, olayların nasıl gelişeceğini ve doğru yolun ne olduğunu da gösterir. Bundan daha iyi hizmet yapılamaz. Politika yapmak isteyenlere, hele hele işleri demokrasiye bağlı halletmek isteyenlere, en değerli hizmettir.

H. NEBİLER: *Sizin şahsınızla ilgili bir soru: "Bu ayaklanma sürecinde çeyrek çeyrek, parça parça, yavaş yavaş tedrici bir şekilde de olsa şu aşamada ben de ülkenin içine girmek isterim" diyebileceğiniz bir aşama var mı? Yani siz TC devleti sınırları olarak bilinen sınırlardan içeriye bu rejimin neresinden girebilirsiniz? Neresinden girmek istersiniz ya da girmek ister misiniz?*

A. ÖCALAN: Bu sene imkanlarımız gelişiyor. Ben manen, siyasi olarak zaten halkımın içindeyim. Fiziki olarak da herhalde girme günlerimiz yaklaşıyor. İstesem şimdi de girerim. Fakat şimdilik taktik açıdan doğru olmaz. Aslında imkan var. Onbin kişilik güçle de kendimi koruyabilirim, bu açıdan sorun yoktur. Fakat ağır bombardımanlara yol açmamak ve bir de işi biraz daha yoğunlaştırmak açısından erteleyebiliriz. Kürt halkı içinde mültecilik diye bir koşul yok bizim için. Biz o tehlikeyi atlatmışız. Kürt halkını biz Ermenilerin durumuna düşürmedik, düşürmeyeceğiz de. Aksine bu büyük kaçışları engelledik. Hatta Anadolu'daki ve Avrupa'daki mültecileşmeyi de tersine çevirdik. Şimdi ülkeye dönüş çok şiddetli ve çok yoğundur. Aslında bu, uluslararası düzeyde büyük bir taşırmadır. Bu, aynı zamanda benim akışımı da ifade ediyor. Yani benim de ülkeye nasıl yöneleceğimi ve yönelmenin neresinde olduğumu gösteriyor. Umarım fiziki varlığımızı da bir gün oraya atarız.

H. NEBİLER: *Özlediniz mi hiç?*

A. ÖCALAN: Bizim için özlemlerden ziyade tutumdan, politikadan bahsedilebilir. Şüphesiz büyük özlemlere, inançlara dayanmadan büyük politikalar da söz konusu olamaz. Biz hiç kimsenin düşünemediği kadar hayat dolusu bir birikim üzerine düşündük, inandık. Böyle bir ülkenin terk edilemeyeceğini, bir kuruş uğruna öyle ihanet edilemeyeceğini, hele biraz sıkışıldı mı tabana kuvvet deyip kaçılamayacağını çok iyi anladık. Şunu ispatladık: Ne kadar zor da olsa bu topraklar kolay terk edilmemeli. Bu bize çok ağır geldi; "bir namuslu insan çıkıp da ben uygarlığın beşiği olan bu topraklar için biraz sabırlı direnebilmeliyim demedi" diye düşündük. Şimdi bu ülke artık üzerinde yaşayan halka vatan olmaya başlıyor. Artık insanlarımız, kendilerinin bir ülkesi ve bu ülkenin de bir tarihi olduğunu inanıyorlar. Bu insanlaşmaya başlamadır. Büyük tutkumuz, özlemimiz buydu ve bu şimdiden gerçekleşmiştir. Girsem de girmesem de herkesten daha fazla ülke içindeyim, herkesten daha fazla özlemi gideriyorum. Kendi ülkesi için bir çırpıda 60 şehit verme, tanklar üzerine yürüme, her türlü zorbalığın üzerine yürüme, ülke kavramının, vatan kavramının Kürtlerde de oluştuğunu gösteriyor. Bu özlemimiz de giderilmiştir. Bir gün yaşayarak da gidereceğiz.

H. NEBİLER: *Son bir konu daha var; ama sizin yorgunluğunuz...*

A. ÖCALAN: Hayır, sorun değil, sabaha kadar da devam edebilirim.

H. NEBİLER: *Ulusal meclisin toplanması konusunu sormak istiyorum. Benim anlayabildiğim kadarıyla, halk temsilcilerinin seçimlerine bölge bölge başlandı. Avrupa'da da bunun için çalışıldığını öğrendim. Sizin öngörünüze göre ulusal meclisin toplanması ne kadar bir zaman alır?*

A. ÖCALAN: Newroz iyi bir başlangıç oldu. Halkımızın ulusal iradesini biraz daha açığa çıkardı. Türkiye parlamentosunda olup bitenler de hayli öğretici oldu. Kendi yerlerinin, kendi iradelerinin oluşturulması gerektiğini çok iyi kavrayanlar için ulusal meclis fikri sanırım iyi tuttu. Ulusal meclis düşüncesi hem tuttu, hem de yoğun tartışmalara yol açtı. Oldukça ilgi ile karşılanıyor ve gerçekçi bulunuyor bu dönemde. Teknik hazırlıklara da devam ediyoruz. Mühim olan temel amacın kazanılmasıdır, bundan sonraki teknik düzenlemedir. Her yerde halk konferanslarını, halk meclislerini toplayarak, bu meclislerin kendi delegelerini seçebileceğini düşünüyorum. Yerel halk temsilcileri aynı zamanda ulusal kongreyi de temsil edebilir. Sanırım yaşanan gelişme,

bu yıl az çok bu temsilcileri ortaya çıkaracak düzeye gelmiştir.

TBMM (Türkiye Büyük Millet Meclisi) toplantısına baktığımızda, bizim şu andaki hareketliliğimiz ve siyasi uyanışımız, hatta savaşımız ondan on kat daha büyük meclisi ortaya çıkarabilecek güçtedir. Bütün bunlar verimli bir çalışma ortaya çıkaracağımızı gösteriyor. Ulusal meclis, Kürt halkının siyasi olarak bağımsızlık iradesini temsil edebilir. Birleşme ya da ayrılma konusunda karar alabilir.

Artık halkın iradesine bırakacağız. Kişilerin Türkiye parlamentosuna gidip ya uşaklık yapmalarını ya da bir söz söylediler mi tukaka edilmelerini önlemek için, kendi ulusal iradelerini somutlaştıracağız. Bu ulusal iradeyle, devletle birlik için oturulabilir, ayrılık için oturulabilir veya halka da gidilebilir. Sanıyorum artık bu tarihi iradeyi ortaya çıkaracağız.

H. NEBİLER: *Bu yıl içerisinde mi?*

A. ÖCALAN: Bu konudaki hazırlıkları daha da hızlandırarak, böyle önemli bir adımı da gerçekleştirebiliriz. Bu yılın içinde düşünüyoruz. Ciddi anormal gelişmeler olmazsa, toplarız. Çünkü şu anda binlerce kişi, silahlı kaldığımız alanlarda rahatlıkla bir meclisi de koruyabilir. Yurt dışında da imkanlar çoktur, ama ülkemizin kurtarılmış bölgelerinde toplu yapmayı esas alacağız. Bunun programıdır, tüzüğüdür; daha şimdiden yavaş yavaş hazırlanıyor. Zaten ana amaçları bellidir. Halkın ulusal iradeyle ilgili yasama görevi olacaktır. Ve dar bir yürütmeyi de ortaya çıkarabilir.

H. NEBİLER: *Peki, Irak'taki parçadan da temsilci seçecek misiniz?*

A. ÖCALAN: Olabilir. Çeşitli örgütler, gruplar, hatta kişiler ortaya çıkacak iradeye bağlı olmayı esas alarak katılabilirler. Sonuçlarına kim "katlanabilirim, ben katkımı sunarım" diyorsa mutlaka kendisini oraya yansıtabilmelidir. Buna dikkat edeceğiz.

H. NEBİLER: *Son olarak Hizbullah konusuna değinmek istiyorum. "Hizbi-kontra" ya da "Kontr-Hizbullah" gibi deyimler kullanılıyor. Yalnız bölgede, kontr-gerillanın dışında da bir Hizbullah varlığı çok sık önümüze çıkan bir sorun. İkincisi, orada Hizbullah- PKK çatışması olarak çıkan sonuç -ya da gazetelere öyle yansıyor-, burada kamplar ölçeğinde herhangi bir sorun yaratıyor mu Hizbullah'la PKK arasında?*

A. ÖCALAN: Hayır; Lübnan'da herhangi bir sorunumuz yoktur. Türkiye'de de Hizbullah'dan ziyade, devletin dini kullanma politikasının aldığı yeni bir biçimdir. Güneydoğu'da diye tabir ettikleri Hizbullah gerçeği sanırım daha çok, Abdulkadir Aksu'nun bu yıl dinciliği kullanarak polisin içine böyle bir eğilim oturtmasıyla bağlantılıdır. Büyük ihtimalle bu gibi faili meçhul cinayetleri onlar işliyor. Hatta geçen seneki faili meçhul cinayetler vardı; onlarda da böyle bir örgütün varlığı söz konusu. Bunlar daha çok polis içinde ya da çevik kuvvetlerin merkezlerinde yuvalanmıştır. Hizbullah adını, son zamanlarda daha çok kullanmaları, bizle İran'ı karşı karşıya getirmek istemelerine bağlı olabilir. Yine Hizbullah içine de biraz sızmış olmaları gerekiyor. Bu şekilde hem bizi Hizbullah'la uğraştırma, hem İran'la karşı karşıya getirme, hem de onları böyle bize karşı kullanarak hedef saptırma gibi bir görev yerine getiriliyor. Bu çıkıyor ortaya.

Devletin daha önce çok sayıda tarikatı kullanması söz konusuydu. Onlar belli ölçüde kullanıldılar. Bu tarikatlar vasıtasıyla özellikle Refah Partisi'ne bir güç kanalize edildi. Ama bunlar ulusal kurtuluş süreci karşısında az çok deşifre edildikleri için, artık rolünü oynayamaz duruma geldiler. Hatta ortaya çıkardığımız gelişmeler karşısında Refah Partisi epey geriledi. Bunun yerine, sanıyorum geriye bu Hizbullah taktiği kaldı. Özellikle PKK'den zarar gören, çıkarları çelişen bazı yerel çevreler vardır; köy korucuları gibi. Köy korucuları politikası ve aşiret oyunları tutmayınca, bu sefer Hizbullah oyununa başvurmak istediler. En ehil araç veya provokasyon aracı olarak geliştirilmek istendi. Hizbullah'ın da kendini tam formüle edememesi -çünkü Hizbullah örgütü var- ya da kendini tam iyi örgütleyememesi, sözümona "devletten yararlanıyorum" biçiminde bir taktik anlayışın içinde olması ve bu anlamda devletle sınırları çizmemesi, içine epey sızmaya yol açtı. Dolayısıyla kendisini zamanında bu sızmalardan kurtaramadığı için, sanırım bize karşı bir provokasyonu yaşamak durumunda kaldı. Umarım dürüst Hizbullahçılar, bu taktiğe kurban olmaktan kendilerini alıkoyarlar.

Bunun yanında, gerçekten polisin kullandığı tipler de açığa çıkar. Biz bu konuda biraz yoğunlaştık. Gerçek Hizbullahçılar veya müslümanlar, saflarmızda yer alır diyoruz. Diğerleri, devletin yanında yer alıyorlarsa, Hizbi-kontradır. Veya kontranın, Hizbullah maskesine girmiş biçimidir. Hizbullah kendini anti-emperyalist, anti-siyonist, anti-kemalist sayıyor. Buyursun o zaman, savaşla kendini ispatlasın. Bunu yapmıyorsa, demek ki Hizbi-kontradır. Bu konuda mücadeleyi dayatıyoruz. Böylelikle sahtekarıyla gerçekçisi de ortaya çıkar. Ve bizim de bu konuda, Hizbi-kontraya fazla şans vermeyeceğimiz açıktır. Polisi, bu oyunuyla başbaşa bırakacağımız kesindir. İlerde sanırım bu konuda provokasyonun daha iyi açığa çıkarılması, boşa çıkarılması söz konusu olabilecektir.

KDP vb. güçleri de bize karşı kullanmak istediler. Onun gibi bir kullanma tarzıdır. Devlet önce Talabani'yi çağırdı, baktı Talabani'de fazla hayır yok; Barzani'yi çağırdı, Barzani'de de hayır yok, kimbilir başka ne icat edecek? Yani bunlar, bu yollarla PKK'yi zayıf düşürmek için ortaya çıkarılan taktiklerdir. Hizbullah taktiği de bence boşa çıkarılmıştır.

H. NEBİLER: *Şu Newroz'un yaklaştığı günlerde, birtakım yazarlar ya da kamuoyunun bazı kesimleri, özellikle şunu işlemeye başladılar: "Bağımsız Kürdistan devletini, Türkiye cumhuriyeti devleti, oradan çıkarken yakıp yıkarak çıkar, hiçbir şey bırakmaz. Zaten yoksul bir halktır, ekonomik gücü yoktur, böyle kurulacak bir bağımsız Kürdistan devleti de, birilerinden yardım almak zorunda kalacaktır ve sonuç olarak onların oyuncağı olacaktır" biçiminde bir yaklaşım var.*

A. ÖCALAN: Kimin oyuncağı olacak?

H. NEBİLER: *"Bağımsız bir Kürdistan devleti kuruldu ama yoksul ve dışardan, dış dünyadan yardım alacak, ekonomik, askeri yardımlar. Ve onların oyuncağı olacaktır" şeklinde yaklaşımlar. Bu yaklaşımlara karşı söyleyeceğiniz; yani öyle bir Kürdistan ekonomik olarak kendini ne kadar süre içinde kalkındırabilir veya kısa bir süre içinde kalkındırabilir mi?*

A. ÖCALAN: Biz ekonomik kalkınma için kurtuluş düzenlemiyoruz. Kurtuluş, her şeyden önce bir onur, haysiyet sorunudur; kimlik sorunudur. Ve bunlar ekonomik sorunun önündedir. Kuru ekmek, soğanla da biz yaşayabiliriz. Özgürlük ve onunla ilgili özgürlük şerefi elde edildikten sonra, diğer durumlar bizim için fazla mesele teşkil etmez. Ayrıca, bizim böyle sorunlarımız da şimdilik yoktur. Bizim şu anda sorunumuz, imha sürecini boşa çıkarmaktır. Şöyle; hemen bağımsız bir Kürdistan'dan da öteye, halkımızın ulusal kimliğine, özgürlüğüne gelişme şansı verdirmektir. Yoksa, kurtulduk da bilmem ekonomik olarak dışa bağlandık, sonuçta eskiye göre daha kötü duruma düştük!... Bunlar boş laflardır. İçinde bulunduğumuz gerçeği de ifade etmekten çok uzaktır. Dediğim gibi, PKK daha çok, vazgeçilmez insan hakkını, ulus olma hakkını, özgürlük hakkını kullanmak istiyor. Türkiye buna yardımcı olursa, yine yakıp-yıkma yerine birlikte kalkınmayı dayatırsa, biz bunu tercih ederiz. Yok tanımam diyorsa, biz de tek ferdimiz kalmayıncaya kadar, topraklarımızda savaşırız. Ancak hepimizi yok ederse kalabilir. Hepimizi de yok edemeyeceğine göre, bu haliyle, bu politikayla kalamaz. Kalmanın değişik türlerini; gerçekten kardeşliğe uygun türlerini bulup çıkarması onun sorunudur. Türkiye bunu anlayıncaya kadar biz mücadelemizi sürdüreceğiz.

H. NEBİLER: *Yani bu yaklaşım sahiplerinin olayı kavrayamaması olarak değerlendirilebilir, değil mi?*

A. ÖCALAN: Kavrayamamaktan da öteye çıkarlarla, tarihle ilgili.

H. NEBİLER: *Kavrayamamaktan çok, çıkarla ilgili ve tarihle ilişkili...*

A. ÖCALAN: Türkiye tarihini, Türkiye politikasını, Türkiye ordusunu biliyorsunuz. Bu aşamada, kendileri kavramak istemiyorlarsa, bu onların sorunudur. Yani biz kendimizi kavratmasını biliriz. Savaşımız da, kendimizi kavratma, haklarımızı kavratma savaşıdır. Kardeşlikten dem vuranlar, bu hakları kavrayarak kabullenirler, hatta fazlasını verirler. Anlamıyorlarsa anlatacak gücü göstereceğiz diyorum. Şimdi biraz gösterilmişse, ilerde daha fazlası gösterilecektir. Hep döne döne bunu vurguladık ve şimdi de ortaya çıkan, bu gerçeğin kavranması gerekliliğidir. Kavranıp da gereklerinin politikaya yansıtılması gerekir; dürüstçe, özverilice. Biz bunun savaşımını veriyoruz.

H. NEBİLER: *Önümüzde başka günler de var. Örneğin 15 Ağustos günü. Şimdi, Türkiye'de devlet ve biraz da kamuoyu genel yaşadığı gerilimi, 15 Ağustos'ta da yaşayacak mı böyle?*

A. ÖCALAN: Her gün yaşar. Bizim için artık her gün bir Newroz'dur, 15 Ağustos'tur. Zaten giderek artan bir ivmeyle bu iş sürecek. Sıfırdan buraya gelmesini bilenler, herhalde bundan sonrasını da götürmesini bilirler.

H. NEBİLER: *Benim için özel bir görüşme oldu. Sizin, benim yapabileceğim bir aracılıkla Türk halkına söyleyeceğiniz başka bir şey var mı; iletmek istediğiniz mesaj var mı?*

A. ÖCALAN: Son zamanlarda değişik röportajlar yaptık. Türk halkının az çok bilgilendirilme hakkına bağlı olduğumu belirtmek istiyorum. Basının gereken duyarlılığı gösteremediği seçim döneminde de bunu yapmak istedik. Fakat tutarlı davranmadıkları için o görev tamamıyla başarı. Tekrar, bu son röportajlar aracılığıyla bunun yerine getirileceğini sanıyorum. Çok hızlı gelişmeler yaşanıyor. Haklı olarak derin bir arayış var. Türkiye kamuoyu da birinci elden olup bitenleri anlamak istiyor. Gelişleriniz bu çerçevededir. Ben daha önce de birkaç görüşmeyi kabul ettim. Aslında kabul etmek istemiyordum. Bu aşamada ısrarlı talepleriniz üzerine ve biraz da daha seviyeli yaklaşmaya duyduğum güvenden ötürü kabul ettim. Siz de buraya kadar yorularak geldiniz. Geçen sene de böyle bir görüşme yapmıştık... İnanıyorum ki bu görüşmelerin belirli bir katkısı olacaktır. Gazetecilerden beklediğimiz, bu görüşmelerin değerini takdir etmeleridir. Çünkü çok riski vardır. Bu riskin gerekleri iyi yansıtılmalıdır. İnanıyorum, sizler de bunu yapacaksınız. Ve bu temelde tekrar buraya kadar gelişinize anlam verdiğim gibi teşekkür ediyorum.

22 Mart 1992

"Bize alçakça dayatılan, tasfiye ve teslimiyete..."

Baştarafı 19. sayfada

katmak, sürekli bunun üzerinde çalışmak ve savaşı böyle yürütmek en şerefli ve en sonuç alıcı bir uğraştır. Biz bu temelde, sizlere partinin olanaklarıyla savaşma şansını veriyoruz. Bunun dışında bir çalışma tarzımız olamaz. Bunu yapabilirsiniz, başarabilirsiniz. En sıradan yeni katılan savaşçıdan tutalım en tecrübelisine kadar hepsi, eylemin sonuçları ve bu mevcut gelişmelerden imkan ve fırsatlar çıkarabilir. Sıradan bir yurtseverliği olan, bu dönem boş duramaz. Büyük bir savaşçı müthiş vurabilir. Tecrübeli birisi, bütün bir eyalete yönetim gücü olabilir. Yeter ki, dönemin önemini tam yakalasın ve amansız yürüsün. Böyle yüzlerce komutan, yüzlerce savaşçı vardır. Bütün bunlar da, sonuç alabilmek için yeterlidir. Bu kadar silahla, bu kadar elverişli coğrafya ile, biz her şeyi tutabiliriz. Ve bir de bizim savaşçılar fedaidir. Bu kadar kelleyi koltuğa almış bir savaşçı topluluğunun karşısında hiçbir güç dayanamaz. Belki fiziki olarak imha edebilirler, atom bombasıyla önleyebilirler ama bunun dışında hiçbir teknik ve sayı üstünlüğü, düşmanı karşımızda başarılı olmaya götüremez. Başaracak olan, savaşı böyle ele alan, savaşa kendini böyle yatıran ve bu temelde doğru savaşanlardır. Bunlar sonuç alır.

Önümüzdeki tarihi dönemin üzerine yürürken, gerçekten eksikliklerimiz olabilir. Her eyalet şu veya bu düzeyde eksik olabilir, tam hazırlanmamış olabilir. Ama dikkat edilirse; arkası tamamlanırsa, herkes kendinde bir kıyamet, fırtına koparırsa; eksikliklere karşı, yanlışlıklara karşı savaşı da eksik etmezse; ortaya çıkan olanakları amansız değerlendirirse, kesin sonuç alabilir. Bu, PKK ahlakıdır, PKK militan tarzıdır. İnanıyorum ki, her yerde, bütün birimler içinde, her düzeyde, en üstten en alta kadar, komuta ve savaşçı yapımız bu bilince, bu sorumluluk anlayışına, bu savaş anlayışına ulaşmıştır.

Biz yürüyeceğiz. Bize alçakca dayatılan ve amacı tasfiye ve teslimiyete götürme olan özel savaşa karşı yürüyeceğiz. Hem de amansız yürüyeceğiz. Ve tarihin bin yıllık lanetli hesabını soracağız. Onlar bizim için şunu söylediler: "Atalarına baksınlar, tarihe baksınlar, ne yapacağımızı görsünler." Genelkurmay Başkanı bunu söylüyor. Biz de şunu söylüyoruz: "Tarihe iyi bak, yaptığın barbarlıkları iyi gör. Ve karşındaki halkın ve onun ordu güçlerinin tarihin intikamını, hesabını senden nasıl soracağını iyi bil! Madem, sen bu tarihi esas alıyorsun, madem sen bu kadar barbarlığa sahip çıkıyorsun, o zaman, bu halkın bin yıllık ahı, acısı ve işkencesiyle arkamızda olduğunu, intikam almak için ayağa kalktığını gör ve ona göre başına neler geleceğini kestir!" Bizim de onlara cevabımız budur. Askerlerine de, siyasilerine de cevabımız budur. Ve diyoruz ki, iyi ki karşılaşmışız, iyi ki bu intikam gününde biz bu biçimde savaşabilecek bir imkana sahibiz. Bunu bir şans olarak gören biziz, kendileri değil.

Eğer bunlar kesinse ve diğer her şey de bizim istediğimiz tarzda, planladığımız biçimde yürüyorsa, bu savaş çok güzel bir savaştır. Bu anlamda, içine girdiğimiz dönem, çok şanslı bir dönemdir. Belki tam zafer olmaz, ama en az onun kadar değerli gelişmeleri her düzeyde yaşayacağız.

Tekrar tekrar diyoruz ki, böyle şanlı gelişmeleri kişiliklerimize mal etmek için, birliklerimize mal etmek için, halkımıza mal etmek için kendimizde bitirilebilecek ne varsa bitirelim, atılacak neyimiz varsa atalım ve başarıdan başka hiçbir şansa, hiçbir gelişmeye izin vermeyelim. Bir savaş tarzını, bir komuta tarzını tutturalım! Bu bize hem yaraşır, hem en layık olanıdır, hem de en görkemlisi ve zorunlu olarak kabul etmemiz gereken tek doğru yürüyüş tarzıdır. Buna çok zor geldik; o zaman kıymetini de bilelim ve bundan büyük bir özgürlük atılımını gerçekleştirelim! İnanıyorum ki, hepiniz bu temelde büyük bir devrim aşkıyla ve tarihin hesabını bu biçimde görme bilinciyle işlerin ve devrimci hedefin üzerine yürüyorsunuz. Ve her şey bu temelde kazanmak içindir. Eğer siz bu temelde hedeflere doğru yürür, görevlerinizi bu temelde karşılarsanız, sonuna kadar sorumlulukla, duyarlılıkla yaklaşırsanız, biz bu savaşta sizinleyiz. Bu savaşın sorumluluğunu sonuna kadar kaldırırız ve başaracağımıza da kesin inanırız.

Bu temelde görevlerin üzerine yürürken, önde gelen komuta kademelerindeki bütün yoldaşlara ve yeni katılan savaşçılarımıza, bu konuda birbirlerini sonuna kadar denetlemelerini, tamamlamalarını, sımsıkı bağlı kalmalarını, hatayı gördükleri yerde aşmalarını, doğru bildiklerinin üzerine amansız yürümelerini tekrar tekrar hem diliyor, hem de emrediyoruz. Yine inanıyoruz ki, böyle yürürsek başarı kesindir ve bunun dışında da herhangi bir yaşam seçeneği yoktur. Biz, bu tarzda savaşanların ve bu savaş temelinde yaşayanların yüce hareketiyiz, partisiyiz. Bu temelde, büyük şehitleri olanların partisiyiz. Selamlarımız bu temelde başarıyı yakalayanlaradır, sevgimiz bu tarzda sonuna kadar yürüyüp başaranlaradır.

5 Nisan 1992

Kürdistan halkı referandum ve ulusal...

Baştarafı 5. sayfada

haksız savaşı bile Türkiye halkının onayına sunmadan, onun adına şovenizmi geliştirmekte ve halkları birbirine düşman etme yolunda tüm imkanlarını seferber etmektedir. Peki, Türkiye halkı buna sessiz kalabilir mi? Kürdistan devriminin Türkiye'de demokrasi hareketini güçlendirdiği açık bir gerçek olarak ortadayken, Türkiye halkı devletin şovenist kışkırtmalarına daha fazla tahammül gösterebilir, alet olabilir mi? Özel savaşın bu denli ağır faturası Türk ekonomisini her gün artan bir bunalıma ve çöküşe sürüklerken, Türkiye emekçileri bu ağır yükün altında daha ne kadar yol alabilirler? En önemlisi de her iki halkın artık mevcut koşullarda bir arada yaşamalarının mümkün olmadığı, bu haksız ve tek taraflı birlikteliğe bir son verilmesi gerektiği her geçen gün daha yakıcı ortaya çıkarken, Türkiye halkı ne zamana dek faşist devletin kendisi adına konuşup karar vermesine sessiz kalacaktır? Kürt halkının eşit ve özgür temellerdeki birlik-federasyon çağrılarına yanıt verme cesaretine ulaşarak, devletin bölücü çabalarına karşı demokrasi mücadelesini yükseltmekte daha ne kadar süre kararsız kalacaktır?

Demek ki sorun Türkiye halkı açsından da önem arzediyor. Kürt halkının referandum ve ulusal meclis tartışmalarını gündemleştirdiği bugünlerde belki de en çok kendisi bu tartışmalara değer vermek, katılmak ve kendi görüşünü kendi iradesiyle belirtmek durumundadır. Bu konuda Kürdistan halkının tutumunu **Abdullah ÖCALAN** yoldaş şöyle ortaya koymaktadır:

"Meclis deniyor, bir federal meclise doğru gidilebilir. Bir Kürdistan meclisi çıkar, bir Türkiye meclisi çıkar. Bunların birlikteliği için bir oran bulunabilir. Yine yerel meclisler... Zaten Türkiye'nin tek başına Ankara'dan yönetilemeyeceği söyleniyor. Yerel meclislere geçilir. Bu meclisler, Kürt meclisleri olacaktır. Bu konuda ileri adımlar atılabilir. Bu, Türkiye için de gerekli. Federal bir hükümet, Kürdistan için gereklidir. Ortak federe bir hükümet kurulur, ortak bir federal hükümete gidilebilir. Bunların biçimi üzerinde düşünmek gerekir.

Biz Türkiye halkını, Kürdistan için niye kullanalım? Bir mitingi niye sadece Kürtlerin talepleri altında geçirelim? Türklerin de bu gerçekler temelinde, demokratik taleplerine, birlik taleplerine, kardeşlik taleplerine yer verelim."

Tüm bu konularda Türkiye halkının da kendi gerçek istemlerini belirtmesi gerekir. Hemen vurgulayalım ki, ne özel savaş kurmaylarının, ne de yıllardır halkı aldatan politikacıların beyan ve demeçleri Türkiye halkının gerçek istemini dile getirmiyor. Yine özel savaşın yayın organları niteliğindeki burjuva basın-yayın organlarının hemen devreye girerek faşist çevre ağırlıklı anket düzenlemeleri de halkın gerçek istemlerini yansıtmaktan uzaktır. Dolayısıyla tek doğru yol, her iki halkın görüşüne başvurmak ve halkların gerçek iradelerini ortaya çıkaracak referandumlarla doğru sonuçlara ulaşmaktır. Türkiye halkı için de bu hususları kendi gündemine alma, tartışma, çözüm yolları üzerinde kafa yorma ihtiyacı vardır.

Halkımız, Kürdistan ve yurt dışında ulusal meclis ve referandumu tartışıyor

Bugün Kürdistan halkı gerek yurt içinde, gerekse yurt dışında bu sorunları gündemine almış ve yoğunca tartışmaktadır. Kürdistan'ın her köyünde, her kentinde, her köşesinde yurtsever insanlar bir araya gelip kendilerine şu soruları soruyorlar: Nasıl bir referandum? Nasıl bir meclis? Bizi kimler en iyi yönetebilir? Meclise kimi gönderelim? Bizi en iyi kim temsil edebilir? Türk meclisinde hiçbir zaman yerimiz olmadı ve bundan böyle de olmayacağı açık, öyleyse kendimiz için bir meclisi nasıl oluşturalım? Kendimizi nasıl ifade edelim? Uluslararası camiada adımıza konuşmayı kimlere bırakalım? Kürdistan ulusal meclisini oluşturmak için görevlerimiz nelerdir?

Bu tartışmalar yalnız Kürdistan'da değil, Kürtlerin yaşadığı dünyanın diğer ülkelerinde de yapılmaktadır. Bunun başında Avrupa ve Türkiye metropolleri gelmektedir. Bu amaçla Avrupa'nın çeşitli kentlerinde yapılan halk toplantılarından çıkan sonuç; Kürtlerin artık kendi ulusal kurumlaşmalarını mutlaka yaratmaları gerektiği şeklindedir.

Halkımız artık ulusça kendi toprakları üzerinde özgür ve bağımsız yaşamak istiyor. Halkımız artık başka toplumlara kölece hizmet etmek, horlanmak, el kapılarında sürünmek, sefilce yaşamak istemiyor. Başkalarının diliyle, kültürüyle, ahlakıyla kendini ifade etme bunalımını artık yaşamak istemiyor. Kürdistan halkı huzur ve güven içinde, kendi dili, kültürü, ulusal kimlik ve gelenekleri, ahlakı ve özellikleriyle kendisi adına çalışmak, üretmek ve yaşamak istiyor. Bunun kendisinin en doğal hakkı olduğunun bilincine vararak buna ulaşmak için kendi kaderi üzerinde tartışıyor ve ulusal kurumlarını yaratmak için her türlü çabaya girişmeye hazır olduğunu ifade ediyor. PKK öncülüğünde yakaladığı bu tarihi fırsatı en iyi bir şekilde değerlendirmek için ERNK saflarına daha çok akıp kenetleniyor; ARGK'ye katılarak ordulaşıp ulusal kurtuluş savaşını doruklandırıyor ve halkça ayaklanıp ulusal birlik ve beraberliğin görkemli temsilini sergileyerek devletleşme yolunda kararlı adımlarla ilerliyor. Bunun başarılması için görevlerine daha çok sarılıyor ve PKK ile başarının mümkün olduğuna inanarak mutlaka kazanacağının bilincine varmış olmanın gururu ve çoşkusuyla ulusal meclis oluşumuna tüm imkanlarıyla katılıyor.

Referandum ve ulusal meclis tartışmaları, Kürdistan halkının gündem konusu olmakla beraber diplomatik sahanın da gündem konusu haline gelmeye başlıyor. Uluslararası demokratik ilerici kurum ve kuruluşlar daha şimdiden Kürtler için ulusal bir meclisin bugüne kadar neden düşünülmediği sorusunu sorarak bu konuda üzerlerine düşen görevleri yapmaları gerektiği inancıyla bu tartışmalara katılıyor, destek ve dayanışma gösteriyor.

Bir yandan bu tartışmalar sürerken, öte yandan PKK ulusal meclisi gerçekleştirmenin güvencesi olacak ordulaşmayı yaratma ve savaşı geliştirme çabalarını artırıyor. Düşman ise, her dönemden daha fazla saldırarak imha çabalarına hız veriyor; sahte reformlar ve vaadlerle halkımızı kurtuluş yolundan alıkoymaya çalışıyor. Ancak her geçen gün halkın ulusal iradesinin güçlendiğini ve savaşın kızışarak düşmanın gerilediğini gösteriyor. Bu da şu gerçekliği bir kez daha vurguluyor: PKK öncülüğünde kararlıca yürüyen Kürdistan halkı mutlaka kazanacaktır...

Ordulaşmaya giderken...

Baştarafı 17. sayfada

der düzeyde, bizi ordulaşmaya zorunlu kılıyor. Bunu güçlü askeri kişiliklerle başarmadan kazanamayız. Ordulaşmaktan, bu çalışmaya güç getirmekten başka bir seçenek bulunmuyor.

Ordulaşma için birçok imkan, araç ve gerekli politik, örgütsel perspektif sunularak bir netleşme sağlanmıştır. Bireysel iç dünyalardan sıyrılarak, "fırtına gibi esen, her gün plan üzerine plan yapan, uğraş üzerine uğraş veren, orduya çeki-düzen veren militanlar" olmamak için herhangi bir neden yoktur. Ordulaşma, dev gibi görkemli görevler, bunun dışında bir pozisyonu, yaklaşım anlayışını kabul etmiyor. *"Ordulaşmaya gelmeme, partileşmeye gelmeme bizim için bir kader değildir; tersine ordulaşmak ve partileşmek bizim için bir sınıf mücadelesidir, bir ulus mücadelesidir. Sınıfsal ve ulusal mücadelenin en ileri ögeleri, bu işlere başarı imkanını verdirenlerdir"* diyor **Abdullah ÖCALAN** yoldaş...

Tarih, yaşananlardan çok yönlü dersler çıkarma birimidir aynı zamanda. Gelinen aşamada ordulaşma hedefi üzerine yüklenirken, tarihi derslerden, geleceğin inşasına götürecek muazzam tecrübelerden yoksun değiliz. Geçmişin geriye çeken, her türlü yenilgiye kapıları ardına kadar açık tutan tutumlarına, çizgi dışılıklarına düşmemek her zamankinden daha çok imkan dahiline girmiştir. Partinin silahlı mücadele tecrübesine birçok konuşmasında çok yönlü değinen **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, *"Biz iddialı, iddiasında dürüst, dürüstlüğünde de güçlü adam istiyoruz"* diyerek şunları belirtiyor: *"Askerileşmek için, bir defa partinin silahlı mücadele tecrübesini doğru anlayacaksınız. Bazı kaba bilgilenmeler temelinde değil. On yılın ruhu bu dağlara sinmiştir. Hep taşlarının arasındadır, bastığınız yerdedir. Zeki olan bu ruhu bulabilir. Ne biçim emekler, ne biçim nefesler tüketilmiş, bunda kimler nasıl rol oynamıştır vb. bütün bunlar görülebilir..."*

Büyük acıları, zorlukları işkenceleri yaşayanların, artık kendi kişisel tutkularında ısrar ederek tarihi görevlere ölgün, iradesiz, azimsiz ve bilinçsiz yaklaşmamaları gerektiğini belirten **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, kazanmanın anahtarını da şu sözlerle ortaya koyuyor: *"Bu aşama çok iyi bir fırsattır. İlk defa yakaladığımız bir fırsattır. Hiç kimsenin kolay kolay elimizden söküp alamayacağı bir tarihi gelişme aşamasıdır. Layık olmaya çalışacağız, başaracağız demelisiniz. Üslup budur, sorumlu devrimciliğin yaklaşımı budur..."*

Ölümüne direnen Kürdistan halkı...

Baştarafı 24. sayfada

evini ve Emniyet Amirliği binasını ağır silahlarla taradılar. Eylemin büyük hasara yol açtığı, ancak düşman kayıpları hakkında bilginin sızdırılmadığı bildirildi.

66- 15 Mayıs 1992: Ulaşan bilgilere göre, Gûrrgum'un Çağlayan Cerit, Halefe, Düzbağ ve Tekir mevkiilerinde gerilla eylemleri oldu. Bu eylemlerde düşmanın büyük kayıp verdiği söylenmektedir. Ayrıca 2 gerilla da şehit düşmüştür.

67- 16 Mayıs 1992: Mardin Cezaevi idaresinin keyfi uygulamalarına karşı adli tutuklular direnişe geçti. Direnişe geçenlerin sayısının 100 civarında olduğu bildirildi.

68- 16 Mayıs 1992: Gerillalar tarafından Nîsêbin'in Dala, Ketwin köylerindeki karakollar basıldı. Fakat düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı. Yine aynı akşam Nîsêbin-Mêrdîn karayolu üzerindeki Kemaliye karakolu da gerillalar tarafından basıldı. Eylemde düşmanın kayıpları hakkında kesin bilgi ulaşmadı.

69- 16 Mayıs 1992: Kerboran'da 1 TC askeri kendi silahıyla kendisini vurarak intihar etti.

70- 17 Mayıs 1992: Amed'in Pasur (Kulp)-Lice ilçeleri arasında bulunan Meştane köyünün Çermê Sorun mıntıkasında bir grup ARGK gerillası ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 4 düşman askeri öldürüldü. Aynı çatışmada **Metin YAKUP** (Çiya kod isimli ve 1973 doğumlu) ve **Yekta KANHAN** (Rojhat kod isimli ve 1974 Hani doğumlu) adlı gerillalar şehit düştüler.

71- 17 Mayıs 1992: Bazarcix'ın Evri kasabasının Pınarbaşı Mahallesi'ndeki düşman karakolu gerillalar tarafından basıldı. TC yetkilileri kayıplarını 3 kişi olarak açıkladı.

72- 17 Mayıs 1992: Midyad'da Mehmet Taran adlı yurtseverin evini basan düşman güçleri ile çıkan çatışmada 1 komiser ve 1 polis öldü. Bunun üzerine ev panzerlerle tarandı. **Seyfettin Taran** ve isimlerini öğrenemediğimiz 2 kişi daha şehit düştü. Olay üzerine Midyad esnafı kepenkleri indirdi. Ayrıca yapılan cenaze törenine 3 bin kişi katıldı.

73- 17 Mayıs 1992: Şirvan'ın bir köyüne giden gerillalar, dönüşlerinde düşman güçleriyle karşılaştı.Çıkan çatışmada 9 asker öldü, 7 gerilla da şehit düştü.

74- 16 Mayıs 1992: Mêrdîn'in Künüfür (Durusu) köyü yakınına düşman güçleri tarafından döşenen mayına çarpan bir minibüste şoför **Mehmet Çelik** ile yolculardan **H. Ali Altındağ** yaşamlarını yitirdi ve 4 yolcu da ağır yaralandı.

75- 18 Mayıs 1992: Cizîra Botan'da düşmana işbirlikçilik yapan Bekir Bayar, elektrik binasına asılarak idam edildi.

76- 18 Mayıs 1992: Qilaban'ın Hilal nahiyesinin Belat mevkiinde dağlık bir alanda koyunlarını otlatan çocuklara düşmanın keşif uçakları tarafından ateş açıldı. Ateş sonucu çocuklardan 12 yaşındaki **Mehmet Bişar** öldü, Mehmet Bilen (6), Mehmet Kızıldilber (6), Azat Bilen (3) adlı 3 çocuk da yaralandı.

77- 18 Mayıs 1992: Kosar ilçesinde, çevrede Hizbullahçı olarak tanınan bir gruba bombalı saldırı düzenlendi. Saldırı sonucunda 4 kontra elemanı yaralandı.

78- 18 Mayıs 1992: Dara Hênê (Genç) ilçesinde 3 korucu ölümle cezalandırıldı.

79- 19 Mayıs 1992: Kosar'ın Kurê köyünde **Ahmet Turgay** adlı bir yurtsever, gece kimliği belirlenemeyen kişiler tarafından evinden alındı. Daha sonra köy dışında cesedi bulundu.

80- 19 Mayıs 1992: Kontraların başı olduğu bildirilen Veysi Kalkan ölümle cezalandırıldı.

81- 20 Mayıs 1992: Çewlik il merkezine maaşlarını almaya giden 8 köy korucusunun yolları gerillalar tarafından kesildi. Yoldaşlarımızın kanına giren 5 korucu ölümle cezalandırıldı, diğer 3 korucu da birlikte götürüldü.

82- 20 Mayıs 1992: Amed'de yargılanan Ramazan Ertekin'in DGM'deki duruşmasına katılmak üzere giden akrabalarının yolunu Girê Sor (Siverek)-Amed hattında kesen kontralar, **Mahmut Ertekin** ile **Şehmus Gündüz**'ü katlettiler.

83- 21 Mayıs 1992: Amed'in Licê ilçesinde düşman güçleri halkın üzerine rastgele ateş açarak, **Mahmut Akyıldız** ile **Maaf Uçaman**'ı öldürdüler ve 3 kişiyi de yaraladılar.

84- 21 Mayıs 1992: Amed'de Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde okuyan yaklaşık 300 öğrenci, Kürt halkının Belçika'nın başkenti Brüksel'de büyük yürüyüşüyle dayanışma amaçlı bir forum düzenlediler. Daha sonra rektörlüğe doğru yürüyüşe geçerek, PKK'nin lehinde ve TC'nin ise aleyhinde sloganlar attılar. Polis eyleme müdahale etti ve ilk belirlemelere göre 10 öğrenci gözaltına alındı.

85- Şirnex'de, koruculuk yapan Nizamettin Tatar'ın evine gerillalar tarafından roketli saldırı düzenlendi. Ulaşan haberlere göre, 2 kişi yaralandı. Daha sonra düşman askerinin yaptığı taramada 3 otomobil kısmen hasar gördü.

86- Şirnex Newroz kutlamalarında gözaltına alınan 39 kişi mahkemeye çıkarıldı. Mahkeme sonucunda 38 kişi tahliye edildi.

87- Şirnex-İHD Şube Başkanı Sekvan Aytuğ polis tarafından belirlenmeyen bir nedenle evinden alınarak gözaltına alındı.

88- 22 Mayıs 1992: Farqîn ilçesine bağlı Cumat (Doğular) köyünde bir ARGK birliği ile düşman güçler arasında çatışma çıktı. Gün boyu sürdüğü bildirilen çatışmada 1'i jandarma astsubayı toplam 45 asker öldürüldü. Yöreden alınan haberlerde, düşman kayıplarının daha fazla olduğu söylendi. Çatışmada 4 de gerilla şehit oldu. Ayrıca düşmanın halktan bir kişiyi öldürdüğü ve birkaçını da yaraladığı bildirildi. Gerilaların cenazeleri de büyük bir kitle katılımıyla toprağa verildi. Tespit ettiğimiz iki gerillanın ismi şöyle: **Fırat AVŞAR** (Agit) ve **Şiyar** kod isimli Mardinli bir gerilla.

89- 23 Mayıs 1992: Amed'in Hênê ilçesine bağlı bir köye giden gerillalar 2 korucuyu ölümle cezalandırdı ve 5 korucuyu da ağır şekilde yaraladı.

90- 23 Mayıs 1992: Pirrîn (Adıyaman)'in Serê Golan (Gölbaşı) ilçesine bağlı Karakoyu köyü civarında gerillalar ile helikopterler desteğindeki düşman güçleri arasında çatışma çıktı. Çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü ve 1 uzatmalı başçavuş da ağır yaralandı.

91- 23 Mayıs 1992: Bir gerilla birliği, Hezex'in Kesure (Dumanlı) köyüne baskın düzenledi. Korucu köyü olan Kesure'den Süleyman Bozkurt adlı korucuyu birlikte götüren gerillaların ayrıca 4 korucuyu da cezalandırdıkları bildirildi.

92- 24 Mayıs 1992: Cizîra Botan'da emniyette görevli olan Satılmış Maviş adlı bir polis intihar etti.

93- 24 Mayıs 1992: Êlih'te bir kontra elemanı mezarlıkta ölümle cezalandırıldı.

94- 24 Mayıs 1992: Êlih'in Qubîn (Beşiri) ilçesinde meydana gelen ve gün boyu süren çatışmada, düşman 35'ten fazla ölü ve yaralı verdi. Aynı çatışmada 6 gerilla da şehit düştü.

95- 24 Mayıs 1992: Şırnex'ten Cizîra Botan'a işçi taşıyan bir minibüs Kasrık Boğazı'nda düşman güçler tarafından durduruldu. İlkin kimlik kontrolü yapan düşman güçlerinin daha sonra işçilere ateş açmaları üzerine **M. Salih Dalmış** öldü, Abdullah Baran adlı işçi de ağır yaralandı. Bu katletme olayı üzerine Cizîra Botan esnafı kepenk indirdi.

96- 24 Mayıs 1992: Êlih şehir merkezinde **İbrahim Demir** adlı yurtsever, iki kontra elemanı tarafından katledildi.

Alınan haberlere göre, son dört gün içinde Gercews'ten 20, Dersim'in Kızılkale köyünden 13, Van şehir merkezinden 27, Çolamerg (Hakkari) merkezinden 35, Bêdlîs'de 30 genç ve öğrenci gerilla saflarına katıldı.

V.i.S.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Stadtsparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Ölümüne direnen Kürdistan halkı "Bijî PKK" sloganı ile kenetlenirken, gerilla taarruza geçti

1- 24 Nisan 1992: Nisêbin'de işine gitmekte olan Hamit Karataş adlı yurtsever, 2 kontra elemanının silahlı saldırısına uğrayarak ağır yaralandı.
2- 24 Nisan 1992: Kosar (Kızıltepe) ilçesinde TEK'te çalışan **Şehmus Akkurt** adlı yurtsever, başına sert cisimlerle vurularak öldürüldü.
3- 25 Nisan 1992: 21 Nisan günü Êlih (Batman) şehir merkezinde gözaltına alınan 80 yaşındaki **Mehmet Yılmaz**, işkence sonucu katledildi. 26 Nisan günü yapılan cenaze törenine 2000 kişi katıldı.
4- 25 Nisan 1992: Şirnex il merkezine bağlı Gundik (Balveren) köyünde, düşmanın döşediği mayına basan Mehmet İke adlı çocuk ağır yaralandı. Bir gün önce de, Mehmet İke'nin kardeşi 8 yaşındaki Abdullah İke aynı şekilde ağır yaralanmıştı.
5- 26 Nisan 1992: Adana'da Aksoy Taksi durağında şoförlük yapan ve 7 çocuk sahibi olan 44 yaşındaki **Ağıt Salman** siyasi polis tarafından gözaltına alındı ve daha sonra işkencede katledildi.
6- 26 Nisan 1992: Midyad-Hezex (İdil) yoluna gerillaların döşediği mayına çarpan bir polis panzeri büyük hasar gördü, 2 özel tim elemanı ağır yaralandı.
7- 26 Nisan 1992: Kosar ilçesinde aşiretler arası çatışmada 3 kişi yaşamını yitirdi. Aynı ilçede Cüneyt Yıldız adlı bir kontra elemanı, gerillalarca ölümle cezalandırıldı.
8- 26 Nisan 1992: Nisêbin'de bir kontra mensubu, şehir gerillası tarafından ölümle cezalandırıldı.
9- 26 Nisan 1992: Amed (Diyarbakır) şehir merkezinde kontra elemanlarının işlettiği iki kitapevi yakıldı.
10- 26 Nisan 1992: Riha (Urfa)'nın Wêranşar (Viranşehir) ilçesine bağlı Karacadağ mevkiinde bulunan düşman karakoluna yönelik bir baskın eylemini gerçekleştiren gerilla birliğimiz, 13 düşman askerini öldürdü. Ayrıca karakolda bulunan düşman araçlarının tümü yakıldı.
11- 26 Nisan 1992: Farqîn (Silvan) şehir merkezinde kontraların saldırısına uğrayan Halil Taş, göğsüne ve bacağına isabet eden üç kurşunla ağır yaralandı. Olay esnasında yoldan geçmekte olan Murat Tanık isimli 10 yaşındaki çocuk da yaralandı.
12- 26 Nisan 1992: Wan'ın Yeni Mahalle'sinde oturan ve Grup Şirvan adlı müzik grubunun üyesi Kazım Bozova'ya ait ev, kontralar tarafından kurşunlandı. Aynı gün Kazım Bozova'nın kardeşlerine ait evler de kurşunlandı. Bir önceki gün de, Wan Hacıbekir Kışla Mahallesi'nde Sıraç Kabak'a ait evin kurşunlanması sonucu, Züleyha Kabak ağır yaralandı.
13- 27 Nisan 1992: Kosar SHP İlçe Başkanı Mehdi Çeçen'in aracı kontr-gerilla elemanları tarafından tarandı. Araçta bulunan 3 kişi yaşamını yitirdi, 3 kişi de ağır yaralandı. Yaralılardan **Mehdi Çeçen,** daha sonraki günlerde yaşamını yitirdi.
14- 27 Nisan 1992: Hezex ilçesinde bir polis panzerinin saldırıya uğramasından sonra terör estiren düşman güçleri halka saldırdı. Evleri, işyerlerini ve taşıtları kurşun yağmuruna tutan düşman güçleri, halktan üç kişiyi öldürdüler. Öldürülenlerin isimleri şöyle: **Mehmet Şakar** (35), **Naciye Zırıg** (30) ve **Leyla Aslan** (40).
15- 27 Nisan 1992: Farqîn ilçesinde Şakir Türk adlı kişi, kontr-gerillanın saldırısı sonucu yaralandı.
16- 28 Nisan 1992: Êlih'de iki kontra elemanının sopalı saldırısına uğrayan lise öğrencisi Ahmet Doğu ve yine başka bir semtte kontraların saldırısına uğrayan Necmettin Özal başından aldığı darbelerle ağır yaralandı.
17- 29 Nisan 1992: Bir gerilla birliğimiz Bêdlîs'in Modkî (Mutki) ilçesinde YSE'ye ait bir şantiyeyi basıp 2 dozer, 2 kamyon, 1 grayder ve 2 pikabı ateşe vererek yaktı. Gerillalarımız, işbirlikçilik yapan bir şoförü de beraberlerinde götürdüler.
18- 30 Nisan 1992: Farqîn ilçesine bağlı Ferhend (Kayadere) köyüne operasyon düzenleyen düşman, bir şey bulamayınca halkı işkenceden geçirdi. Operasyondan dönen düşman kuvvetlerine, köyün çıkışında gerillalarımız pusu kurdu. Gerilla pususuna düşen düşman güçleri ile gerillalar arasında başlayan çatışmada 46 düşman askeri öldürüldü. Yaralanan düşman askerlerinden 5'i de kaldırıldıkları hastanede öldü.
19- 30 Nisan 1992: GAP Eyaleti 1. Bölge'ye bağlı gerillalarımızın Mayıs ayının ilk haftasına kadar gerçekleştirdiği eylemler şunlardır: Xilva karakolu basılarak 46 düşman askeri öldürüldü. Öldürülen askerlerin 20'sinin silahlarına el konuldu. Bölgede ruhsatlı 300 silah birliğimiz tarafından toplanarak kamulaştırıldı. Batıkarakoç köyünde 1 ajan ölümle cezalandırıldı, 1 ajan da teslim alınarak götürüldü. 11 korucu, gerilla birliğimiz tarafından silahsızlandırıldı. Meştina bölgesindeki düşman karakolu, birliğimiz tarafından basıldı. Eylemde 10 düşman askeri öldürüldü. Şimka karakoluna yönelik gerçekleştirilen baskın eyleminde, 8 düşman askeri öldürüldü ve karakolun tüm araçları yakılarak imha edildi. Wêranşar Dimilkî köyü karakolu, birliğimizce basıldı. Eylemde 9 düşman askeri öldürüldü.
20- 30 Nisan 1992: Adana'nın Kurtuluş Mahallesi'nde bir eve baskın yapan polis ve özel tim, Dev-Sol üyesi 3 militanı kurşuna dizdi. Bir savcının da hazır bulunduğu baskında katledilen militanlardan **Güven Keskin** ve **Yosma Santur** adlı devrimcilerin cenaze törenlerinde polis, şehit ailelerine ve halka ağır hakaretlerde bulundu.
21- 30 Nisan 1992: Amed'in Çüngüş ilçesine bağlı Kuyu köyü korucularının, gerillalara ateş açmasıyla başlayan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 5 korucu da ağır yaralandı. Takviye olarak gelen düşman birlikleri ile gerillalarımız arasında yoğunlaşan çatışma bir saat boyunca devam etti.
22- 30 Nisan 1992: Nisêbîn ilçesi Abdülkadirpaşa Mahallesi'ne baskın yapan düşman güçleri, **Mehmet Adıyaka** adlı işçiyi evinden çıkararak sokak ortasında kurşuna dizdiler. 5 çocuk babası olan Mehmet Adıyaka'nın cenazesi ailesine teslim edilmeden, elbiseleriyle gömüldü.

Nisan ayının son haftalarında Farqîn'de yurtsever kitleleri sindirmek amacıyla, sömürgeci TC devleti, özel tim ve kontr-gerilla vasıtasıyla devlet terörünü alabildiğine yoğunlaştırdı. Düşman tek tek insanları katlederek yaratacağını umduğu pasifikasyonla amacına ulaşmaya çalışmaktadır. Bu süre içinde katledilen yurtseverler şunlardır: **Hamdulsena İpekçi** (22), **Ramazan Yavuz Kılıç** (38), **Menaf Şimşek** (20), **Bayram Güleç** (22), **Ahmet Turan** (Tekel Tütün Fabrikası'nda işçi), **Nihat Kadına, Ercan Karadağ** (20).

Yine, Nisan'ın sonlarına doğru, Gever (Yüksekova)'de Dirrî ve Herkî aşiretlerine mensup 2 bin kişiye, sömürgeci TC devleti tarafından silah dağıtıldı. Koruculuk sistemine bağladığı umuttan vazgeçmeyen TC, bu sistemi yaşatmak istiyor. Yeni silah alanlardan bazıları Pînyanîş aşiret reisi korucubaşı Mustafa Zeydan'ın çevresinden oluşuyor. Gever'in hudut boylarında yer alan Elîava ve Wargenim karakolları kaldırıldı. Bunların yerine mavi berelilerden ve çetelerden oluşan, sömürgeci Türk devletinin deyimiyle "etten duvarlar" örüldü.
23- 1 Mayıs 1992: Farqîn Kayadere köyü civarında gerillaların kurduğu pusuya düşen düşman konvoyundan 6 asker öldürüldü.
24- 1 Mayıs 1992: Birlik, beraberlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs vesilesiyle İstanbul'un Merter ve Kocamustafapaşa semtlerinde gösteriler yapıldı. Gösterilerde 8 kişi gözaltına alındı.

İstanbul-Esenyurt'ta MESA ve Nural işçilerinin 1 Mayıs kutlamalarına jandarma ve polis müdahale etti. Gaziosmanpaşa'da yapılacak miting öncesinde Berec Fabrikası önünde biriken 1500 kişi, miting alanına kadar bir yürüyüş yaptı. Yaklaşık 10 bin kişinin katıldığı miting coşkulu geçti.
25- 1 Mayıs 1992: İzmir'in Konak Balık Pazarı civarında düzenlenen 1 Mayıs mitingine 5 bin kişi katıldı. Yürüyüş yapmak isteyen bir gruba müdahale eden polis, gözyaşartıcı bomba kullandı. Olayda 10 kişi yaralandı, 200 kişi gözaltına alındı.
26- 1 Mayıs 1992: Amed'de 1 Mayıs, üniversite ve ortadereceli okul öğrencilerinin düzenledikleri çeşitli etkinlikler ve boykot eylemleriyle kutlandı. Ayrıca, şehir merkezinin üç ayrı alanında toplanan kitleler, davul-zurna ve sloganlar eşliğinde halaylar çekerek 1 Mayıs'ı kutladılar.
27- 1 Mayıs 1992: Adana'da Kürtlerin yoğun olarak bulunduğu semtler olan Dağlıoğlu ve Barbaros Mahalleleri'nde, 1 Mayıs kutlamalarına sabahın erken saatlerinde başlandı. Toplanan 3 bini aşkın kitle, iki gün önce işkencede katledilen **Agit SALMAN** ve diğer devrim şehitlerini anmak için yürüyüş yaptılar. Eylem yaklaşık bir saat sürdü ve **"Bijî Yek Gulan"**, **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî PKK"** sloganları atıldı.
28- 1 Mayıs 1992: Mersin'deki kutlamalara 5 bin kişi katıldı. Yapılan yürüyüş ve mitingde **"Yargısız infazlara son"**, **"İşçi-Botan el ele"** sloganları atıldı.
29- 1 Mayıs 1992: Dilûk (Antep)'ta, Gıda Mühendisliği Fakültesi'nde öğrenciler, bir forum düzenlediler.
30- 1 Mayıs 1992: Dersim'de, demokratik kitle örgütleri ve tüm sendikaların oraklaşa düzenledikleri mitingde **"İşçi-Botan el ele"** ve **"Bijî Yek Gulan"** sloganları atıldı.
31- 2 Mayıs 1992: HEP kurucusu ve Nisêbîn İlçe Yönetim Kurulu Üyesi **İsmail IRMAK** evinden işyerine giderken, kontr-gerilla tarafından vurularak öldürüldü. Olayın ardından Nisêbîn esnafı kepenk kapattı, şehiriçi ve şehirlerarası araçlar çalıştırılmadı. İsmail Irmak'ın cenaze törenine 10 bin kişi katıldı.
32- 2 Mayıs 1992: Farqîn'de Tekel Müdürlüğü'nde bekçilik yapan **Seyithan Tekkur,** Amed'de kontraların silahlı saldırısı sonucu katledildi.
33- 2 Mayıs 1992: Kerboran ilçesine bağlı İzar (Akçaköy) köyüne operasyon gerçekleştiren düşman güçleri, tüm köy halkını işkenceden geçirdikten sonra, 6 köylüyü de gözaltına aldılar.
34- 3 Mayıs 1992: Êlih'de Köy Hizmetleri işçisi **M. Emin Akan** işe giderken, iki kontra elemanının sopalı saldırısına uğradı ve ağır yaralandı.
35- 3 Mayıs 1992: Êlih'in İloh Mahallesi Köprübaşı mevkiinde kontraların silahlı saldırısına uğrayan **Veysi Alıcı**, hastaneye kaldırılırken yaşamını yitirdi.
36- 3 Mayıs 1992: Cûdî Dağı'nın eteklerinde bulunan Hisar ve Çağlayan köyleri, düşmanın savaş uçakları tarafından bombalanmaya başlandı. Diyarbakır Askeri Havaalanı'ndan kalkan F-104 ve F-16 tipi uçakları, havadan saldırılarını sürdürürken, karadan da sayıları 5 bin civarında olan komando ve jandarma birlikleri, operasyona katıldılar. Cûdî Dağı eteklerinde gerilla birliğimiz ile düşman arasında çıkan çatışmada sabah 6 asker öldürüldü ve çok sayıda asker de yaralandı. Çatışma boyunca iki Kobra tipi helikopter düşürüldü. İsabet alan bir diğer helikopter ise, Şirnex Tugay Komutanlığı pistine iniş yaptı. Çatışmada gerilla birliğimiz kayıp vermedi, iki gün devam eden çatışmada 8 düşman askeri daha öldürüldü. Çatışmanın üçüncü ve dördüncü gününde de düşman bir sonuç alamadı.
37- 3 Mayıs 1992: Êlih'in Hezo (Kozluk) ilçesi Aco (Yolbaşı) köyüne, bir ihbar sonucu operasyon gerçekleştiren düşman kuvvetleri, helikopterler ve özel harekat timleri desteğinde çevreyi abluka altına aldılar. Köyün dışına çıkmayı başaran 5 bayan gerilla ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 3 bayan gerilla şehit olurken, 2'si ağır yaralı olarak düşmanın eline esir düştü. Esir düşen bayan gerillaların akıbeti hakkında bilgi alınamadı. Operasyonun yapıldığı köyün iki kilometre ötesinde sürüsünü otlatmakta olan **Nesip Çelik** adlı çoban da düşman tarafından katledildi. Olay ardından Aco köyü halkı işkenceden geçirildi ve 6 köylü gözaltına alındı.
38- 4 Mayıs 1992: Şirnex'in Qilaban (Uludere) ilçesine bağlı Mijîn (Akduman) köyünde çobanlık yapan 8 yaşındaki M. Şirin, 12 yaşındaki Hanım ve 10 yaşındaki Abdullah Tunç adlı çocuklara helikopterden ateş açıldı. Çocukları gören helikopter alçaktan uçuş yaparak çocukları taramaya başladı. Eşarbını çıkarıp sallamaya ve otlatılan hayvanları göstererek çoban olduklarını anlatmaya çalışan **Hanım Tunç**, açılan ateş sonucu olay yerinde öldü. Daha sonra çocukların üzerine bombalar atıldı. Olayda Abdullah ve M. Şirin Tunç kardeşler de ağır yaralandılar. Ayrıca açılan ateş sonucu 4 katır ve çok sayıda koyun da TC'nin katliamından nasibini alarak telef oldu.
39- 4 Mayıs 1992: Çewlik (Bingöl)'in Bongîlan (Solhan) ilçesinde dört gün boyunca düşman güçleri ile gerilla birliğimiz arasında meydana gelen çatışmada, düşman kimyasal silah kullandı. Özel tim, jandarma ve helikopterlerin desteğinde çatışmayı sürdüren düşman kuvvetleri, bölgeye giriş ve çıkışı yasaklayarak, hiçbir gazetecinin çatışma alanına girmesine izin vermedi. Bongîlan ve Kanî Reş alanlarında devam eden çatışmalarda 24 gerilla şehit düştü. Düşman kayıplarını gizlemesine rağmen, aldığımız bilgilere göre, 2 subay, 2 özel tim ve 5 asker öldürüldü.
40- 4 Mayıs 1992: Bêdlîs'e bağlı Tûx (Tatvan) ilçesinin Oranis (Anadere) ile İnzan (Üzümlü) köylerinin kesiştiği noktada, düşmanın operasyon birliğiyle karşılaşan 100 kişilik bir gerilla grubu çatışmaya girdi. Çatışmada 12 düşman askeri ölürken, 20'si de yaralandı. Çatışmada gerilla birliğimiz kayıp vermedi. Çatışmanın bitiminden sonra düşman helikopterleri, çatışmanın meydana geldiği alanları bombalamaya devam etti.
41- 4 Mayıs 1992: Şirnex'in kırsal alanında gerilla birliği ile düşman güçleri arasında meydana gelen çatışmalar yer yer şiddetlenerek devam etti. Çatışmada birliğimiz kayıp vermezken, 10 düşman askeri ve 9 korucu öldürüldü.
42- 4 Mayıs 1992: Kosar'da kontra elemanı Ramazan Keser ve koruması özel tim Mahsum Yıldırım, gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.
43- 4 Mayıs 1992: Erzirom'un Oltîlî (Şenkaya) ilçesi dağlık kesiminde gerillaların kurduğu pusuya düşen düşman konvoyunda 2 asker ve 4 polis öldürüldü.
44- 4 Mayıs 1992: Çewlik'in Bongîlan ilçesinde şehit düşen gerillaların cenazeleri Pasûr, Êlih, Amed ve Bongîlan'da yapılan kitlesel törenlerle toprağa verildi.
45- 6 Mayıs 1992: Adana'da Barbaros Mahallesi'nde oturan Neriman Turgut ve Talat Acar isimli iki genç, uğradıkları silahlı saldırı sonucu yaralandılar.
46- 6 Mayıs 1992: Nisêbîn'de Şirnex doğumlu **Ahmet Aydın** (39) adlı yurtsever, üç kontra elemanının silahlı saldırısı sonucu katledildi.
47- 6 Mayıs 1992: Sınıra yakın Kanika mevkiinde gezen **Sıraç Nergis** (17), **Selim Ata** (17) ve **Sait Sağlam** (17) adlı gençler, buldukları bir mayının ellerinde patlaması sonucu yaşamlarını yitirdiler. Gençlerin cenazesi, kitlesel törenle toprağa verildi.
48- 6 Mayıs 1992: Nisêbîn ilçesi Abdülkadirpaşa Mahallesi'nde 1'i bayan 7 gerilla, düşman tarafından bulundukları evin ablukaya alınması üzerine çatışmaya girdiler. Mermileri biten gerillalar, sağ olarak düşmanın eline geçmemek için el bombalarıyla yaşamlarına son verdiler. Gerillaların şehit düştüğü ev panzerlerle yıkıldı. Çatışmada 11 özel tim elemanının da öldürüldüğü bildirildi. Şehit düşen gerillaların isimleri şöyle: **Ahmet GÜNEŞ, İdris YILDIZ, M. Veysi ORHAN, Ahmet, Hogir, Lokman** ve **Xelat.**

Olaydan sonra aynı evin yakınında bulunan bir başka evden çıkarılan **Mehmet Kaya** (44) ile oğlu **Tevfik Kaya** (22), halkın gözleri önünde dövüldükten sonra kurşuna dizildiler.
49- 7 Mayıs 1992: Êlih'te, liseli öğrenciler, okul çıkışında Hizbi-kontra elemanlarının saldırısına uğradılar. Olayda Sait Şahbaz, Müvaset Yüksel ve Raşit Şahbaz adlı öğrenciler, aldıkları darbelerle çeşitli yerlerinden yaralandılar.
50- 7 Mayıs 1992: Sason dağlarında gerilla birliğimiz ile düşman güçleri arasında bir çatışma meydana geldi. Çatışmada, 2 astsubay, 1 yüzbaşı ve 3 asker öldürüldü.

Yine, aynı bölgede bir başka gerilla birliğimiz, 50 korucuyu silahsızlandırdı.
51- 7 Mayıs 1992: Gexî (Kiği)'nin Yekmal köyünde yapılan bir ihbar sonucu bir gerilla şehit düştü.
52- 7 Mayıs 1992: Sömürgeci Türk devletinin silahlı kuvvetleri, Şemzînan (Şemdinli) ve Çel (Çukurca)'in Yeşilyurt köylerinden geçerek Güney Kürdistan'a girdiler. Yoğun hava desteğiyle 5 km ilerleyen düşman güçleri köyleri ve yerleşim alanlarını bombaladılar.
53- 8 Mayıs 1992: Êlih'in İpragaz Mahallesi'nde, bir grup Hizbi-kontra elemanı kadın ve çocuklara saldırmak istedi. Mahalledeki halk tarafından taş ve sopalarla kovalanan saldırganlardan bazıları yaralandı.
54- 8 Mayıs 1992: Sêrt'in Berwarî ilçesine bağlı Doğanca nahiyesinin Erkan köyünden olan Ahmet Bayrak adlı 65 yaşındaki köylü karakola çağrıldı. Yıllardır dayatılan koruculuğu kabul etmeyen **Ahmet Bayrak**, karakola yaklaştığında askerler tarafından silahla tarandı, daha sonra bıçaklanarak öldürüldü.
55- 10 Mayıs 1992: Gûrrgum (Maraş)'a bağlı Karaman ve Hacıoğlu köyleri arasında gerilla birliğimiz ile düşman güçleri arasında meydana gelen çatışmada, 12 gerilla şehit düştü. Çatışmaya Hacıoğlu ve Sarıgüzel köylerinin korucuları da katıldı. Dört helikopter gün boyu, gerillaların bulunduğu alanları bombaladı. Çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü. Şehit düşen gerillalardan isimlerini öğrenebildiklerimiz şunlar: **Mehmet Ali BÜNÜL** ve **Zeki KOZLUDERE.**
56- 11 Mayıs 1992: Tûx'un Kireç Ocağı Mahallesi'nde bir evde bulunan ARGK gerillası **Gurbet AYDIN (Mizgîn)**, evin etrafını saran düşman güçleriyle çatışmaya girdi. Sonunda mermileri tükenen **Gurbet AYDIN**, düşmanın eline sağ geçmemek için elindeki bombayı patlatarak şehit düştü.

Gurbet AYDIN'ın Tûx'da yapılan cenaze törenine 5 bin kişi katıldı. Mezarlığa kadar yürüyüş yapan halk kitleleri **"Şehit ne mir in"**, **"Riya şehît riya meye"**, **"Mizgîn ne mir in"** sloganlarını haykırdı.
57- 11 Mayıs 1992: Mersin'de bir ajan ölümle cezalandırıldı.
58- 11 Mayıs 1992: Êlih'te, Süleyman Tural isimli mezarlık bekçisi kontraların saldırısına uğradı. 61 yaşındaki bekçi komalık edilinceye kadar dövüldü.
59- 11 Mayıs 1992: Nîsêbin'de Naif Avcı adlı şoför, iki kontra elemanının silahlı saldırısına uğrayarak yaralandı.
60- 12 Mayıs 1992: Kosar ilçesinde **Mehmet Dursun (52)** ve **Mehmet Hüseyin Bakır** adlı yurtseverler, kontraların silahlı saldırısı sonucu öldürüldüler.
61- 13 Mayıs 1992: Stewr (Savur) ilçesine bağlı Elfan (Pınardere) köyüne baskın gerçekleştiren düşman kuvvetleri, evleri aradılar, köylülere hakarette bulundular ve 5 köylüyü gözaltına aldılar.
62- 14 Mayıs 1992: Şirnex lisesi öğrencileri, şehit **Bişenk Anık**'ı anmak amacıyla derslere girmeyerek boykot eylemi yaptılar. Eyleme müdahale eden polisler, öğrencileri jop ve kalaslarla dövdüler, 5'ini de gözaltına aldılar.
63- 15 Mayıs 1992: ARGK gerillaları, düzenledikleri Şafak Operasyonu ile Qilaban sınırlarında bulunan Taşdelen ve Işıkveren karakollarına baskın eylemi düzenlediler. Karargah büyüklüğünde olan bu karakolların imha edilmesiyle birlikte toplam 128 asker öldürüldü, onlarcası yaralandı, 2'si esir alındı ve çok sayıda savaş malzemesi ele geçirildi. Aynı eylemde 13 gerilla şehit düştü. Eylem vesilesiyle düşmanın halktan suçsuz insanları da öldürdüğü ve bunları basına gerilla olarak yansıttığı bildirildi.
64- 15 Mayıs 1992: Kosar şehir merkezinde şehir gerillaları, bir polis otosunu taradılar. Olayda polislerden 2'si öldü.
65- 15 Mayıs 1992: Gerillalar Bazarcix (Pazarcık) şehir merkezinde kaymakamın

Devamı 23. sayfada